

NNCL696-3E0v2.0

BRIAN DALEY

A csillagrombolók

Valhalla Páholy®

BUDAPEST 1994

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Brian Daley

Jinx on a Terran Inheritance

Published in 1989 by Del Rey Book, Ballantine Books

Copyright © 1986 by Brian Daley

Fordította Hoppán Eszter

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát!

All rights reserved!

A címlapon Royo festménye

Tipográfia: Marjai Csaba

Műszaki szerkesztés: Adamov András

Hungarian translation © 1994 Hoppán Eszter

Hungarian edition ©1994 Valhalla Páholy Kft.

Az AVALON Kiadói Csoport tagja

ISBN 963 8353 06 6

VP-SF-70294-70.13.52

A kötet kizárólagos terjesztője a TóthÁgas Könyvterjesztő Kft.

1047 Budapest, Perényi Zs. u. 15.

Kiadja a Valhalla Páholy. Felelős kiadó: Novák Csanád ügyvezető igazgató. Felelős szerkesztő: Gáspár András. Művészeti igazgató: Majjai Csaba. Korrektor NWA1 rendszer. Szedés, tördelés: Valhalla

Páholy Kft. A nyomdai munkálatokat az Alföldi Nyomda Rt. végezte.
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 4626.66-14-2 Felelős vezető:
György Géza vezérigazgató.

Terjedelem: 19 ív

Készült Debrecenben, az 1994. évben.

1.

Bajban ismerszik meg...

– Oké, most pedig figyeljen ide, Gute – mondta Alacrity, és egy pakli kártyát varázsolt elő, majd gépész-fogásba rendezte a lapokat. Szabad kezével elhajtott néhány arra repkedő vérszívó szúnyogot, aztán a lábáról söpört le egy csigalassú, ostobán kíváncsi porzsák-pókot. – Most megmutatom, hogyan kell jól osztani és nyerni a blackjack-ben.

Gute a bokrokon átszűrődő naptól fényfoltosan, törökülésben kuporgott a tisztáson, a Véres Vadászat hívására várva. Gyanakvóan ráncolta *a* szemöldökét. – Legális ez, amit tanítani akarsz nekem?

– He? A fenébe is, nem *legális*. Én nem arra akarom megtanítani, hogyan élvezze a játékot, hanem arra, hogyan *nyerjen*.

Kerszlengben társalogtak, amit Gute is tűrhetően beszélt. – Ó – mondta érdeklődéssel, visszaült, és kezdett jobban odafigyelni. – *Nyerni!* Akkor jó!

Alacrity már éppen folytatta volna a leckét, de valamilyen ideges megszokás következtében megint mindketten fölnéztek az égre. A népes, és elvileg biztonságos – habár lehangoló és undorító feladattal rendelkező – holttestszedegető osztag tagjai voltak, tehát elvileg nem érhette őket támadás, az óvatosság

azonban így sem ártott. A vadászcsapat tagjai mindenre képesek voltak, ha úgy istenigazából beindultak. Semmiféle garanciát nem nyújtott az a tény, hogy Gute-nak nem volt aktívtartója, Alacrityéra pedig nem jelzett a zsákmány-detektor.

Visszatértek a kártyához. – Remélem, ezzel többre fogok menni, mint a kockákkal, Hajóroncs.

Alacrity fabrikált Gute-nak egy pár kockát, még hozzá a szűkösen rendelkezésre álló eszközökhöz képest elég jókat. A probléma inkább ott volt, hogy a helybeliek nem foglalkoztak ilyesmivel, Gute-nak pedig nem igen volt szerencséje a játék meghonosításával. A kártyát tovább tartott megtanítani, és maga Alacrity sem volt profi hamisjátékos – jobban értett ahhoz, hogy ő szúrja ki, ha más csal – de idejük volt bőven.

– *Legalábbis amíg Dincrest ide nem ér* – gondolta Alacrity. Addig vagy kitalál valamit, vagy...jöhet valami elkeserítő kényszermegoldás.

– Igen, igen, *sokkal* többre, mint a kockával, Gute. Ezt figyelje.

Alacrity nem sokra ment szimatolásával és mesterkedéseivel, csak annyit ért el, hogy tűrhető kapcsolatot alakított ki Gute-tal. Gute tényleg megkímélte őt a telep veszélyesebb vagy fáradságosabb munkáitól. Most, hogy már kicsivel többet tudott a Blackguard üdülőtelepeiről, Alacrity nagyon is meg tudta becsülni a szerencséjét.

A külvilági rabok nagy része végezte sebészeti unimechekbe szíjazva vagy vasszűzbe zárva a Grand Guignol Telepen, esetleg a Pokoltűz Klub emberhús-lakomáin, főfogásként felszolgálva. Alacrity egyszer belekerült abba a takarítóosztalba, ami egy ilyen vacsora után takarított össze. Azóta sem enni, sem aludni nem tudott rendesen.

Eltökélte, hogy a halálával nem fogja a Blackguard örömét szolgálni: már kinézett magának egy sziklaszirtet, két mély ciszternát, egy őrizetlen karbantartógépet és néhány mérgező anyagot. Végszükség esetén bármelyik megteszi egy kis

rögtönzött öngyilkossághoz.

Gute is elégedettnek látszott azzal, amit Alacrity apró praktikái révén nyert. Észben tartotta Alacrity tanácsát, hogy sose legyen túl mohó, és az alku ráeső részét sem szegte meg. A Spicai Atlasz fölötti gyerekes öröme egyszerre volt mulatságos és szomorú. Pusztán Gute népének néhány törzse alkotta a Blackguard ezen részének őslakosságát, amikor a Jobbak kisajátították a területet, és ők voltak az egyetlenek, akiket megtűrték ezen a félgömbön. Majdnem mind a Jobbaknak dolgoztak.

Alacrity még mindig nem látott semmilyen esélyt arra, hogy meglépjen a Blackguardról, és tudta, hogy szerencséje már nem tarthat sokáig. Egyre több hajó érkezett a Véres Vadászatra, és minden egyes leszállással egyre nőtt Alacritynek az a félelme, hogy ez az a hajó, amiből Dincrist ki fog szállni.

Az ürrepülőtérről biztonságszolgálatok egyszerűen túl alapos volt ahhoz, hogy a hatalmába keríthessen egy gépet és felszálljon vele. Egyszer megpróbálta megközelíteni a tiltott területet, de az aktívított lépésről lépésre duplázódó ideg-tüze hamar lebeszélte erről.

Az sem volt megoldás, ha eltűnik a bozótosban: a jöttakat azokon a kommunikációs műholdakon keresztül is aktiválni lehetett, amelyek a bolygó kézbentartását szolgáló, az egész felszínt lefedő X-jelű Talos Pajzrendszer részei voltak. A Jobbak a Blackguard bármely pontján megtalálhatták, megbéníthatták, vagy akár meg is ölhették.

Még reménykedett benne, hogy Floytt csinál vagy talál valami hasznosat de egyre, halványabban. Már kilenc nap telt el a Citadella telepi incidens óta, és azóta Alacrity nem kapott hírt a földi felől. Csak pletykaszinten hallott annyit, hogy Floytt a Központi Komplexum valamelyik részlegében dolgozik, Mason báró védnöksége alatt. Alacrity a legsötétebb kétségbeesés és a legvadabb remények között ingadozott, hogy

Floyd esetleg egy elkötött hajóval bukkan elő, kitalálta, hogyan lehet hatástalanítani a jottákat, talált egy fegyvert, vagy valami kulcsokat, de az is lehet, hogy Dincrist már elkapta, Sile-lal és Constance-szal, és összekötözve elhurcolták égy távoli telep egyik sötét odújába, ahol idegkorbáccsal vagy a Jobbak valami más imádott, obszcén kínzóeszközével gyötrik.

Mégis,- suttogta a lelkében agya érintetlenül maradt szeglete,- *a hárfa, a hárfa...*- Kétségbeesetten kapaszkodott ebbe az emlékbe, az élete legfontosabb kérdésére kapott igenlő válaszbba. Megrázta magát, és visszaterelte figyelmét az éppen aktuális tárgyra.

– Oké, Gute, most figyeljen. Ez itt egy...

Elhallgatott, amikor a paletta-páfrányok levelei, szétnyíltak a tisztás szélén.

Mindketten riadtan pattantak fel. Gute megragadta a riasztófény-ösztökét, egyetlen fegyverüket. A tisztás szélén egy fiatal ember-férfi állt, talán tizenhat Szabvány évet ha számlálhatott. Enyhén reszketett, és vér szivárgott a karcolásokból és horzsolásokból, amelyeket az aljnövényzetben kúszva szerzett be.

A kölyök kijelölt zsákmány volt, a bőre az állatokéhoz hasonlóan foltozva rozsdavörössel, zölddel, középen pedig fehér alapon pöttyökkel. Alacrity feltételezte, hogy a Jobbak egyikének otthoni bolygóján fellelhető vadat utánozzák így, és azon tűnődött, hogy a siheder valakinek a személyes ellensége-e, avagy csak egyszerűen pechje volt.

A préda vékony szobai saruja cafatokban lógott, a lábai pedig már meglehetősen rossz állapotban voltak. Zihálva kapkodott levegőért, szemei kidülledtek beesett arcából. Úgy bámult rájuk, mint aki még nem látott embert.

– Elbújtatok? – kérdezte annak az embernek a reménytelenségével, aki már az imák és a kitartás végső határáig megszenvedte a Blackguard gonoszságát.

– Psziché szerelmére, kölkök – csikorogta Alacrity, és

zsbrevágta a kártyákat. – Hogy kerültél ide? – A vadászat már korábban végigsöpört ezen a területen.

– Egy sziklaodúban rejtőztem el... – hörögte a fiú, és annyira reszketett, hogy alig tudott megállni a lábán. – Segítenetek kell.

Egy reszketeg lépést tett előre, mire Gute meglengette az ösztökét, és kisütötte. A fegyver felvillant, a felcsapó fény és hő pedig hátratántorította a fiút.

– Nem menekültél meg előlük – mondta Gute. Csak egy kicsit tovább hagytak életben, hogy eljátszadhassanak veled. Néha megteszik. Gyerünk, fuss tovább! Itt nem maradhatsz.

Nem lehetett elviselni azt a pillantást, ami erre a fiú szeméből sugárzott. – Gute, az istenért, nem hagyhatjuk, hogy... – könyörgött Alacrity.

– *Itt nem maradhat!* – ordította Gute Alacrity arcába. – A Jobbak rá fognak találni. A Jobbak mindig megtalálják a zsákmányukat. Mindig! Azt akarod, hogy a nyakunkra hozza őket?

Alacrity nem bírt válaszolni. Végül Gute felé fordította a kezét, szinte intett, tagadó mozdulattal – a fejrázás helyi megfelelőjével.

– Kérlek, segítsenek rajtam – mondta a fiú, veresége tudatában, furcsa hangsúlyú kerszlengben.

– Még saját magunkon sem tudunk segíteni mondta Alacrity csikorogva, bár tudta, hogy ez nem válasz. A szája sarka ideges rángásba kezdett, de ő tehetetlen volt.

– Nem hagyom, hogy elkapjanak. Nem hagyom, hogy megint megtegyék velem ugyanazokat a dolgokat – mondta a fiú, és újabb lépést tett feléjük.

Ezúttal még az ösztöke kisülése sem rettentette vissza.

Már könnyezett. – Nem hagyom...hogy megint *megtegyék...soha* többet!

Gute káromkodva elhajította az ösztökét, és rongyos

ágyékötője ráncai közül előhúzta aktijottaegységét. Beállította, és láthatatlan sugarat lövellt a fiú felé. Alacrity elhúzódott: az egység hatással volt bármely útjába kerülő jottára.

A fiú elveszett, fájdalmas hangot hallatott, aztán zokogva összerogyott.

– Azt akarod, hogy mi is meghaljunk? – üvöltötte Gute, maga is félőrülten a rettegéstől. Újabb sugarat lőtt a fiúra. – Gyerünk! Futás! El innen, de gyorsan!

– Kapcsolja ki! – Alacrity kiütötte a másik kezéből a jottaegységet, és a fiúhoz lépett. Gute fölkapta az eszközt, és remegő kézzel Alacrityra irányozta. Végül aztán mégsem lőtt, de idegesen fürkészte az eget.

Alacrity letérdelt az áldozat mellé. A kölyök jajgatott, mint egy elkárhozott lélek. Görcsösen csimpszkodott Alacrity lábába.

-Nem hagyom...nem hagyom...

– Figyelj! *Figyelj rám, a mindenségim!* – Alacrity megrázta a fiút, hogy annak a fogai is összekoccantak tőle, és felemelte az állát, hogy a szemük egyvonalba kerüljön. A zsákmány zihált, hörgött, nyál, könny és takony egybefolyt az arcán.

Alacrity lassan beszélni kezdett: – Körülbelül száz méternyire arra ott, van egy szikla. Olyan hatvan-hetven méter magas. Fejjel lefelé ugorj, úgy biztosra mehetsz.

A fiú arcát először elfelhőzte az értetlenség, de aztán megértette, és szörnyű üresség költözött a tekintetébe. Gute-ra nézett, akinek az arca olyan volt, mintha kőbe faragták volna.

– Hallod? – vakkantotta Gute. A távolból villikürt éles, disszonáns hangja hallatszott.

A préda fojtottan felnyögött, és Alacrity vállára támaszkodva feltápáskodott. Alacrity elvesztette az egyensúlyát, és négykézláb a föld mocskába esett. A fiú sírva, nyögve, de a tőle telhető leggyorsabban elbotorkált a szikla irányába.

Gute ott állt Alacrity fölött. – Hát ezért akartad megismerni a terepet? Hogy tudjad, azok a sziklák itt vannak a közelben? Mit néztél ki még? Folyókat? A mocsarakat?

Alacrity föltápáskodott. – Többek közt.

Gute a szemébe nézett. – Ne gondolkozz túl sokat, Hajóroncs. Még azt találom gondolni, hogy túl veszélyes ismeretség vagy a számomra.

De nyomban abba hagyták egymás bámulását, amikor légfuvallat borzolta meg az alacsonyabb fák koronáját. Egyszemélyes sikló ereszkedett lefelé, melynek orrát egy Niflheim-szfinx fémarca ékesítette. A pilóta felegyenesedve állt, keze az irányítópulton.

Jókötésű férfi volt, tüskés csuklópánttal. Testét bőrfilm borította, amelytől olajosan kék csúszómászóhoz lett hasonlatossá. Maszkja a Második Lélegzet mitikus gonosztevője, a Bicskás Bitang ördögi, csúfondáros ábrázata volt.

Alacrity és Gute meredten álltak, ahogy betanították őket, karjukat eltartották a testüktől, állukat felszegték, hogy látszódjon a nyakörvük. A vadász feléjük lengette aktijottabotját: egy nagy, csupa drágakő, csiszolt éjkvarc darabot, a Jobbak egy mesteri eszközét. A hajó lebegve megállt, amikor felnéztek a ragadozó bitang-maszkra. A szemek, amiket láttak, nem hazudtolták meg az álarcot. A vadász egy idegkorbácsot tartott a másik kezében.

Tudta, hogy Alacrityék nem prédák, de azért felmerült benne a lehetőség, miközben korbácsa izzó köröket írt a levegőbe. Nagy vadászat volt ez a mai: érezte a vér szagát, prédák sokaságát kaszabolta le. Nem lehetett számítani a józan eszére.

Alacrity felnézett rá. Mint a Jobbaknak mind, neki is megvan a maga másik élete egy másik bolygón, aminek semmi köze nem lehetett a Blackguardhoz.- És *amikor ott vagy, akkor is gyakran itt jár az eszed, ugye?, gondolta*

Alacrity. Azt szeretnéd, ha mindig ilyen lenne az élet.

Eszeveszett.

A vadász, úgy látszott, döntésre jutott. A maszk mögötti, összeszűkülő szemek láttán Alacrityék felkészültek rá, hogy elugorjanak a korbács csapása elől.

De ekkor egy újabb légi jármű érkezett, egy pillekeopter: pillangó formájú, drágaköves, csillogó csoda. Faragott jade nyergében két másik vadászt hordozott: egy nőt, aki fémrúhas synodi törtáncosnak volt öltözve, mögötte pedig egy férfit a Barátok Világarabszolga-kereskedőinek ruhájában. Csontpáncélját furcsa csigavonalak díszítették, és pengeostort pattogatott.

– Hova tűnt? – rikkantotta a nő. – Azok ott lent prédák? – A térde mellett egy tegeznyi neurobandillera pihent. A lebegő pillekeopter fáradhatatlanul csapkodott sziporkázó szárnyaival, megremegtetve a környező fák leveleit.

A Bicskás Bitang felrezzent Alacrityéket illető elmélkedéséből, a korbácsát pedig leeresztette. Valamit babrált a szfinx-fejes műszerfalon, aztán a szikla felé mutatott: – Arra!

Zabolátlan vadászkiáltással kilőtt a jelzett irányba, miközben jobbra-balra szikráztatta korbácsát. A pille követte.

Aztán a Véres Vadászat további hulláma söpört végig felettük: egy szárnyas hadisten antigravhámiban, egy álvarázsló a repülőszőnyegén, majd egy ordító Komor Kaszás az égbolton galoppozó robot-lován.

Lassót, csáklyát, hálót, bótát, vagy vadászgömböt szorongattak.

Valahonnan démoni muzsika áradt. Kürtöket fújtak, borostömlőkből és koponya-kupákból ittak, ősrégi és modern fegyvereket lobogtattak örjögő tombolásukban a vadászok.

És egyre újabbak érkeztek: szellemek, tüzelementálok, túltengő istenanyák, csuklyás inkvizítorok és lebegő, áttetsző füstfátyolba burkolózó boszorkányok, mind egyik saját hajóján

vagy repülőeszközével.

Némelyikük elejtett prédát is hurcolt magával a nyeregkápara vagy valamilyen rúdra kötözve. A zsákmány mindig magán viselt egy jelzőcímkét, ami elejtője kilétét hirdette. Némelyikük még élt.

Alacrity és Gute az előírt pózban maradtak, úgy figyelték a vonulást.

Moccanni sem mertek, nehogy rájuk löjenek.

Végül elhaladt a horda. Lassan leeresztették a karjukat. Látták a Vörös Vadászatot a közelben körözni, és hallották a korbácsok sístergő csattanásait. A hozzájuk szűrődő nevetés teljesen eszelősnek hangzott.

Alacrity felemelte a címkézógépét, és a vadászat sűrűje felé indult.

Gute elkapta a karját. – Elment az eszed? Kétszer nem fognak futni hagyni.

– De igen, ha nem kerülök az útjukba. Csak a munkámat végzem, világos?

– Az is a munkád, hogy távol maradj tőlük- Gute keze a jotta-egységén nyugodott. – Nem akarok büntetést kapni csak amiatt, mert neked megesik a szíved valami külvilágin. Mi van benne olyan különleges?

– Fogalmam sincs. Talán csak az, vele találkoztunk – Alacrity megfordult és továbbment. Arra bázírozott, hogy az az ember, aki Spicai Atlaszra vágyik, és a csillagokba akar jutni, nem fogja halálra sújtani a jotta-szabályozójával.

A következő percben Gute már mellette volt. – Legalább vigyázz egy kicsit, idióta! Ott menjünk, a bokrok alatt

Végül kúsztak már, amikor meghallották a megszorított préda hangját, még mielőtt megláthatták volna. A vitorlafű szálai közül kitekintve egy körülbelül negyvenméteres tiszta részt láttak a szikláig.

A zsákmány teljesen be volt kerítve. Valahányszor

megmozdult vagy kitörni próbált, a Véres Vadászok valamelyike egy tüzes korbács-csapással vagy egy bökéssel visszalökte. Egy neurobandillera vesszője állt ki a fiú oldalából: Alacrity fel nem tudta fogni, hogyan lehet még eszméleténél.

A bitangmaszkos férfi a kör széléhez siklott szikrázó, pattogó korbácsával. Egy köpönyeges angyalnak öltözött, füstfátyollal fedett arcú nő ereszkedett le lángoló szekéren. Biotap hálóiátbontogatva készült végetvetni a játéknak. Egy kétarcú férfisellő szikrázó nyilak özönével tartotta a helyén az áldozatot.

A fiú inkább volt holt, mint eleven, már csak a szikla végső irgalmára áhítozott. A vadászoknak persze eszük ágában sem volt ezt megengedni: még hátra voltak a telepen üzhető válogatott szórakozások. A kölyök térdre roskadt. Alacrity elképedve figyelt. Az angyal körözni kezdett a kibontott hálóval, amelynek egyik sarkát a bitang is megragadta, hogy segítsen.

– Ide vele – suttogta Alacrity Gute-nak, és magához ragadta a jotta-egységet. Mielőtt még Gute megakadályozhatta volna, kilőtte a néma, láthatatlan sugarat a préda hátába.

A kölyök életéhek utolsó pillanatait egyetlen fájdalomhullámként élte át, és előre tántorodott. Alacrity a maximumra kapcsolta a töltést: a préda vakon küzdötte magát előre a korbácsütések zuhatagában, oldalában a rezgő bandillerával, mit sem törődve ezekkel a kisebb fájdalmakkal és kízóki kiáltásaival.

Fejjel előre vetette le magát a szikláról. Csalódott, dühös kiáltozás hangzott az üldözők soraiból. Gute és Alacrity nem követhették közvetlenül szemmel a zuhanását, csak a maszkos arcok közvetítésével.

A bitang körülnézett. Alacrityék moccanatlanul kushadtak a vitorlafű és a palettapáfrány levelei között. Az eszelős szemek feléjük irányultak, de Alacrity nem tudta eldönteni a

tekintetből, hogy észrevette-e őket.

A vadászok most kürtjeikbe fújtak, némelyikük lesüllyedt a látóterükből, hogy közelebbi pillantást vethessen a maradványokra. A bitang a pillekopter fölé kormányozta gépét, és nagyot húzott a kulacsból, amit a rabszolga-kereskedő odanyújtott neki.

Gute bevonszolta Alacrityt a sűrűbb bozótos árnyai közé. Itt jutottak csak egy kis lélegzethez. Mind a kettőjüket rázta a reszketés, úgy ültek, a fejüket lehajtva. Aztán fölálltak és egy korallfa-csoportot megkerülve körbementek, hogy a másik oldalról közelítsék meg a sziklát a kürtök hívó szavának engedelmességgel. Egyikük sem szólt egy szót sem azóta, amióta Alacrity kilőtte a sugarat az égységből.

A Véres Vadászat az előző este kezdődött. Most már kora délután volt: a résztvevők kezdtek fáradni. Kezdték ugyan felszállni, de csak félszívvel pásztázták a terepet zsákmány után: már azokra a szórakozásokra gondoltak, amelyek a telepeken már javában folytak.

Amikor Alacrityék a kerülő után felbukkantak a tisztáson, már a csodás lepke-kopter is kecsesen a levegőbe emelkedett, és szárnyalni kezdett hazafelé. Csak az eredeti vadász maradt. Leereszkedett a két címkéző mellé, akik lehorgasztott fejfelé várták.

– Nézzetek rám! – biccentett simán szfinx-homlokzatú hajójából. Olajos bőre jólszabottan csillogott. Alacrityék feszengtek.

– Te ott! Te nem vagy idevalósi.

Alacrity rántott egyet a vállán. – Így van, uram. Külvilági vagyok.

– Te, te másik! Menj, és címkézd meg a zsákmányomat. De igyekezz.

Gute nyelt egyet. – De uram...nem sok értelme lenne...

– Ne merj vitatkozni *velem!* – Az idegkorbács szikrákat

szórva, izzón pattant. Gute eliszkolt, hogy ismerve a terepet, kerülővel ereszkedjen le.

Amikor a másik kettő magára maradt, a bitangmaszk megkérdezte Alacrityt: – Miért gondoltad, hogy megúszhatod, ha elrontod a vadászatomat?

Alacrity csak valami olyasmit nyögött, hogy: Nem tudom, mire... – De aztán a jotta fájdalma elnémította, és egyetlen izzó hálózattá változtatta az idegrendszerét. A hátán feküdt, és levegőért küzdött.

– Nem vagy itteni, akkor mit keresel a központi munkaerők között? Felelj!

De Alacrity nem tudott, mert ebben a pillanatban az uraság újabb töltést eresztett belé, amitől minden egyes tagja kínba rándult.

– Végül is nem számít – határozott a vadász. Mondtam a többieknek, hogy az utolsó zsákmányomat élve fogom el. Te éppen megfelelsz.

Ez nyilvánvaló – de nem zavaró – megsértése volt a telep szabályainak: megölni vagy elhurcolni egy központi munkást.

A bitang egy kissé közelebb lavírozott a hajójával. Izmai hullámzottak az olajos fényű bőrfilm alatt, ahogy a jotta-botot Alacrityre fogta.

Aztán hirtelen szisszenés hallatszott, majd egy dörgő robbanás után füst, gőz és törmelék csapódott fela vadászhatába. Eleresztette az irányítópultot és a pálcát, majd egy pillanat múlva felordított.

Alacrity egy pillanatig azt hitte, hogy a jotta-egységsült ki vagy a sikló hibásodott meg.

A szfínx alkotmány megrándult és süllyedni kezdett, hiszen a vadász már nem irányította. Kínlódva borult a pultra. Alacrity csak most fogta föl, hogy a férfit meglőtték. A bitang elernyed, majdhogynem eszméletlenül, amikor a sikló földet ért a szikla pereménél.

Alacritynek kezdett kitisztulni a feje. A vadász erőtlenül nyöszörgőit, és esetlenül nyúlkált a seb felé, amit nem tudott elérni.

Alacrity még mindig a hátán fekve, kézzel-lábbal vonszolni kezdte magát, ujjait a földbe vájva, a lábait felhúzva. Amikor már elég közel volt, laposan kirúgott a talaj fölött. Talpa egyenesen a Niflheim szfinxbe ütközött. A könnyű sikló lebuckázott a meredélyről.

Még egy utolsó pillantást vethetett a kétségbeesetten vergődő bitangra, akinek kicsúszott a kezéből a hajó korlátja, és már félig kiesett.

Elnyújtott sikoly hallatszott.

Alacrity félkönyékre támaszkodva körülnézett. A Blackguard egére pillantva egy csodálatos nőalakot pillantott meg káprázatos fehér-a-fehéren harci kosztümben, mint a Harmadik Lélegzet valami valkürjét. Az egyik kezében egy fehér puskát tartott leeresztve.

Diadalmas ívvel ereszkedett le krómfényű, vázas repülőkeretén.

Sisakján forgó, aerodinamikus propellerek voltak, fényvisszaverő szemellenzője Diana hideg szépségének jegyében készült. Magasra tartott puskával, túlaradó harci kiáltással csapott le Alacrityre. Az úrász bizonytalanul megállapította, hogy megpróbáltatásai még nem értek véget.

Bárki is volt a nő, értette a dolgát. Lefékezett, aztán úgy ért földet, mint hópihe a téli kertben. Fürgén pattant ki az apró repülőalkotmányból.

Alacrity akkor már talpon volt. – Ööö, nekem nem volt érkezésem megfigyelni, de maga nem látta véletlenül, hogy szétkenődött-e, amikor földétért?

A nő hangját eltompította a sisak. – Nem néztem. Nem bírtam levenni a szemem erről a karcsú testről – A nő elrakta a puskát egy tokba, ami a kerethez volt rögzítve, aztán felnyitotta a sisakját.

Heart volt. A Páratlan. – Te se arra figyeltél volna, ha ellenszélben kell lejönnöd, Fitzhugh. *Huh!*

Alacrity szinte hisztérikusan nevetve mondta ki a lány nevét, aztán odarohant hozzá és a karjába emelte, pedig Heart majdnem olyan magas volt, mint ő. A lány telt mellei hozzápréselődtek, vértézete becsípte a hasa bőrét, a lábvédőie pedig felhorzsolta a sípcsontját. Ráadásul a homlokát is bevverte a sisak peremébe, amikor megcsókolta Heartot.

Megszűnt számukra az idő, amíg föl nem merültek az első csókból, levegőt venni.

– Hogy kerülsz ide? Az apád itt van? Hogyan találtál meg?
– Alacrity hirtelen szorítást érzett a gyomrában, és megremegett, amikor eszébe jutott Dincrist, Sue, Constance, és a telepi szórakozások

– Figyelj, Ho is itt van, de nem tudom, hová vitték. Hogy lehetne eltűnni innen? Azok a vadászok nemsokára visszajönnek a cimborájukért. Ja igen, és köszönöm, hogy megmentetted az életemet.

Felkapta a lányt és újfent csókolta, amíg Heart tiltakozni nem kezdett egy kicsit, hogy eltolja magától.

– Már keresik Hobartot, Alacrity. Apa még nincs itt, de minden pillanatban várható. Megpróbálunk kitalálni valamit, hogy kiszabadítsunk a Blackguardról.

-Ki az a "mi"?"

A lány ravasz-kás mosolyt villantott rá. – Majd később elmondom.

– De azt honnan tudtad, hogy éppen *itt* leszek? Hirtelen halálosan elsápadt. -Csaknem azt akarod mondani, hogy te is...

– Én is, mit?

– Á, mindegy.

A lány fagyosan nézett rá. – Azt akartad kérdezni, hogy benne voltam -e a Véres Vadászatban?

– Felejtsd el, hogy megkérdeztem! – Széttárta a karját, mintegy az egész Blackguardra utalva, mindazzal együtt, amit ez jelentett. – Ugye látod, miért nem gondolkodom normálisan? Ugye jottekeresővel találtál meg?

A lány gyengéden beletúrt Alacrity ezüstös sörényébe. –Igen. És azt hiszem, ideje, hogy odébbálljunk innen.

– Egy pillanat – Alacrity kiszaladt a szikla szélére, és letekintett. A sötét bőrfilmes, szétzúzódott alak ott hevert a sziklákön, nem messze a zsákmány összetört tetemétől. A szfinx-hajó deformálódott darabjai szerteszt szóródtak. Guteot sehol sem látta.

Jó elemzés, Gute, - ismerte el Alacrity. Az a felzúdulás, ami következni fog, nem egy itteninek való. Gute minden valószínűség szerint már hét határon túl jár, és az alibijén gondolkozik.

Heart odalépett hozzá, és kézenfogta. – Indulnunk kell. El tudsz jönni hátul?

Alacrity végigmérte a repülő keretet. Nem volt több egy egyszerű hajtóműves kasztninál, amit egy kicsit feltupíroztak, és ráraktak egy műszerfalat. Egzotikus madártollak benyomását kívánták kelteni a szép ívben hajlított kapaszkodók és lábtartók. Az aprócska elülső szélvédő épp csak arra volt elég, hogy a pilóta arcát óvja. A járművet kétségtelenül egyszemélyesre tervezték.

– Kész vagy? Már rég el kellett volna tűnnünk.

Épp annyi hely volt, hogy a lábát be tudja préselni Heart lába mellé a lábtartó lap rúdja alá, de a csuklörögztőben már nem jutott neki hely.

Heart a csészeformájú irányítószerkezetbe dugta a kezét a kapaszkodó végénél. A repülőkeret bizonytalanul

felemelkedett. Alacrity elszántan csimpaszkodott a lányba. – Nem tudtál volna megengedni magadnak egy kétszemélyes járgányt?

– Ha tudnád, az is milyen szerencse volt, hogy ezt meg tudtam szerezni, nem panaszkodnál.

– De legalább megy a ruhához.

Heart felkacagott, miközben rázkódva emelkedtek, majd felgyorsultak. A keret csak vonakodva engedelmeskedett az irányításnak. Heart elkerülte a telepek fő csoportját, és egy körülbelül húsz kilométerre emelkedő csúcs felé vette az irányt.

A szél lehetetlenné tette a társalgást, de Alacrity még így is felderült, ha belegondolt a szituáció gyakorlati aspektusaiba.

Valószínűleg csak óráik vannak, amíg a bitangarcú eltűnését felfedezik, és arra sincs sok esély, hogy Gute tartsa a száját: azonnal megtörik, és kipakol mindent. Addigra Alacritynek el kell tűnnie a bolygóról, különben az Irányító Komplexumból kiküldött jeltől megöri a jottája. Aztán szépen betájolják egy keresővel és átadják az ügyeletes Torquemadának.

Órák. Ha szerencsénk van, akkor ő, Heart és Floyd addigra már Hawkingban lesznek.

Heart a maximális sebességet facsarta ki a keretből. Már a csúcs felé vezető lejtő fölött siklottak. A fél-vadon teljesen elhagyatott volt egy-két távoli hajótól eltekintve, amelyek késve indultak vissza a telepükre. A közbeeső szurdokban egy házikó bújt meg, amit a Jobbak találkahelynek, remetelaknak, ilyesminek használtak. Technikai értelemben az Orion Telep tulajdonát képezte, mint ahogy más telepeknek is megvoltak a maguk szerelmi fészkei és búvóhelyei. Gyakorlatilag azonban közösen használták és bérelték a házat: a Jobbak között muszáj volt lennie egyfajta fennkölt szívélyességnek.

Alacrity, nem lévén a nagyobb magassághoz öltözve, didergett, amikor szálltak. Az építmény hagymakupolák,

galléros tornyok és hálók kusza együttese volt, az úgynevezett Ezeregyéjszaka Dymaxion stílust követve.

Egy fényes zöld platóra szálltak le a főbejárat előtt. Heart Alacrity után szállt ki, és odament az ajtóhoz. Lehúzta fehér kesztyűjét, és azt mondta: Még sosem láttam ezt a helyet belülről, de kellemes kis fészek lehet.

Egyik nagyobbacska gyűrűjét odanyomta a fal egyik bemélyedő mintájához.

Az ajtó kitárult. Alacrity, kezében a puskával készülődött a belépésre.

Heart észrevette ezt, és kicsit megorrolt. – Üres. Azt hiszed, nem néztem utána? Egy időre el kell rejtőznünk.

– A dolog nincs ellenemre, de az ember sosem lehet elég óvatos. Egy életre elegendem volt a meglepetésekből.

De a lánynak igaza volt. A ház vezérlése valamilyen módon a gyűrű viselőjének kezéhez volt kötve: Heart föl-alá járkált a ház túlméretezett aranykalitka-háremében, és úgy hadonászott, mint egy nagyzenekar karmestere. Függönyök futottak össze és fények gyulladtak fel, kamrák tárultak ki, kiszolgáló-automaták bukkantak elő. Valami halványan könnyű-klasszikus zene csendült fel a háttérben.

Alacrity egy párnázott, lebegő szófára huppant, és szemmel láthatóan le volt nyugözve – térdén a keresztbefektetett puskával. Egy robotpincér sietett oda hozzá tele tálcákkal, tányérokkal, megymással. Alacrity elmart egy teasüteményes tálát, mert az került elsőnek a keze ügyébe, meg egy nagy ibrik kék és gyöngyöző valamit, aminek limonádé íze volt.

Heart levette a sisakját, félrelökte, és kirázta krétafehér haját, aztán belefésült hosszú ujjaival, amíg a vállára nem omlott. Figyelte, ahogy Alacrity figyelni őt kekszet falva és vedelve.

– Az a benyomásom, hogy ma kihagyta az vacsorát, Alacrity. Meg a reggelit és az ebédet is. A fenébe! Már azelőtt

is épp elég csontos voltál!

– Jobb dolgom volt, mint általában az ittenieknek, de így sem nagyon törekedtek arra, hogy felhizlaljanak minket. Amellett pedig nem hagytak minket unatkozni. De meg kell mondjam, hogy nekem mégis jobban tetszik ez a kégli. Idefigyelj, muszáj ezt a klimpírozást hallgatnunk? Nincs valami más, ami jobban illik hozzád meg hozzám?

Heart égy irányítópanelhez lépett, és különféle mozdulatokat tett az ujjáival. Alacrity végzett a süteménnyel és kiürítette a poharat is.

Báli muzsika hangzott fel, de úgy, mintha a zenekarkellős közepén ültek volna. Alacrity félretette a puskát és a vállára szíjazott címkézőgépet, odament a lányhoz, aztán letépte magáról a rabszolganyakörvet és egy arra járó robotszolga nyakába kerítette.

Heart felhúzta az egyikszemöldökét.

– Csaknem a tánchoz öltözködsz?

– Nekem úgy mondták, hogy utcai ruha megfelel.

Karjába vette a lányt és táncolni kezdtek, könnyedén és szépen, mint azon az első estén, amikor először találkoztak. Alacrity beszívta a lány illatát, ölelte, aztán lehunyta a szemét, és igyekezett kiűzni a fejéből a vadászat emlékét.

Siklottak és keringtek: tökéletesen összeillettek, érezték egymás ritmusát, mozgását már az első pillanattól fogva. Alacrityt hamarosan hatalmába kerítette ennek az egésznek az elegáns bűvölete – az a gyönyörűség, amit az élete során semmi másban nem talált meg.

Vagy legalábbis majdnem semmi másban, – javította ki gondolatban saját magát.

Egymást szorosan átölelve mozogtak. – Elbűvölő ez a ruha – jegyezte meg egy idő után Alacrity. – Hogy kell levenni?

– Mi a baj, a kalandvagyó úrász talán fél egy kis kísérletezéstől?

– Lépünk be a laboratóriumomba – Egy hosszú, széles csésza felé kormányozta a lányt, és először az oldalsó varrás vonalát kezdte fölfedezni. Először a széles, díszes öv került le Heartról, aztán a kabátja. Majd a gyönyörű blúz is szétnyílt. A lány segítette Alacritynek az ujjánál, aztán a blúzt is eldobták.

Persze Heart sem tétlenkedett. – *Ta- Daaaa!*

- Na mi van? Ezeket az ágyékkötőket nem levenni nehéz, hanem magunkon tartani.

– Valahol itt van.

Heart segítette a térdig érő csizmánál és a nadrágjánál. Alatta csak egy vékony, fekete hálószerűséget viselt, amely ballábának belső rüsztyjétől a jobb válla hajlatáig tartott, és fantasztikusan hangsúlyozta bőrének hihetetlen fehérségét.

Alacrity lehajolt, és megcsókolta. Hirtelen a préda kétségbeesett tekintete jelent meg előtte, és egyszeriben minden elnémult, meghalt benne. De Heart közelebb húzta magához, dédelgetni kezdte, és újra felélesztette.

Végigfuttatta ujjait Alacrity gerincén. – Fel kell hizlaljalak.

– Benne vagyok. De majd később – Alacrity feje a lány feszes, homorú hasán kalandozott. Heart felemelte az egyik térdét, és Alacrity megcsodálhatott egy halványkék eret a lány belső combjának alabástrom bőre alatt.

– Igen. Igen. Nemsokára.

– Az apád utánunk fog jönni?

– Remélem, nem. Nem akarok veled konfrontációt. Úgy terveztem, hogy elmegyünk, mielőtt ideér.

– Tudom. Kellemetlen helyzetbe hoztalak veled szemben a Fagyerődben, állandóan a nyomodban legyeskedtem, én ezt értem, de...

– Nem érted.

Heart felvonta az egyik szemöldökét. Alacrity belenézett a hatalmas, dióbarna szemekbe. A lány is láthatta az úrasz topáz irisét, ami, gondolta, akár egy állat szeme is lehetne.

– Alacrity, nem szabad kenyértörésre vinni a dolgot apámmal. Még nem. Ezért engedelmeskedtem neki az Epiphany, és ha minden úgy fog menni itt, ahogy terveztem, akkor még mindig mondhatom neki, hogy én nem tehetek semmiről. Többről van itt most szó, mint arról, hogy Heart, a Páratlan kirepül a papa védőszárnyai alól.

–Például miről?

– Például családi dolgokról. Nem én vagyok az egyetlen, aki boldogtalan...bizonyos dolgok miatt, amiket csinál. De nagyon óvatosnak kell lennem.

Alacrity lassan bólintott. – Egy kisebb kazalnyi pénz van a dologban, mi?

– Nem a pénzről van szó, vagy legalábbis nem elsősorban arról. A családi birodalomnak vannak olyan részei – holdingok, üzletek, érdekeltségek amik létfontosságúak az én szempontomból. Még a pénznél is fontosabbak.

Alacrity halkán füttyentett. – Bizony fontosak – nyalta meg a száját.

– Igen. Ha érdekel, később majd elmesélem.

– Azaz rengeteget kockáztatsz azzal, hogy most idejöttél.

– Nos, apa mondta, hogy az Orion Telepre bármikor jöhetek, ha kedvem tartja, bár sosem gondoltam volna, hogy egyszer nélküle is leszek itt.

Jól tudja, mennyire utálok ezt a helyet.

– *Hát te már jártál itt?*

– Egyszer, még kiskoromban. Nem láttam túl sokat belőle. Azt hiszem, az apám nem is nagyon akarta, hogy megismerjem, csak amit ő mutat belőle.

De a személyi szolgálói az Orionban ismernek engem, és nem mertek az utamba állni, tehát rendeltem egy álruhát, valami járművet, és utánad jöttem, amilyen hamar csak tudtam.

– Mikor értél ide?

– Néhány órája. A hajóm a reptéren áll. Ahogy fölszedtük

Hobartot, indulunk.

– És hogy fogod ezt megmagyarázni az öregednek?

A szépséges ajak egy kissé felkunkorodott. – El fogsz rabolni engem.

– Remek ötlet. Élvezni fogod a váltságdíjat! De ki keresi Hot? Hatalmas ez a hely, és ha az a valaki nem ismeri ki magát benne, akkor mindnyájan...

Heart a szája elé emelte az ujját. – Tapasztalt ügynök. Nem is képzelnéd, mennyire tapasztal...

Halk hangjelzés hallatszott valahonnan Heart ruhái alól – a proteusza.

A lány elsuhant Alacrity mellett, és keresni kezdte a szerkezetet.

Alacrity mohón falta a szemével, Heartnak volt a leglélegzetelállítóbb hátsó fele, amit valaha látott, a legnyálcordítóbb csípője. Olyan karcsú és illatos...

Heart guggolva turkált a ruhák közt, és végül meg is találta a proteuszt, egy fantasztikus Impéria Opitech-modellt, ami természetesen hullámkövel, sátánkönyvel, nemesfémekkel díszített csuklóbilincsnek volt álcázva. Egy-két szót beszélt bele, aztán figyelmesen hallgatta a választ.

A Páratlan talpra ugrott, kikapcsolta a proteuszt, és a csuklójára csattintotta. – Megjött az apám!

Alacrity már nyúlt is az ágyékkötőjéért. – Tudja, hogy itt vagy? Vagy én itt vagyok?

– Nem hiszem, most még nem – Fejének egy kecses mozdulatával hátradobta a homlokába hulló súlyos, fehér hajfürtöt, miközben a nadrágját húzta.

-Kivel beszéltél?

– Nem találsz ki? "Csillagszemű".

Erre Alacritynek leesett a tantusz, eszébe jutott, ki mondta neki a nevet ott a Csőcselék Szárnyban. – Tessék, jobb, ha ez nálad van – mondta Heart a vértzetét és az övét szerelgetve

fel magára. Egy csillogó kis eszközt adott Alacritynek, amiről az úrásznak egy bos'n's pipa jutott az eszébe. – Kicsi a hatótávolsága és az ereje – nem olyan, mint az a te dinoszaurusz-lövő ágyúd. Úgyhogy ha használnod kell, nagyon gondosan célozz.

Alacrity szemügyre vette, aztán ágyékkötője korcába süllyesztette, felvette saruját, és ellenőrizte a puskát. Két szolgálórobot lepte meg hátulról idegesítő bippegésével, hogy felhívják magukra a figyelmet.

Alacrity türelmetlenül rácsapott a szófa karfájába szerelt gombra, és visszaküldte őket a konyhába.

Megint felkapta a puskát. – Most azonnal meg kell valósítanunk a tervedet: elhozod a hajódat a reptérről, és...

– *Alacrity!*

Alacrity megpördült a lány riadt kiáltására, és kezdte volna emelni a puskát, amikor halvány, tompa szisszenést hallott, és kemény szúrást érzett a bal lapockája fölött. A földre zuhant, még látta Heartot feléje ugrani, és két embert az ajtóban.

A szisszenés újra hallatszott, és Heart tüdejéből is kiszaladt a levegő a fájdalomtól. Alacrity kába volt, és nem bírt mozdulni, csak a plafont bámulta.

Egy idő múlva valaki belépett a látómezejébe. Az a férfi volt, aki a pillekopteren ült, a rabszolgakereskedő-ruhás. Egy jotta-keresőt lóbált Alacrity fölött.

– Megmondtam neked: ez a jotta nem jelez rikkantotta. – Nem ez az, akit Mason akar.

– Ez az – felelte egy női hang. Ő volt a pillangóhaió pilótája, az ál-törtáncos. – A lány az, aki kell neki. Segíts felrakni a kopterre, te meg vidd vissza a repkeretét.

– És ezzel itt mi legyen?

– Kit érdekel? A kereső szerint nem ő az, aki kell nekünk. Öld meg, ha gondolod. Őt nem cipelhetjük magunkkal. De siess. Vissza akarok jutni a Grand Guignolba, mielőtt

belefutunk Dincrestbe.

A rabszolga-kereskedő felszedte a fehér puskát, és hirtelen elhatározásra jutva Alacrity üveges szemei közé célzott vele.

– Kár lenne ezt a szép helyet összerondítani – mondta aztán.

– Akkor adj neki egy maximális jottát.

– De lehet, hogy közülünk való. Ott egye meg a fene. Majd később elküldünk érte valakit. Úgysem juthat messzire.

– Akkor gyere ide és segíts cipelni ezt a szőke tehenet. Megvan vagy egy tonna.

A rabszolga-kereskedő a vállára vetette a puskát és kilépett Alacrity látómezejéből.

2.

Felbolydulás a Blackguardon

Pollolo azt parancsolta Floytnak, hogy egy órán belül térjen vissza a belső szentélybe, úgyhogy a földi csellengett egy kicsit visszafelé a Központi Komplexum folyosóin. Csak annyira mert dacolni a teremtménnyel, hogy egy kissé felbosszantsa, de ne adjon okot neki arra, hogy panaszt emeljen Mason bárónál.

Nem mintha Masonnak joga lett volna bosszankodni. Floyd egyre ügyesebben szipkázta ki az információkat a különféle számítógépes rendszerekből. Mason zsarolásban utazott, de legalábbis nyomásgyakorlással operált, Floyd pedig igyekezett a lehető legnélkülözhetlenebbé tenni magát.

Séta közben magasra feltúrte tunikája gallérját, hogy eltakarja a vas rabszolganyakörvet, amit Pollolo parancsára viselnie kellett. Ezzel persze nem tudta eltitkolni státuszát az örök vagy a Jobbak előtt, mert elárulta a karkötője, ami minduntalan a csuklójára csúszott, meg egyszerű öltözéke, hiába viselte még mindig a maszkot, amit Mason szerzett neki

azon az első napon. De a számítógépközpont külső termeinek dolgozói már hozzászoktak felhajtott gallérijához, úgyhogy észre sem vették, ha nyakán béklyóval ment be és nélküle jött ki.

A nagy csarnok kirakatait böngészte. Az egyik infocentrumban átfutotta a ki, hol, miért rovatot. Az arcképek között volt egy, amelyikre ráismert a Viadalról.

Janusz, a Raszputyin-hasonmás törvényenkívüli ezúttal Sürgős körözések szekcióban szerepelt. Ezt a szekciót a Langstretch Detektívügynökség szponzorálta, és erről Floytnak rögtön Alacrity jutott eszébe. Vajon mi lehet vele?

Gondolataiba merülve sétált el egy infóüzlet kirakata előtt, és csak lépésekkel később jutott el az agyáig, mit lát. Szó szerint a lépése közepén torpant meg, egyik lábával a levegőben, aztán visszafordult.

A kirakatban hegy-alakban tornyosultak az áruk: kemény fedelű könyvek, infó-ostyák és egyéb adathordozók. A hegyvonulat előtt és mögött holoképek, küszöb alatti pulzátorok, pirotechnikus fények villóztak, valamint egyes kiragadott könyvrészletek számítógép által generált filmjelenetei.

A kirakatot szinte teljes egészében a *Hobart Floyt és Alacrity Fitzhugh a halálimádók kastélyában*, valamint a *Hdbart Floyt és Alacrity Fitzhugh a szupernóva amazon-rabszolganők ellen* című opuszok töltötték meg.

Furcsa módon Floytnak ez volt az első reakciója: *A Terra nagy és szent szellemére! Hát Sintilla még azt se mondta el nekik, hogy nézünk ki? Ez nem is én vagyok, hanem valami kihúzott szemű triathlonbajnok!* – Alacrity figurája még tökéletesebb példány volt, egy kicsit fiatalabb, és szebb hajú.

Az illusztrátorokkal egy kissé elszaladt a ló. Floytnak, miközben lenyűgözve nézte a holo-reklámot, be kellett vallania: nem emlékszik arra, hogy pusztá kézzel-foggal nekitámadott volna egy fangsternek.

Alacrity pedig, amennyiben *csakugyan* résztvett a Vortex Virágok Extázis Rítusában, ezek szerint elfelejtette meghívni rá Floytot.

A hirdetések tanúsága szerint a két könyv azonnali és elsöprő sikert aratott. Floyt éppen láthatta, ahogy az üzlet tulajdonosa kivesz egy mikrofilmes példányt egy álarcos uraságnak.

Floyt elképedve tűnődött rajta, vajon mihez fog kezdeni Sintilla ezzel a rengeteg pénzzel. Hiábavalóan találgatta, hol lehet és mit csinálhat a nő, amikor futó érintést érzett a vállán.

Megfagyott a vér az ereiben. Megpördült, hogy szembenézzen a külső örrel, és már kezdett is valami mentegetőzésfélét dadogni, de senkit sem látott. Csak aztán szállította lejjebb a tekintetét a rengeteg barna göndör hajra és az általa ismert legderűsebb arcra, a napbarnított mosolyra és a kerek ábrázatra.

– Ez a nyakörv nem megy magához, Hobart. Szerintem a vas nem a maga stílusa. Mit szólna inkább egy cuki selyemnyakkendőhöz?

– *Tilla!* – Mikor magához tért a viharos üdvözlés után, nyugtalanul körülpillantott. Örökből alig lézengett egy pár a környéken, a Jobbak pedig zömmel a telepeken vagy a Véres Vadászaton voltak. Senki sem figyelt fel rá.

Összeszedte magát, mederbe terelte a kérdéseit, az örömet és megkönnyebbülését, aztán magával húzta a nőt egy fürdő kapujának viszonylagos védelmébe hogy kizárja a figyelő tekinteteket.

– Hogy került ide? Hogyan talált rám? Mi....– Ugyanazok voltak a kérdései, mint Alacritynek.

Sintilla alattomosan elmosolyodott, és fodros, merészen áttetsző kezeslábasát simítgatta. Floytnak nem kerülte el a figyelmét, hogy nem is olyan vaskos, mint ahogy emlékezett rá, sőt, a maga tömör módján egészen formás.

– Úgy, hogy követtem magukat – Fejével az infóüzlet felé bökött. – Az eladások ugrásszerűen nőnek, maguk ketten híresek lesznek, és gazdaggá tesznek engem! Nem engedhetem meg magamnak éppen most, hogy elveszítsem magukat.

– Khm! – Úgy otthagyták, hogy még csak el sem köszöntek tőle, emlékezett vissza Floyt büntudatosan. Még egyetlen találkozásnak sem örült így életében, mint most. – De engem hogyan talált meg?

A nő egy jotta-keresőt mutatott neki. – Valami Constance nevű rémes nőszemély elhagyta a jottabeültetőjét, és az egyik szolgálta az Orion Telepről észrevette a beállításokat – magáét és Alacrityét. Nem tudjuk, hol van most Constance, de valószínűleg felszállt egy *Mountebank* nevű hajóra, és a bolygó körül kering, valamilyen okból. Hamarosan elszabadul a pokol Dincrist hamarosan megérkezik.

– Tilla, látta Alacrity? Ki tudunk jutni innen valahogy?

– Heart is itt van, így tudtam bejutni. Ő most Alacrity keresi. És ahogy lehet, mindnyájan elmegyünk innen. Egy vagy két óra múlva, ha minden összejön.

Egy járőr-pár, egy férfi és egy nő bukkant ki egy távolabbi sarok mögül szélesvállú gasztenyeszín egyenruhában és bögyösgalamb-mellvértben.

Sintilla az arca elé kapta a kezében tartott füstösöld maszkot. A Jobbak fennhéjázó birtokosi stílusában megragadta Floyt csuklóját és végigvezette a széles folyosón egy szökőkút mellett, egyenesen az örök orra előtt.

Egy keleti robotique-stílusú padhoz vonszolta Floytot egy kupolatető alá. Élénk barna tekintet szikrázott Floytra a hűvös gioconda-arc mögül.

– Hadd intézzem én a dolgokat, Hobart, mert nincs sok időnk.

– Kevesebb van, mint gondolná. Nekem vissza kell mennem dolgozni. Várnak.

– Rendben, de először el kell mondanom magának, hogy én, hmm, egy kicsit megrézfáltam magát, még hozzá csúnyán – amikor odaadták nekem a proteuszukat a bicikli verseny előtt, emlékszik? Nos, én belepiszkáltam a magáéba.

– Csak nem?

– Nem volt túl nehéz dolgom azzal az olcsó vacakkal, amit a Földszolgálattól kapott.

– De...a védett adatállományaimhoz nem férhetett hozzá. Erről gondoskodtam.

– Hát persze hogy nem, lükepék! *Bele* tettem valamit, hogy valahányszor rákapcsolódik a Fagyerőd adathálójára, a kérdése az én proteuszomba is eljusson. Pedzi már?

– Huh! – A Fagyerődben, amíg a Kék Gyöngyre vártak a tetőn, a Blackguardról kérdezősködtek egy terminálnál.

– Tudom, hogy ronda dolog volt. Haragszik érte?

– Csak akkor, ha most itt hagy, Tilla.

A nő a térdére paskolt.

– Szó sem lehet róla. Amúgy is tudtam, hogy Dincristnek van valamiféle kapcsolata a Blackguarddal. Még akkor jöttem rá, amikor Weir még élt, és én körbeszaglásztam a Fagyerődben. Tehát feltételeztem, hogy Alacrity Heart után indul, maga pedig vele tart.

Csak hogy Heart nem a Blackguardra ment. Erre alig valamivel a maguk indulása előtt jöttem rá. Magától adódott a következtetés, hogy maguk ketten rossz nyomon haladtak.

– Hallottam egyet-mást a Blackguardról, de halvány fogalmam sem volt, hogy jussak el ide. Úgyhogy megtettem a második legjobb lépést, és lenyomoztam a Páratlant. Ez aztán nem volt semmi! Amikor Heart megtudta, mi a helyzet, fogta az egyik családi hajójukat, és idejöttünk.

– Tudja, azelőtt sosem volt saját úrhajóm. Meg kell mondjam, hogy csakúgy lehet utazni.

Floyd próbálta megemészteni a híráradatot. Sintilla

tökéletesen rossz következtetésre jutott azzal kapcsolatban hogy Alacrity és Floyt miért jött a Blackguardra, de nem lett volna böles dolog éppen akkor és ott fölvilágosítani. Floyt csak félfüllel hallgatta, miközben olyan változókon tépelődött, mint Pollolo, Mason báró és az aktijották.

– Nagyon pontosan kell időzíténünk – figyelmeztette Sintilla – különben meggyűlik a baja azzal az aktijaktival, amit hurcol.

– Mi a terve?

– Ha készen leszünk, Heart behozza Alacrityt a búvóhelyükről. Aztán a reptérre megy, előkészíti a felszállást, aztán én az utolsó pillanatban odaviszem kettejüket.

– Teljesen szabályos felszállás lesz, és mi már rég kint leszünk a jotta-hatótávolságból, a Hawkingban, mire a bolygóbiztonságiak...mi a baj?

Floyt a fejét rázta. – Idehallgasson, ez bonyolultabb, mint gondolja. Alacrity és én nem mehetünk úrhajók közelébe: a jottánk szétéget minket.

– Micsoda? De valahogy biztosan meg lehet kerülni a dolgot! Hobart, ha még akkor is itt vagyunk, amikor Heart apja megérkezik, akkor megnézhetjük magunkat!

– Nekem ez már nem újdonság – Mint az oksági hárfa barlangjában, Floytnak most is minden akaraterejére szüksége volt, hogy összeszedje magát. Talán mégis meg tudjuk csinálni. Van itt egy bizonyos Mason báró, aki éppen a hatalmat készül átvenni itt, és hozzáfér az aktijotta-vezérlő rendszerhez. Azt hiszem, tudok valamit tenni ott, ahová berakott dolgozni.

– Ez az! Akkor csinálja!

– A dolog nem ilyen egyszerű. Van ott egy külvilági is – egy Pollolo nevű teremtmény, aki állandóan szemmel tart. Egy ideje már dolgozom egy terven – de most eléggé kétségesnek látom az esélyeit. Lehet, hogy hamarosan...

– Hobart, gyakorlatilag már most is túl késő! Bármi is az, meg kell csinálnia!

Floyt nagy levegőt vett. Az, hogy Pollolo ízekre szagatja, aligha lehet rosszabb annál, mint amit Dincrist tartogat a számára.

Sintillán még volt proteusz. – Adja meg a kontakt-indexét, és várja a hívásomat – mondta neki Floyt. – Ki kell próbálnom az ötletemet.

Találkozunk itt, mondjuk két óra múlva. Ha pedig nem hall felőlem...sok szerencsét. Mondja meg Alacritynek, hogy ne haragudjon mindazért, amin át kellett mennie e miatt a Weir-dolog miatt, miattam.

A nő egy pillanatra fölemelte a maszkját, magához húzta a férfit, és cuppanós csókot nyomott a szájára. Könnyes volt a szeme.

– Indulj, és ne szúrd el!

– Még meg sem köszöntem neked, Tilla.

– Majd később. Most menj!

A belső szentély félhomályos volt, mint mindig, amitől a fal korallszerű díszei még kísértetiesebbek és fenyegetőbbek lettek.

Floyt óvakodva lépett be Pollolo birodalmába: a lény szerette meglepni, csak hogy lássa, amint ijedten megugrik. De látta, hogy a tartályban örvénylik a víz, és mostanra már szemre is fel tudta becsülni a vízszintet. Pollolo még fürdött.

Floyt felélesztette a terminálját és előhívta Diogenészt, hogy úgy tűnjön, mintha dolgozna. Dolgozólámpáját alacsony fényerőre állította, aztán fölküldte, hogy a magasban lebegjen mágneses mezejében, a mennyezet alatt. Aprócska, állítható fényfoltocska volt, a folyosón és a csarnokban található hatalmas fények szerény, miniatúr változata.

Most éppen egy sápadtkék, tizenkét lapu testet formázott.

Pollolo ellenezte, hogy Floyt világítást csináljon, mert jobb

szerette kis birodalmát homályosnak és csendesnek, de végül zsörtölődve beadta a derekát, inkább, mint hogy Mason bárónál zavarogjon az üggyel.

De Pollolo mindazonáltal ragaszkodott hozzá, hogy Floyd szigorúan a maga kis sarkában tartsa a fényt, a térelvlasztó adattárolók és egymásra rakott modulok mögött. Ez éppen megfelelt Floydnak. A lámpa fontos győzelem volt, létfontosságú a terve szempontjából.

Floyd ellenőrzött egy hozzáférési panelt az irányítószekrény felső részén, ahol Pollolo csak ügyetlenül, a szentséges gépezetre támaszkodva érhetette el. Az ellenőrző hajsza, amit a nyálával tapasztott oda, melodramatikus elővigyázatossággal, még a helyén volt.

Floyd sietve kinyitotta az ajtaját és elővett egy rabszolganyakörvet, amit ide rejtett el. Idegesen a vízre pillantott az előzetes kavargást lesve, ami Pollolo felmerülését szokta jelezni, aztán titkos anyagok megsemmisítésére szolgáló szerkezethez sietett.

Csodás kis műtyürke, ha az ember nem gondol túlságosan bele, – elmélkedett Floyd, miközben belerakta a nyakörvet. Az eredetileg dokumentumok, kódmátrixok, kom-és kriptoszerkezetek rutin és/vagy megsemmisítésére szolgáló gépezet a vas rabszolga-nyakörvvel is elsőrangú munkát végzett, amennyiben egy halom fémforgácsá változtatta.

Floyd annak a hatalomnak, bármi légyen is az, ami tett róla, hogy Pollolo ne vegye észre: Floyd mindig a nyakörvvel a nyakán lépett be a terembe, Pollolo parancsának megfelelően, de gyakran az örv nélkül ment ki, felhajtott gallérral. Néha napjában többször is. A Központi Komplexumban rengeteg nyakörv volt forgalomban, és senki sem törődött vele, hogy számontartsa őket.

Valóban – Floyd azt is levette, ami rajta volt, és szintén ledarálta.

Odaszórt még néhány vicik-vackot, amit barangolásai során

talált: apró darabkákat, egy kis szerszám fém fejét, néhány dekoratív szegecset, amelyeket lopva rántott ki egy ajtóból. Floyt az utóbbi időben sasszemű vas-vadásszá vált.

Munka közben sóvárgó pillantásokat vetett a Legtitkosabb Modulra. A Masonnak is dolgozó itteni szakemberek révén a jotta-vezérlő rendszert ezen az átlagos külsejű szerkezeten keresztül ellehetett érni, és befolyásolni is lehetett, bizonyos reptéri műveletekkel és biztonsági opciókkal egyetemben. Sajnos, egyedül Pollolo tudta kinyitni a modult.

Floyt sietve megtöltötte a zsebeit a forgácsokkal, aztán elsöprögette a maradékot. A víz lassan felmorajlott. Floyt a helyére rohant, és éppen belehuppant siklószékebe, amikor hallotta, hogy a medence vizének felszíne megtörik Pollolo alakja körül.

A lény ismerős hangok közepette kimászott, lerázta magáról a vizet és felvette interfész-gallérját. – Gyökérorrú Delver! – mondta a szintetikus hang Floyt álnevét. – Ide hozzám!

Floyt sietve megmutatta magát, hóna alatt egy tekercs info-ostyával és szalagokkal.

– Miért késtél, Gyökérorrú? És hol a nyakörved?

Pollolo új páncélja már majdnem teljes volt. Ollóit fenyegetően lengette beszéd – azaz inkább közvetítés – közben. Floyt biztonságos távolban maradt, és kellőképpen rémültnek mutatta magát, amilyennek Pollolo látni szerette.

– Egek! – kapott a nyakához Floyt. – Evéskor vettem le, azt hiszem – bocsánatot kérek. Érte menjek?

– Nem! Már így is épp elég időt vesztegettél el! Mason bárójelentést akar. Még mindig Praxis érdekli, és a Bíbor Regatta.

Mason egyikmániája volt a regatta, meg az, hogy fő ellenfele, Dincrist, ez a felkapaszkodott újjgazdag, hogyan tudott belekerülni.

Mason gyanította, hogy Praxis keze van a dologban, aki a versenybizottság elnöke..

– Dolgozom rajta, de eddig nem volt sok szerencsém.

– Akkor dolgozz keményebben! És nem akarlak még egyszer nyakörv nélkül meglátni! Utoljára figyelmeztettek!

Ha egy kis szerencsém van. – Floyt egy földszolgálati funkcionárius fortélyával rejtette el a gondolatot.

– Munkára! – csattantotta össze Pollolo hatalmas állkapcsát Floyt orra előtt. Floyt készségesen visszaiszkolt a helyére és előhívta Diogenészt.

Szinte el is feledkezett a bajairól, amikor a rendkívül fejlett mesterséges intelligencia-rutin képernyőket, holoképeket villantott fel, képeket vetített ki, fényjátékokat csinált, információ-mozaikká változtatva a monitorokat. Jelek és hangimpulzusok követték egymást.

Mintha egy kaleidoszkóp, vagy még inkább egy információs oksági hárfa közepén lett volna, de legalábbis ilyennek képzelte. Floyt nem értette, hogyan lehet még ennél is intenzívebb a kapcsolat a fejcsatlakozós gépeknél, ahogy hallotta. Diogenész még az *Astraea Imprimatur-ról* is talált valami érdekes információt.

– Hello, Delver felhasználó – csendült fel Diogenész hangja. Úgy beszélt, mint egy kulturált, bölcs és simpático terrai férfi, aki jóval idősebb Floytnál.

– Hello, Diogenész.

– Megtaláltam azokat az adatokat és korrelációkat, amiket kértél, Delver. Új keresési útvonalakat is összeállítottam.

– Ez remek, köszönöm. Adagolj belőle Pollolónak, és, hm, csinálj magadnak feljegyzést róla. És, Diogenész...

– Tessék, Delver.

Floyt habozott: borzasztotta a gondolat, hogy elhagyja Diogenészt. A program olyannyira hajlékonyabb, készségesebb és ügyesebb volt, mint a szándékosan lerontott

és nehézkes földszolgálati konstrukciók, amikhez szokva volt, hogy nem csoda: Floyd szinte beleszeretett.

De végül leállította magát. Erre nincs idő, és valószínűleg mód sem, de a gond leginkább az, hogy a Földszolgálat azonnal elkobozná Diogenészt

Egy harmadosztályú funkcionárius – különösen, ha még az is gyanúsabbá teszi, hogy a külvilágban járt – nem tarthat meg egy briliáns, majdhogynem élő mesterséges intelligenciát a saját használatára, társaságnak.

– Semmi, Diogenész. Ha gondolod, tompíts le egy kicsit, csak az áttekintő képernyőket hagyd meg.

A fény- és adatzuhatag elapadt. Floyd óvakodva, lábujjhegyen osont át a gép-labirintuson, hogy kikémleljen a sarok mögül.

Pollolo éppen rendszerstátusz-ellenőrzéssel foglalatoskodott a tágas terem túlsó végében. Floyd odaóvakodott a medencéhez, és sietősen, marokszám szőrnit kezdte bele a vasreszeléket.

Csak halvány becslése volt arról, hogy hány kilót szórt be, de úgy gondolta, elég sokat. Összeszedett mindenféle támlécet, kábelcsatot – mindent, ami nem volt leszögelve. Állandóan kísértette a félelem, hogy Pollolo észreveszi a hiányzó dolgokat, vagy megérzi a víz furcsa ízét.

A végén Floyd gondosan belesöpörgette a maradék forgácsokat a medencébe, hogy ne maradjon nyom a ténykedése után, aztán visszaosont a székébe. Diogenész még dolgozott. Maguk közt szólva, már épp elég zsaroló információt ástak elő és rakták össze ahhoz, hogy Mason elégedett legyen.

Az anyag zöme olyan jellegű volt, amely csak a báró vagy köre számára bírt jelentőséggel, tehát nem volt illegális vagy bünesettel kapcsolatos, csak éppen zavarba hozó vagy megalázó, amely valakinek a státuszát fenyegette vagy száműzetést vonhatott maga után.

Itt különösen hasznosnak bizonyultak Floyd eredetkutatói ismeretei, amikor hamis családfákat kellett lenyomoznia.

Mason nem vette a fáradságot, hogy eltitkolja Floyd elől, mit csinál vagy miért csinálja. Floyd ezt rossz jelnek vette. A földi, miközben a terve és az azt veszélyeztető tényezők garmadája fölött töprengett, előhozta azt a kritikus információ-halmazt, amit Pollolo fajtájáról sikerült összeszednie.

Újra átnézte az egészet. Sztatocisztikus szigetelés-bontó, érzékelőcsápok, sztatolitok. Valami üledékről is szó volt, de nem elég részletesen. Üledék kapcsolódott az érzékelőcsápokhoz a sztatocisztákon belül, és az erre ható gravitációs vonzás adta meg Pollolo fajtájának az egyensúlyérzékét. Ennél pontosabb információ azonban egyszerűen nem állt rendelkezésre.

Floyd a fejét csóválta. Az egész terv szintiszta örület.

– Gyökérorrú! Ide hozzám, te féreg!

Floyd rohant. Pollolo nyakravalója abba az üzemmódba volt kapcsolva, amiről Floyd most már tudta, hogy kommunikációs mód. A lény éppen belebeszél: – Igen, báró. Értem. Rám számíthat, uram – A teremtmény befejezte a beszélgetést, aztán szemkocsányait Floydra meresztette.

– Gyökérorrú Delver! Gazdád és nyilvántartásod tulajdonosa, Dincrist kapitány éppen most lépett ki a Hawkingből. Hamarosan itt lesz.

Floyd nyelt egyet. -És?

– Nos, balhézni fog miattad meg a másik miatt, ez kétségtelen.

– Kétségtelen. – A félelmetes ollók szétnyíltak, aztán összecsattantak. – Most már gondot jelentesz a bárónak. Készenlétben kell téged tartani.

Floyd szíve úgy verdesett, mint a kalitkába zárt pacsirta. – De...éppen most találtam valami újat hazudta. – Fölfedeztem valamit...Parxisról! A bárónak szüksége van erre.

– Meg fogja kapni – araszolt egy kicsit közelebb Pollolo. – Odaadom neki. A továbbiakban nincs szükségünk a szolgálataidra.

Floyt elhátrált a csattogó ollók elől, és visszavonult dolgozósarkába.

Szerencsésnek mondhatta magát, hogy Pollolo nem használt jotta-egységet ellene: ez mindennek a végét jelentette volna. A teremtmény lassan ment utána, szétnyitott ollókkal: biztos volt benne, hogy Floyt fél tőle.

Floyt Pollolo felé taszította siklószerkezetét, ami simán csúszott a lény felé. Pollolo könnyedén félreütötte. Ebben a pillanatban Floyt rátenyerezt a dolgozólámpája kapcsolójára.

Pollolo úgy jött, mint egy húsdaráló, derékmagasságban tartott ollókkal. Floyt a sarokba húzódott. Mellkasában és gyomrában rettentő űrt érzett.

– Örülök, hogy menekülsz, jólesik egy kis sport. Hát nem tudtad, hogy elejétől fogva ezt akartam? De most véged van, gyere...

Floyt a akadásig fölnyomta a mágneses térszabályzót. Pollolo éppen a lámpa mennyezeti alaplapja alatt állt. Apró fémtárgyak – kapszok, alkatrészek, hulladékok – szökkentek a magasba. A kis fényfolt is kilapult.

Pollolo nyakravalója gurgulázni kezdett. Magából a teremtményből valami teljesen valószínűtlen hang tört elő, a rémület majdhogynem hiperszonikus süvöltése.

Pollolo felhagyott azzal, hogy megpróbálja megragadni Floytot, ehelyett kétségbeesetten csimpaszkodott a legközelebbi gépekbe, konzol-lábakba, de még a padlóba is. Szemkocsányai szorosan csukva voltak, és reszketett a félelemtől.

– Na, most mi van? – lehelte Floyt nyitott szájával. *-Sikerült!*

Egy idő után Pollolo antennái valamelyest visszanyerték az irányítást a nyakravaló felett, de nem nagyon. –

Kérlek...kérlek...hagyd abba...kérlek-.oooóóh! – csak ennyi tellett tőle, és szemmel láthatóan képtelen volt a kommo kapcsolat megnyitásának összetettebb feladataira.

Floyd rettentő óvatosan közelebb araszolt egy kissé.

De Pollolo valóban odaragadt a padlóhoz, és nem bírt mozdulni. Az értelmével tudta, hogy a gravitáció nem változott meg, hanem trükköznek vele. De ugyanakkor erősen ösztön- és reflexlény is volt: a fémforgács, ami bekerült a sztatocisztáiba, azt hitette el a testével, hogy a mennyezetről csüng, és bármelyik pillanatban leeshet, ez pedig egy nagyon erős reflexet kapcsolt be benne. Éppen annyira nem tudta ezt figyelmen kívül hagyni, mint ahogy egy ember sem bírja szándékosan idegégező mezőbe dugni a kezét.

Floyd kísérletképpen néhány tárgyat a lény felé dobott, hogy nem színlel-e. Aztán siklószekében körbejárta, és néhányszor megbökdöste a külső felszínét. Pollolo erősen csukott szemkocsányaival csak könyörgő hangokat és sívításokat tudott hallatni, mozdulatlanságra kárhozzatva.

Floyd eltökélt, nagy lélegzetet vett, aztán felmászott Pollolo hátára.

A lény erőtlen kísérletet tett, hogy lesöpörje, de képtelen volt rászáni magát, hogy egyetlen kapaszkodóját is elengedje. Kissé reszketett és ingadozott, de amúgy tűrhetően stabilnak volt mondható.

Pollolo hátán térdelve Floyd megpróbált kioldozni a kommo-nyakravaló rögzítőit. Pollolo hamarosan összeszedi magát annyira, hogy vészjelet tudjon küldeni.

Floyd hamarosan elvesztette a türelmét az idegen rögzítés-technikával szemben, és teljes szívéből megrugdosta a sarkával az illesztéseket.

Azok szétpattantak, és a nyakravaló lejött.

Néhányszor rátapodott Pollolo hátára, hogy lássa, nem csal a szörnyeteg. Aztán némi bosszút engedett meg magának, és

szteppelni kezdett Pollolo agykamráján, míg a lény vibrált és reszketett. Mikor végzett, Floyt leugrott.

A teremtmény már csak teljességgel artikulátlan hangokat tudott kiadni.

Floyt megvizsgálta a nyakravalót. Az elmúlt körülbelül kilenc napban állandóan készenlétben állt. Megkereste a komcsatlakozót, odanyomott egy lézer-szondát, és kisütötte. Pukkanás hallatszott, szikra és füst szállt fel.

Floyt visszarakta a nyakravalót Pollolo antennái alá, amelyek bizonytalanul tapogatták. Az ollók megmoccantak, mire Floyt egyetlen rémült szökkenéssel hatótávon kívül termett.

Egy árnyalattal lejjebb vette, a mágneses mező erejét, és igyekezett nem gondolni arra, mi lesz, ha a fényfolt alaplapja kiegészíti a megterheléstől.

Pollolo antennái megmozdultak.

– Nem mész sehova! – reccsent rá Floyt. Pollolo megdermedt. – Csak nyisd ki nekem a Legtitkosabb Modul, és *semmi mást ne csinálj!* Úgyis tudni fogom, ha mégis csinálsz.

Pollolo nem engedelmeskedett. Floyt megint akadásig felnyomta a mezőerősséget, és a lény szenzorai alá tartotta a lézer-szondát.

– Ez az utolsó lehetőség, vagy leperzsellek, aztán belenyomom ezt az ürülékcsatornádba!

Floyt maga sem tudta, mennyire blöfföl. A komképernyők és kijelzők máris tele voltak Pollolonak címzett kérdésekkel és kontakt-szignálokkal. Mennyi ideje lehet még, mielőtt kint veszi valaki a bátorságot, hogy megnézze, mi a baj?

De amikor megint csökkentette a mezőt, Pollolo antennái lázasan a nyakravaló felé kaptak. A Legtitkosabb Modul felvillant, készenlétbe állt. Létrejött a kapcsolat. Floyt megint növelte a mezőt, és visszavette a nyakravalót. Félredobta, és

otthagya a dermedt teremtményt.

Floytnak zúgott a feje és ájulás környékezte. Felszökött a vérnyomása, miközben behozta Diogenészt a modulra.

– Delver, ez fantasztikus érzés – mondta Diogenész. – Mit tegyek?

– Hm, látsz valami védelmet? Valami csapdát?

– A Legtitkosabb Modulon nem, Delver.

Ha Diogenészt arra készítetik, hogy hazudjon neki, úgyis épp elég hamar rájön, gondolta Floyd.

– Először is az aktijotta-rendszeren szeretnék egy kicsit változtatni.

Ráment a saját kódjelére, aztán Alacrityéra, és eltemette őket a rendszerbe, mert mindkettőnek a listában nem szereplő sorszámot adott. Egy jottavezérlő direkt impulzusa még mindig hat rájuk, a távirányítás azonban már nem, és nyomon követni sem lehet őket többé.

De megmaradt még az ürrepülőteret védő mező problémája. De még Diogenész is csak magát a rendszert tudta megmutatni: Masonnak még nem sikerült beleépülnie. Miközben ezzel foglalkozott, Diogenész bejövő parancsot jelzett a jottarendszerben – halálos töltetet Floytnak és Alacritynek, csak éppen egy kicsit elkésve.

Floyd komoran bámulta a Legtitkosabb Modult, és a báró időzítésén tűnődött. Mason nyilvánvalóan megpróbálta a lehető legkisebbre csökkenteni a kockázatait, mint például szemtanúk, még hozzá azonnal, hiszen Dincrist közeledett...

– Szentséges Első Fény! – rikkantotta Floyd. Egy gyors kérdésre megtudta, hogy Dincrist már földet ért a *Lamiá-n*, és ki is szállt Sile és Constance társaságában.

Floyd megnyitott egy kommunikációs csatornát, és elérte Sintillát. – Tilla! Elő tudnád nekem keríteni Heart-ot?

– Igen. Mi tart ilyen sokáig?

Floyd elmagyarázta. – Mondd meg neki, hogy találkozunk-

hmm – a központi munkásszállásnál. Figyelmeztess, hogy Dincrist már megérkezett a Blackguardra.

– Azonnal intézkedem, Hobart. Gyere ki, várni foglak.

– Indulok. És mondd meg nekik, hogy siessenek!

Floyt megszakitotta a vonalat, és visszatért Diogenészhez. – Idefigyelj, én nem akarlak itt hagyni.

– Ez nekem is szomorú lenne, Delver – vagy szólítsalak inkább Hobartnak?

– Mindegy. Van valami mód, ahogy átvihetnélek, vagy valamilyen tárolási forma?

– Mindazt, ami vagyok, át tudom transzferálni a Legtitkosabb Modulon keresztül egy tároló kockába, megkerülve Mason báró óvintézkedéseit, Hobart – Kippattant egy, a modul által vezérelt kis ajtócska. Mögötte rengetegüres memóriakocka rejtőzött.

– Remek. Valahogy el tudod intézni, hogy ez a hely lezáródjon, miután elmegyek...elmegyünk? Hogy senki sem tudjon hozzáférni a modulhoz?

– Természetesen, legalábbis egy időre. Csináljam?

– Igen. De még mennyire!

Floytnak csak a harmadik próbálkozásra sikerült jól betenni a kockát.

Amíg Diogenész megcsinálta a nagysebességű átvitelt, a földi vetett egy búcsúpillantást a teremre.

Megragadta Pollolo nyakravalóját, minden védőfedelelet és zárat kinyitott rajta, aztán a tartályba hajította. A csobbanást szikrázás, kicsiny robbanások és füst követték, amittől Floyt egyből jobban érezte magát.

Arra gondolt, hogy búcsúzóul belerúg egyet Pollolóba, de ettől csak a lába fájdukt volna meg. Inkább felkapott egy lemoshatatlanul fogó jelölőfilcet, az asztalról, aztán a következőket róta fel a reszkető Pollolo hátára: *Itt járt Hobart Floyt, valamint a Terra mindörökké!*

– A legközelebbi fürdésnél majd gondolj rám, Pollolo – mondta Floyd büszkén, és félrelökte a filcet.

Addigra Diogenész is elkészült az átvittel. Floyd kipattintotta a gépből a memóriakockát, a zsebébe csúsztatta, aztán felhajtotta a tunikája gallérját, hogy fedezze csupasz nyakát, azzal kisurrant a teremből.

3.

Szerencse, királyok és mindenre elszánt emberek

– Nincs meg Fitzhugh jele. Talán nincs ott? Constance a jelpásztázóval kínlódott, amíg Sile a *Hárpiát* vezette a kéjlak felé.

– Ott van – mondta Sile – és a lány is vele van. Az a sötétagyú komorna azt mondta, hogy Heart elhozta a gyűrűkulcsot – Lefékezte a finom kis úrhajót, és ívben fordult az ajtó elé. – Különben is, máshol sincs nyoma, nem?

– Nincs. Talán Dincrist kiégette Fitzhugh jöttáját azzal a nagy hatótávú szerkentyűvel, amit küldött neki?

– Hmm. Nem valószínű – Sile a házra irányozta a hajó fegyvereit, de nem látott célpontot. – Talán valaki kiszedte a jöttát.

– Arra a jég-szukára gondolsz? – mosolyodott el Constance a maga álmata, félig hunyt szemű stílusában. – Akkor Dincristnek át kell adnia őt nekünk.

Sile egy gyors pillantást vetett rá. – Ilyet még viccből se mondj: élet-halál összeveszés lenne Dincristtel.

Hirtelen fékezett le a fényes zöld lapon. Életnek nem volt semmi nyoma.

– Nos, akkor legalább Fitzhugh-t hadd kapjam meg – duzzogta a nő Sile vállát simogatva. – És azt a szegény öreg ütődött Hobart Floytot is. Ígérd meg!

– Attól tartok, hogy ez Dincristtől függ, aranyom – Ellenőrizte egy nehézgépgyű töltetét. – Az után a sokk után, amit Dincrist küldött Fitzhugh jottájára, nem hiszem, hogy sok mindent érezne. Remélem, van olyan erős, mint amilyennek látszik: egy ilyen impulzus meg is ölhetne volna, Dincristnek pedig nem kell hullá.

– Fitzhugh erős – dorombolta Constance, és fölállt, hogy kövesse. Most is nála voltak hosszú párbajpisztolyai, és Sile-hoz hasonlóan ő is egy jottaegységet hordott az övén. – Ó igen, elég erős egy kis finom szórakozáshoz.

Óvatosan a házikó ajtajához mentek. Állandóan fedezékben maradván két oldalról lestek be az ajtó mögé, és meglátták Alacrity ernyedte testét a padlón. Heart-nak nyoma sem volt.

– Hozzuk ki – szólta Sile. – Nem szeretek sokáig távol maradni a *Lamiá*-tól, amikor Mason és Dincrist egyszerre feni rá a fogát.

– És mi lesz az édes kis Hearttal?

– Ha itt van, akkor majd én elintézem. Nem eshet baja – Végignézte az ajtókat. – Nincs bezárva. Menj körbe hátul. És vedd le a sarkantyúdat.

Constance elindult, hosszú körömrátéi miatt kissé furcsán fogva a pisztolyait. Sile leszedte a sarkantyúit, félretette őket, és figyelt.

Alacrity továbbra is mozdulatlanul hevert.

Sile bement, fegyvere csövével körbepásztázva minden egyes lépésnél, ahogy Alacrityhez közeledett. A szobák, fürkék és kamrák mind nyitva voltak, de épp elég függöny, drapéria, miegymás akadt, ahol egy lesből támadó merénylő megbújhat.

Alacrity még mindig nem moccan. Sile azon morfondírozott, vajon belelőjön-e vagy adjon neki egy jotta-impulzust, mielőtt megkísérli megnézni. Ha a zöldfülű surmó meghal, Sile még mindig rákenheti az egészet Dincrist bivalyerős jotta-jelére amit mindössze percekkel a bolygóra érkezése előtt küldött ki.

Ahogy Sile egy lépéssel közelebb ment a pisztoly és a jotta-egység alternatívája közt ingadozva, Alacrity kinyitotta a szemét, és rálőtt a bos'n's pisztollyal, amit Heart adott neki. Nem volt könnyű megítélni a lövés szögét. Sile ezzel együtt csípőbe kapta a túsugarat, bőrbricsesze lángolt és sistergett, húsa gőzölögve fődögélt. Csúnya káromkodással megtántorodott.

A fegyvere után nyúlt, hisz ahhoz jobban volt szokva, mint ajottaegységhez, de Alacrity másodszor is tüzelt. Constance éppen megjelent az ajtóban, mindkét kezében egy-egy pisztollyal.

Alacrity leadott rá egy gyors lövést, de célt tévesztett, és ezt a nő is látta, bár mindenesetre félreugrott. Alacrity a szófa fedezéke mögé vetődött. Constance sistergő villanással tüzelt, mire lángnyaláb ütötte át a szófát. Alacrity háta fölött ment el.

Kúszni kezdett előre, hogy kilőjön a szófa széle mögül, de Constance kitalálta a gondolatát, és elébe lőtt. Alacrity alig tudta elkerülni a forró fehér nyalábot, és egy szőnyeg lángra lobbant.

– Gyere elő, bébi – zümmögte a nő.

Alacrity sietős pillantást vetett a szófa alá – nagyon alacsony volt a hely – és látta Constance csizmáiról, hogy még mindig a konyha ajtajában áll, készen arra, hogy fedezékbe

ugorjon, ha kell. Alacrity felnyúlt, hogy elérjen egy kapcsolót a szófa karfáján.

– Mutasd csak azt az édes arcooskádát – dúdolta Constance – Állj fel – Újabb sugarat eresztett a szófába. Alacrity összegömbölyödve figyelt a bútordarab alól.

Hirtelen hangos *bang* hallatszott a nő háta mögül, mire Constance köpködve az ijedségtől megpördült, és mindkét fegyverével egyszerre tüzelt, miszlikre löve a robotpincért, ami Alacrity hívására próbált bemenni a szobába.

Addigra Alacrity már talpon volt, és bőkezűen ontotta a tüzet Sile puskájával. A sugarak furcsa, vibráló zöld elektromos mintát alkottak

Constance felsikoltott, rövid haja egyenesen az égnek meredt, aztán a nő beesett a konyhába, átbuckázott a gép roncsain, aztán egy kicsit távolabb elcsendesedett.

Sile halott volt, Constance pedig erősen megrongálódott. Miután megvizsgálta őket és eloltogatta a Constance lövései nyomán keletkezett kis tüzeket, Alacrity a szófára rogyott és megpróbálta összeszedni a gondolatait. Eszébe jutott, hogy mi lett volna, ha nem tér magához időben, hogy lássa, amint a *Hárpia* landol.

Felmerült benne egy kevés abból, amit a rabszolga-kereskedő és a törtáncos mondott – ez elég volt ahhoz, hogy tudja, Heart már a Grand Guignolban van. Még egy kicsit kóválygott a feje attól, amit belelöttek, de az adrenalintól egészen jól magához tért, és kényszerítette magát, hogy összpontosítson.

Tudta, nem juthat messzire szabvány-munkásruhájában. Körülnézett valami más után, de neki nem volt elektronikus hozzáférése a kamrákhoz és tároló helységekhez. Sile és Constance nevetséges operett-jelmezei túl kicsik voltak neki.

Sile dzsekijének belső zsebében viszont talált egy zsilipvezérlő adóvevőt. Gyönyörű kis szerkezet volt, tömör, csiszolt napcsillámmal és szikrakerekkel berakott. Alacrity

kinézett a *Hárpiá-ra*.

Lerántott egy térítőt valami asztalról, az asztaldísz messze repült.

Batyuba kötötte a fegyvereket, proteuszokat, erszényeket, jottaegységeket, fogta az adóvevőt, és kisietett a leszállóplatóra.

A *Hárpia* elegáns jármű volt, melynek stílusa számára ismeretlen volt, bár valamelyest emlékeztetett a Áramvonalas Neoklasszikusra. A hajó minden ellenkezés nélkül, engedelmesen kitért előtte.

Sile elképzelése a kényelemről a végsőkig vitt fényűzést jelentette, a Narcississimo Industriale néven közismert stílusú dekorációval. Egy gyors szemrevételezés azonban elárulta Alacritynak, hogy *Hárpia* egészséges mennyiségű tűzfegyverrel rendelkezik, gyors és jól felszerelt.

Talált egy elsősegély-felszerelést, és beadott magának egy fél adag Pörgetőt, hogy ellensúlyozza a kábító lövedék hatását, aztán elmélkedni kezdett. Még egy ilyem martalóc-hajóval, mint a *Hárpia*, sincs reális esélye arra, hogy egyszerűen berontson és fölkapja Heartot. Amellett a Blackguard igencsak hatékony biztonsági rendszere valószínűleg barátságatlanul reagálna rá, ha szétlőné a Grand Guignol Telepet.

A kom-készülék villogva jelezte, hogy üzenet érkezett be Conctance és Sile kiszállása óta. Alacritynak beletelt egy kis időbe, mire rájött, hogyan játssza le.

Urtho Skate verejtékben úszó ábrázata jelent meg. – Sile, hol vagy? A biztonságiak már nagyon macerálnak amiatt, hogy itt fenn keringek a bolygó körül a *Mountebank*-kel. Új pályát jelöltek ki, és azt mondták, hogy hamarosan le kell szállnom, vagy el kell mennem innen.

Orbitális adatok villantak fel néhány másodpercre, aztán újra Skate arca jelent meg. -Mit csináljak? Hívj, amint tudsz! – Itt az üzenet véget ért, és Alacritynek újabb gondolkoznivalója támadt.

Eszébe jutott a Páratlan "Csillagszemű"-utalása, és kipróbálta Sintilla proteus-hívószámát, hisz az újságíró adta neki ezt a becenevet.

Sintilla halkán válaszolt: – Itt Bombastico.

A hívást valószínűleg nem hallgatták le – de nem tudhatta, mire képesek a Blackguard biztonságijai, vagy éppen mennyire eszelősek. Tehát ő is írói álnevén szólította Sintillát.

– Bombastico, itt egy másik Csöcselék beszél – mondta, a Csöcselék Szárnyra utalva, ahol a Fagyerődben mindketten laktak. – Idefigyelj, az én kis sweetheartom elment. Azt hiszem, valami bulin van a Grand Guignol Telepen.

– Ó! Nos, az Örökös itt van velem. Felszedjük téged is?

– Nem, majd ott találkozunk.

– Jó. Ne aggódj Csillagszemű, tudni fogjuk, hogyan találjuk meg.

– Remek – mondta Alacrity, pedig nem egészen értette. – Hmm, van valami elképzelésed arról, hol van a csajom apja?

– Nincs, de valami készül.

– Akkor indulok. Hamarosan találkozunk.

Végigjárta az úrhajót, és útközben igyekezett valami tervet összehozni.

Talált ruhákat, de egyikbe sem tudta magát belepréselni, egy ágytakaró kivételével.

Aztán ráakadt egy kis szekrényre, ami tele volt ruhákkal, maszkokkal és egyéb kellékekkel, amolyan blackguardi módra. Ezeknek a nagy része is használhatatlan volt, de végül talált egy szíj-ruhát, egy fekete jégként csillogó, aszimmetrikus mindenméretre-jó ancugot. Némi további turkálás eredményeképpen előkotort egy hozzáillő, olvadt duramáz szemérem-védőt, és egy fekete, kabuki stílusú démonmaszkot fehér tollbokrétával. Sarukat is lelt ugyanott.

Univerzális méret ide vagy oda, a szíj-ruha eléggé passzientosnak bizonyult, főleg a hátán és a mellkasán feszült,

de el lehetett viselni. Egyik fő aggodalma inkább az volt, hogy a *Hárpia* már kinézetre sem az az átlagos vadászhajó, és esetleg nemkívánatos feltűnést kelthet.

Rossz sejtelmei támadtak, és gyorsan a zsiliphez sietett. Pár perc múlva már újra a pilótafülkében volt, és kezdte bemelegíteni a motorokat.

A hajó irányítópultjának elrendezése szokatlan volt a számára, és jóval meghaladta az ellenintézkedések és álcázó eszközök szokásos arzenálját.

Sile fokozott készenlétben szállt le, és Alacrity nem is kívánt ezen változtatni.

Óvatosan szállt föl, és a Sile által használt sebességnek egy biztonságos töredékével haladt. A Harmadik Lélegzet erjedő technológiájában kipróbált tapasztalat volt, hogy ha az ember túl sokat feltételez egy ismeretlen gépezetről, azzal csak azt éri el, hogy, Alacrity szavaival szólva "megbukjon Életből, és kirúgják".

Kis magasságban, bizonytalanul és sűrű káromkodások közepette repült, és közben állandóan a jottájába érkező kegyelemdőfést várta.

Kellett hogy legyen valami oka, hogy Dincrist vagy Mason még nem égették szét az agyvelejét. A rabszolga-kereskedőnek öltözött uraság azt mondta, hogy nem jelez a jottája. *Mi a fene folyik itt ?*

Megpillantotta a Grand Guignol Telepet: egy Omnidynamic-Sauvage pagodát, ami úgy ki volt világítva, mint egy baleseti helyszín.

Amint Alacrity fáradtságos közeledési manőverébe kezdett, idegen hajók bukkantak fel és laza formációban közrefogták, mint valami kíséret.

Először azt hitte, hogy ellenségesek: megnyalta a száját, készen arra, hogy bármelyik pillanatban odaordítsa a tűzparancsot a fegyverrendszereknek. Aztán rájött, hogy

újdonsült kísérői csak tivornyázó vadászok, akik valószínűleg későn értek vissza a távolabbi vadászmezőkről, vagy másik telepekről.

Újfent elkáromkodta magát és felrángatta a kabuki maszkot, amitől csak nehezebb lett a hajó irányítása. Biotapadó mezeje a helyén tartotta a maszkot, és a szeméremvédő nadrág-dudor is a helyére került. Ez utóbbi, ha lehet, még kényelmetlenebb volt.

Megint kezdődött a repülő ördögfajzatok, állati alakok és fenyegető őstípusok lidércnyomás-szerű kavargása. Már túl voltak az első erőfitogtatáson: sokuknak komoly nehézséget okozott a repülés.

Egy karmazsinvörös nőstényördög kanyarodott a hajó mellé szőrös, hajlékony farkával csapkodva, egy bakkecskefejú repülő seprűnyélen.

Kivillantotta hosszú fehér agyaráit, miközben kíváncsian bekukkantott a pilótafülkébe, aztán észrevette, mi van a hajó orrára erősítve, elismerően intett Alacritynek, és elsuhant.

Alacrity egy kissé előrehajolt, hogy megbizonyosodjon róla: Sile csupasz holtteste még mindig stabilan a hajó csapott orrára van kötve.

Nem lett volna jó, ha éppen most vesztí el ezt a jó kis tagsági belépőt. De Sile még ott volt, csakúgy, sarkán a vadász címkével, amit Alacrity rakott rá. Alacrity egy második lövéssel gondoskodott róla, hogy senki se ismerje fel Sile-t.

Alacrity kinkeservesen levitte a *Hárpiát* egy nyílt tisztásra, egészen a telep falai elé. Ott már csak úgy szorongtak a repülő seprűnyelek, keretek, lebegő trónusok és antigrav hámok.

Mikor nagy nehezen leérkezett, Alacrity elrejtette a bos'n's csőpisztolyt a központi kabin kanapéjának egyik díszpárnája mögé.

Constance egyik párbajpisztolyát a *Hárpia* chippendale irányítókonzolja alá tette, a másikat pedig egy

vadásztarisznyába, Sile kábító fegyverével és jottavezérlőjével egyetemben.

A szürkületi homály hideg, csillagfényes éjbe fordult. Szilaj dárídó hangjai ömlöttek le a falakon. Kint nem álltak örök. Alacrity fogta a vadásztarisznyát, és Constance másik pisztolyát egy tövisbokor-fa göcsörtös törzsének tövébe rejtette. Ahogy közeledett a bejárati kapu fölött szabadon lebegő, fehérén izzóboltív felé, egy alak lépett a sötétségből a félárnyékba, és kerszlengben szólította meg:

– Örült vagy, hogy ide jöttél.

Alacrity a tarisnyájában rejtőző puska után kapott, aztán megtorpant.

-*Gute!*

Gute egy lépéssel közelebb ment. Hevenyészett szemüvegének lencséi megcsillantak a fehér fényben. – Ott bent nem tehetsz semmit. Csak meghalhatsz.

Alacrity már éppen elengedte volna a kábító fegyvert, de most inkább még erősebben szorítani kezdte, de úgy, hogy a másik ne lássa. – Mít keresel itt?

– Ide hozták azt a nőt – azt a fehérruhást, aki megmentett téged a vadásztól. Valaki azt mondta, hogy Dincrist lánya. A többit már nem is olyan nehéz összerakni. Elég volt ránézni, és rögtön tudtam, hogy utána fogsz jönni. Hallottam, hogy Alacrity az igazi neved.

Gute-nak egy jottaegység volt az övén, és egy zsák a vállán, benne valami, ami akár fegyver is lehetett. De nem úgy nézett ki, mint aki harcolni akar: Alacrity egy kissé elernyedhetett. – Hol van a lány, Gute?

Gute a Grand Guignol felé bökött. – A nagycsarnokban, azt hiszem.

– Átadják Mason bárónak, mielőtt a telep Birtokosai összegyűlnek. Tudják, hogy ő lőtte le azt a vadászt.

– Honnan?

– Hát tőlem nem! Én ki akarok maradni ebből az egészből. És te is jobban tennéd ugyanezt. Azt mondják, hogy az apja, Dincrist, idejön, hogy megvédje, vagy akár erővel elvigye, ha tudja. Szembeáll Masonnal.

– Ezek szerint éppen időben érkeztem?

– Ez nem a magunkfajtnak való! Az ilyen kisemberek, mint mi, szétmorzsolódnak, amikor a Jobbak összecsapnak. Gyere, tisztuljunk innen!

– Bocs, Gute, nem tehetem. De kösz a figyelmeztetést.

– Tudtam, hogy ennek nem lesz jó vége. Idefigyelj: a báró eddig nagyon magabiztos volt, de most valami baj van, ha jól tudom, a Központi Komplexumban. Egy ismerős rabszolgától hallottam, aki a háza népéhez tartozik. Gyökérorrú Delver is benne van a dologban – ugyan az igazi neve Floyd – de őt nem találják.

– Tudom.

– Gondoltam. Úgy tűnik, a báró a Jobbak nagy részét tudhatja maga mellett, főleg a Birtokosokat. Azt a Dincristet meg sokan rühellik.

– Ebben nagyon jó. Hát nézd: én bemegyek, de még egyszer kösz a figyelmeztetést, Gute. Van valami jó tanácsod?

Gute töprengve vakarászta az ágyékát, a másik kezével pedig a szemüvegét igazgatta. – A legjobb tanács, amit adhatok: ne tedd. A második legjobb: ne hamarkodd el. Dincrist minden percben itt lehet. És meg ne próbálj fegyvert bevinni: minden tele van detektorokkal.

– Gondoltam. És megint csak kösz.

Gute végigmérte a *Hárpiát*. – Milyen bájos kis madárka szállt a kezedre – Visszahátrált a sötétségbe. – Vissza kell mennem a központba. De még valami: azt hallottam a barátomtól – pontosabban a barátnőmtől – aki Masonnál szolgál, hogy Mason megjöttázta a nődet.

– Aktijottát rakott bele?

– Ami azt illeti, a barátnőm éppen látta, amikor csinálták, de erről senki sem tud.

– És hová, Gute? Tudod, hogy ez mennyire fontos. *Hová ültették be ajottát?*

Most már alig látta Gute-ot, és szinte nem is hallotta a hangját. A telep épületében egyre hangosabb lett az őrjöngés. – Alacrity, szeretnék tudni valamit. A többi világok is olyan rosszak, mint ez? A Jobbak és ti többiek ugyanezt az életet viszitek magatokkal mindenhová, ahová az úrhajóitok eljutnak?

– Miről beszélsz?

– Csak arra kérlek, válaszolj!

– Vannak helyek, amik ilyenek. Azt hiszem, némelyik még ennél is rosszabb. De a zömük jobb, legalábbis én jobbnak látom őket. Gute! Itt vagy még?

– A bal lábába – A hang halk volt, de tiszta. – A térde mögé, a bal lábába tették a jottát.

Alacrity megint szólította, de Gute márnem volt ott.

Sile puskája egy dekoratív ikon-prizma mögé került, közvetlenül a kapun kívül. Alacrity lehámozta a szíjakat a *Hárpía* orráról, és a vállára vetette Sile testét. A jottaegységet szijruhája egyik hurokjára csatolta a bal karján: remélte, hogy külseje eléggé vadásszerű.

Visszafojtott lélegzettel vágott át a kapuív alatt.

A gesztenyeszín ruhás örök nem mutatkoztak, a Grand Guignolban pedig minden rabszolgának nyakörve volt. A telep őrei – főként gonosz manónak öltözött rabszolgák – arra használták ki gazdáik lazaságát és az általános zűrzavart, hogy italokat, káb-innalátorokat, dohányrudakat, Pörgetővel teli fecskendőket csenjenek, valamint csókokat és öleléseket a felszolgáló személyzet tagjaitól.

A. mindenhol nyüzsgő rabszolgasereg jelezte, hogy a jotta-korlátok be vannak kapcsolva, mégis szinte a Jobbak

mindegyikénél volt valamiféle jottavezérlő: karkötő, bot, varázspálca vagy sétabot. A háztartási automaták olyannyira elkábultak a Jobbak és szolgák jövés-menéséről, hogy csak alapjáratban működtek, ha működtek egyáltalán.

Alacrity bebotorkált a Grand Guignolba.

4.

A bemutató

A telep a visszataszító, post-tech "Fantastique" szerájsztílusban fogant. A hatalmas, organikus benyomást keltő lámpa-alakzatok és fény integránsok ragyogóan világítottak és sugároztak.

A felszolgáló rabok némelyikét a tulajdonos Jobbak a hely szellemének megfelelően átformálták, szörnyszülöttekké vagy egyéb groteszk alakokká. Alacrity elhaladt egy gyönyörű nő mellett, aki italostálcával siklott a vendégek között. Gondosan ápolt virágok nőttek bőre hasadékaiból, melyek minden mozdulatára kecsesen hajladoztak és bólogattak. A lábát patává alakították. Egy férfi dohányt, ópiumot, guillotine-t, marihuánát és egyéb füstöltnivalókat kínált körbe. Az orrát lelapították, a fülei hatalmas, legyezőszerű lapátokként,

méltóságteljesen lobogtak, ahogy ment. Tekintetét soha nem emelte fel a padlóról.

A félreesőbb helységeken a Blackguard kényurait nevetgéltek, udvaroltak, hengegtek és kurjongattak, Kettesével, hármasával vagy éppen többesével. Fegyver senkinél sem volt. Alacrity átlépett néhány párosodó szatíron, aztán folytatta útját befelé.

A vállán cipelt mintegy belépőjegyként szolgáló hullát a vendégek helyenként feléje emelt kupával, gratuláló vállveregetéssel vagy mosollyal nyugtázták. Összességében véve azonban nem sok figyelmet szenteltek neki: már rengeteg más vadász tért meg előtte zsákmányával.

Belépett a Grand Guignol nagytermébe. A helysége több haranglabda-csarnoknyi méretű volt, falai mentén erkéllyel, amely háromméternyi magasan futott végig a terem kerületén. A zajló tivornya maga volt a bolondokháza.

A fal mellett a Blackguard állatvilágának képviselői heverték: kötegni vadmadár, egy szinte kettéperzselt agancsos; halálukban szinte komikusan megnyúlt testű, agyaras ragadozók, és egy pikkelyes izomkerék-szerű valami.

A szemben lévő fal előtt viszont megcímkezett emberi testek heverték, sarkuknál fogva kampóra fellógatott prédák. Némelyiken energiasugár, másokon golyó ütött sebeket. Sokan energiakorbács nyomait viselték.

A tömegben nyüzsgő Jobbak közül sokat felismert különféle munkahelyeiről, de Mason bárót és Heartot nem látta. A fontosabb Birtokosok és más Jobbak a túlvégen sereglettek össze a kandalló közelében, a rangosabb zsákmány körül. Egy keresztirányú emelvényen foglaltak helyet, ami félméternyire magasodott a többi vendég fölé.

Körben a teremben nagy képernyők, projektorok és holovetítők sugároztak részleteket a vadászatból, de a vendégek ezzel nem igen törődtek, hacsak nem az éppen vetített hajsza vagy gyilokrésztvevői voltak.

Alacrity végigment a balkonon, a dühöngő tébolyda fölött. Mellette meglöktek egy szolgát, aki erre kiöntötte a kezében tartott italt. Egy részeg uraság átkozódni kezdett, mert a likőr csupasz lábszárára folyt.

Előrántotta jottaegységét és erős impulzust adott a szolgának. A sugár széle elkapta Alacrityt is.

Elvétette a lépést, és kis híján orra bukott, de belekapaszkodott egy szobor-lámpába. A kabuki maszk mögött keményen beharapta ajkát, hogy fel ne ordítson. Nevetés és gúnyolódás csapta meg a fülét.

– Vigyázz, késsz...

– Kicsit kirúgtunk a hámból útközben, mi? -Fáradt vagy, drága? Majd én lefektetlek...

Két szolga rohant oda hozzá, felnyalábolták Sile testét és a többi zsákmány közé vonszolták. Alacrity egy pohár ital után nyúlt, de aztán meggondolta magát: a kábító lövedék és a Pörgető már így is épp elég töltetet jelentett neki.

De egy pillanattal később teljesen megfélekezett erről. Feltárult egy oldalbejárat: egy roppant kör alakú kötömb gördült félre, és Mason lépett ki az emelvényre, inkább ünnepélyes, mint vadászhoz illő öltözékben.

Masont két gesztenyeszín egyenruhás őr követte, egy férfi és egy nő, mindketten fegyvertelenek. Heartot fogták Közre. Kissé kábának, de amúgy sértetlennek tűnt. Még mindig fehér-a-fehéren valkúr-dresszét viselte.

Alacrity vállával arrébb taszajtott egy uracsot, aki éppen hajtásának részleteit kiabálta világgá. Az úrasz éppen kezdett volna lefelé tülekedni a lökdösődő, holtrészeg Jobbak között, amikor egy alacsony, masszív termetű, rézdrót ruhás úr állta útját. Úgy nézett ki, mint egy roppant indukciós tekercs, maszkja rézlapos sisak mű-arccal. Mellette egy alacsony, a maga robosztus módján kecses nő állt, tündér-álarcban.

Alacrity már kerülte volna ki őket, amikor a nő megszólalt:

– Kér egy italt, Csillagszemű?

– Erre menjünk – mondta Floyd álarca mögül. Körbevezette Őket az erkélyen egy alkóvhöz, ahonnan jól láthatták Mason bárót és Heartot.

Ott volt egy kis fülkében a háztartási rendszerek egyik vezérlőterminálja.

Mason a többi Birtokosok és Jobbak közt állt, és nyugodtan csevegett, de se nem ivott, se nem nevetett. Heartot egy székre ültették, oldalán a két gesztenyeszín egyenruhással.

– Azt ne is mondjátok, hogy keresővel találtatok meg – mondta Alacrity. – A keresőn már nem látszom, ha minden igaz.

– A régi kódodon nem is – helyesbítette Floyd. Mindkettőnknek új jelünk van. Majd később elmesélem.

– Tudja valamelyiktek, hogy hol van Dincrist, és mit csinál? – kérdezte. Alacrity.

– Abból, amit eddig sikerült megtudnunk, valami erőszakos dobásra készül – közölte Sintilla.

– Hamarosan kenyértörésre kerül a sor közte és Mason között – tette hozzá Floyd.

– Megérdemlik egymást – viczorogta Alacrity, és öklével tehetetlenül bokszoalta a falat.

– Hobart csinált egy kis szabotázst – szölt Sintilla. – Mostanra már Mason és Dincrist is tud róla, de túlságosan el vannak foglalva a nagyobb balhéval ahhoz, hogy velünk törődjenek.

– A gesztenyeszín fickók és a többi szabad alkalmazott valószínűleg semlegesek maradnak majd a hatalmi harcban – vélte Floyd. – De ha a Jobbak mindnyájan az egyik pártjára állnak, akkor a másiknak írmagja sem marad.

– Ott van kint Sile hajója – mondta Alacrity. – Nem tudom, mennyi idő múlva jönnek rá, mi az ábra. Valahogy fel kell szednünk Heartot és kijutnunk az ürrepülőtérre...

– Hobartnak van egy terve – jelentette be ünnepélyesen Sintilla. – Még hozzá meglehetősen agyafúrt.

Floyt bólintott. – De egyelőre várunk kell.

-Mire, Hó?

-Dincristre.

– Na neeee! Akkor már késő lesz! Aktijottát raktak Heart-ba.

Floyt nagy levegőt vett, sisakja lemezei halkan megcsörrentek. – Tudom, hogy szoros az időzítés. A fenébe, lehet, hogy már be is törtek a Belső Szentélybe.

– Fogalmam sincs, hogy ez mit jelent, Hó, de rosszul hangzik.

– Meglehet. De nekünk mégis az kell, hogy Dincrist és Mason együtt legyen itt.

-Miért kell? Mit találtál...

Elhallgatott, ahogy a terem zaja hirtelen elhalkult. Dincrist érkezett meg. Jobbak és Birtokosok egy csoportja követte. Mindnyájan hivatalos öltözéket viseltek, és maszkot is, Dincrist kivételével.

A mulatozók sorai szétváltak Dincrist és kísérete előtt, akik egészen a terem közepéig mentek. Mason mozdulatlanul, magabiztosan állt, de az emberei összezártak mögötte. A báró egyik kezét a Páratlan vállára tette, a másikat pedig az övéen viselt jottavezérlőre.

Amikor Heart felismerte az apját, arcára kiült a remény. Már állt volna fel, de Mason visszanyomta, és valamit súgott neki. Heart ülve maradt.

Dincrist fellépett az emelvényre, néhány lépésre a lányától. A két csoport egy pillanatig némán méregette egymást.

– A lányomért jöttem – mondta végül Dincrist. Egy széles karmozdulattal körbemutatott a termen.

– És azért is, hogy mondjak valamit, mindnyájuknak! – A közönség mohó érdeklődéssel, még a vadászat vérszomjával

telve figyelt.

– Majd akkor beszélhet, ha én engedélyt adokrá – szólt Mason.

– A maga Citadella Telepe már az én embereim kezében van – közölte vele Dincrist. – És vannak itt mások is, akik majd mellém állnak, ha meghallják, amit mondani akarok.

Mason jéghidegen elmosolyodott, hangja betöltötte a termet. – Az ilyen magafajta törtetőket mindig nagyon készületlenül éri, amikor rájönnek, hogy mekkorát tévednek.

– Vissza akarom kapni a lányomat.

– Amikor elmegy, Dincrist kapitány, magával viheti, ahogy megígértem.

De először szeretnék mutatni valamit a Blackguardi Jobbaknak.

Tett egy kézmozdulatot. A vadászat jelenetei eltűntek a képernyőkről, helyüket más fajta képek foglalták el.

Adatsorok tűntek fel, amelyek világosan mutatták Dincrist azon törekvését, hogy megvesztegetésekkel és intrikákkal befúrja magát a hatalomba, pénzügyi és zsarolási lehetőségekre tegyen szert a Jobbak ellen. A hallgatóság azon tagjai, akik látták a saját cégüket, kormányukat vagy érdekeltségüket a felsorolásban – akik ekkor nagyon is megértették, mire készült ellenük Dincrist – úgy szisszentek fel, mint akit meglöttek. A félelem járványszerűen átterjedt a többiekre is, akik átvették a nyöszörgést.

Dincrist közönyösen nézte a harciasan felemelt öklöket és az álcázó maszkokat. Nem válaszolt.

Azzal csak még jobban feldühítené őket, – gondolta Alacrity. Floyt egyfajta szakmabeli távolságtartással figyelte az egészet: az anyag egy része az volt, amit ő gyűjtött össze Masonnak, persze akkor még csak találgathatta, miért.

Masonnak már nem volt szüksége arra, hogy fizikailag is legyőzze Dincristet. Dincrist örülhet, ha egy darabban kijut a

Blackguardról.

Befolyása a Jobbak között minden kétséget kizáróan megszűnt: még eddigi támogatói is elfordultak tőle.

– Nem valami szívderítő Masont győzni látni, de ha Dincrist nyer, az még eggyel utálatosabb lett volna – fejtette ki Sintilla.

– Egy pillanat alatt széttépik – ordította Alacrity Floytnak a felzúdulás közepette. – Még Heart-nak is nekiugorhatnak! Csinálj valamit!

Floyt csitító kézmozdulatokat tett felé, miközben a rendszerterminálon szöszmötölt, amelybe beleültette a mesterséges intelligenciát tartalmazó memóriakockát. A végtelennek tűnő várakozás után felcsendülő ismerős hang olyan volt, mint valami csoda. – Biztonságban vagy, Hobart?

– Igen, igen Diogenész, legalábbis pillanatnyilag. Le tudnád nekem futtatni azt az információt?

– Kezdem.

A Dincristet terhelő információ áradata megtorpan, aztán minden képernyő elsötétült, amikor Diogenész átvette a vezérlést a házi rendszer felett.

A mesterséges intelligencia elkezdte lejátszani azokat az adatokat, amiket Mason ásatott elő Floyttal. Az egybegyűlt Jobbak láthatták Mason instrukcióit Pollolónak és Floytnak, valamint a kompromittáló képeket. Mason teljesen ledöbbsent: földbegyökerezett lábbal, némán bámult.

– Mire készültél? – ordította valaki. -Együtt voltak!

– *Árulók!*

A tömeg egyre inkább összezárult a két kis csoport körül, öklüket, lovaglóostoraikat és cigarettaszipkáikat dühösen lengetve. Megtörtént az első ütésváltás. A rabszolga-örököt jotta-impulzusokkal eltávolították vagy ártalmatlanná tették. Alacrity és Floyt elhátráltak, nehogy valami eltévedt impulzus elérje őket.

– Beindultak a dolgok! – rikkantotta Sintilla. – Ez az! – Azzal futásnak eredt, a két barát szorosan a sarkában, körbe az erkélyen. A hatalmas zűrzavar közepette nem sokan törődtek vele, amikor átvetették magukat a korláton és lehuppantak az emelvényre.

– Kapjátok fel és maradjatok szorosan mögöttem! – kiáltotta Alacrity.

Aztán fűrni kezdte magát előre a tömegben, Mason felé.

A bárót és Dincristet mozdulatlanságra kárhoztatta a Jobbak bosszúszomjas gyűrűje, míg követőik megpróbáltak kimagyarázzkodni. Az információ még mindig ömlött, pedig Floyd már régen kimentette és zsebetette Diogenészt: a program elég adatot gyömöszölt be a rendszerbe ahhoz, hogy még egy jó ideig elfoglaltságot adjon vele a képernyőknek. Elrontva álcáját, valaki időről időre feljajdult, amikor valami személyes ügye vagy titka jelent meg a kijelzőkön. A sokaság vagdalkozva hullámozott.

Senki sem figyelt Heartra, amikor Floyd és Sintilla odaevickélt hozzá és fölrántotta a székből. Sintilla még erősebbnek és mozgékonyabbnak bizonyult, mint amilyennek látszott, és alaposan kivette részét a verekedésből. Floyd látta, ahogy egy örvényű uraság ráront, de Sintilla laza mozdulattal elgáncsolja. Félig Heartot, félig saját magát vonszolva Floyd és Sintilla elindultak a nyomakodáson keresztül.

Alacrity, magasságának és erejének minden előnyét latba vetve már jó darabon előrehaladt a csatározók között. A Jobbak közül sokan voltak nála magasabbak és jóval nehezebbek, az újrjárónak ellenben jobb volt a kiképzése, az erőnléte, és nem utolsósorban erősebb az elszántsága.

Elérte Masont, aki egy másik uraság felé fordulva állt. Ordítva vádaskodtak egymással. A másik levette a maszkját: Matterse volt, aki az árnyékszéket használta, amikor Floydék lent voltak.

– Te Júdás! – rikoltotta Matterse. – Áruló vén buzeráns!

– Fogd be a szád, te ostoba kis parvenü! Pofa be! És vedd le rólam a mocskos mancsaidat.

Alacrity felegyenesedett Mason mögött, és elkapta a jobb karját.

Eddig is rengetegen ordibáltak és mutogattak a bárónak, de Alacrity mozdulata hirtelen láthatatlan gátakat szakított fel, szabadjára eresztve az igazi erőszakot és elszánt tettelegességet.

Alacrity fürgén ténykedett: kikapcsolta Mason proteuszát, és lecsavarta a báró csuklójáról. Mason sértett ellenkezését hamar maga alá temette a kézitusa, de még éppen sikerült elfordítania a fejét, és megpillantotta a kabuki maszk mögül kizuhogó ezüst-kék sörényt. – *Fitzhugh!*

Mason utána vetette magát, de a számonkérők nyomása keményen tartotta.

Alacrity eltűnt a tömegben, és a proteuszt lobogtatva felkiáltott: – A gardróbban találkozunk!

Mason lerázta a rákapaszkodókat, Alacrityre mutatott, és azt ordította: – Állítsátok meg! ő van az egész mögött! Ő és a barátai! Állítsátok meg, ostobák!

De ebben a pillanatban új kép jelent meg a képernyőkön. A New Pathé Hírszolgálat emblémája és főcímenéje, a jellegzetes kukorékoló kakassal.

A Jobbak, akik mindennél jobban féltek a nyilvánosság elé kerüléstől, földbegyökerezett lábbal álltak, a kezük közt Dincristtel és Masonnal.

– Ó, Shiva kínjába!

– Azok a szemét hírek! Az egész benne van a hírekben!

– Tönkrement ember lettem. *Végem!*

Mason nem habozott kihasználni a zsibbadtság pillanatait, kitepte magát, felszökkent, és felhúzódkodott az erkély korlátjára. A Jobbak utána. Dincrist is megpróbált a báró nyomdokaiba lépni, de nem jutott messzire.

Alacrity csatlakozott Sintilláékhoz, és vállával Heart karját

támasztotta, hogy legalább részben átvegye a súlyát.

A lány halványan rámosolygott. – Hello, szépfiú. Azt hiszem, most már egálban vagyunk.

– Muszáj volt megtaláljalak: elvégre hamarosan gazdag örökös nő leszel.

Alacrity megmutatta a proteuszt. – Masontói vettem el. Nem egykönnyen fog tudni másikat szerezni, de azért jobb lesz, ha sietünk.

– Akkor induljunk. Már egyedül is menni fog Heart kiszabadította magát, és megfogta Alacrity kezét. Az úrász maga után húzta, miközben Sintilláék mögött egy oldalsó ajtón keresztül kiértek az éjszakába.

Sintilla már az első normális külsejű hajóval elment volna, de Alacrity ragaszkodott a *Hárpiá-hoz*. Kétségbeesetten törte a fejét azon, hogy mit csináljanak a jottával a Páratlan térde mögött.

Alacrity előkaparta Constance pisztolyát a tövisfa alól.

Utasítására Sintilla elment Sile fegyveréért a prizma-ikonhoz, Floyttal, mint hátvédvel. Senki sem mutatkozott, de a Grand Guignol belsejéből ijesztő örvényes hallatszott.

Annál nagyobb volt hát a meglepetés, amikor egy jottavezérlő egység úgy terítette le Alacrityt, Heartot és Floytot, mint a legyeket.

Mason alakja bontakozott ki a sötétségből. Sintillát egy pisztollyal tartotta sakkban, a többieket a jotta-egységgel. – Ne csináljon ostobaságot, kis hölgy. Dobja el azt a puskát. Pillanatnyilag meglehetősen zaklatott vagyok.

Sintilla, védelmező híján, engedelmeskedett. A többi három csak tekergőzött kínjában, éppen hogy visszanyerve az első lélegzetét.

– Hol van ennek a hajónak a zsilipnyitó adóvevője? Gyorsan! – Mason gyors, ideges pillantást vetett a háta mögé. A három sokkolt már kezdett talpra kecmeregni. Alacrity

Heartnak segített, Sintilla Floytot támogatta.

– Gyerünk, kinél van? Fitzhugh, én mindet megölöm, ha nem adja ide.

Mason eleddig határtalannak látszó higgadtsága tűnőben volt. Arcára verejték ült ki, kezében megremegett a pisztoly. – Magát amúgy is meg kéne ölnöm! – Felemelte a jotta-egységet, és Heartra irányította. – Ez az utolsó lehetősége.

Alacrity tehetetlenül őrlődött, de végül is úgy döntött: nem tudná elviselni, hogy Heartot megint szenvedni lássa. – Nincs bezárva a hajó. Nem akartam időt veszteni, amikor el kell tűnni innen.

Mason ráfogta a pisztolyt, és már mozdult, hogy magához rántsa Heartot, és a hajóhoz vigye. Alacrity ugrásra készült. De mielőtt moccanhatott volna, a bárót hátulról fejbevágták egy rövid, de kemény bottal. Mason hangtalanul összeroskadt.

Sintilla már indult Mason felé, de megdermedt, amikor a husángot lengető Gute odaguggolt a báróhoz, és felkapta a pisztolyt.

– Azt hittem, hazamentél – nyögte ki Alacrity. Gute az ürrepülőter felé mutatott. – Elszabadult a pokol, Alacrity.

Mindenki más parancsokat osztogat. Hiába, ez történik, ha sok mindentudó uralkodik egyszerre.

Alacrity visszavette Constance pisztolyát. – És most mi legyen, Gute?

– Azt mondod, nem minden világ ilyen? Alacrity lassan válaszolt. – Ahogy már mondtam,

némelyik jobb, némelyik rosszabb. De ha az átlagot nézzük, azt mondom: jobb. Miért?

Gute átrendezte terheit. Ledobta a husángot, a puskát a bal hóna alá csapta, és tömött zsákjába túrt. Egy kicsit előhúzta imádott Spicai Atlaszát, épp csak annyira, hogy Alacrity felismerje. Összemosolyogtak.

– Azt hiszem, a saját szememmel is meg akarom nézni –

mondta Gute.

– Hát akkor szedd a lábad: sietünk – Alacrity és Heart a *Hárpia* zsilipjéhez ment. Floyt fölkapta a báró jottaegységét, Gute pedig egy pillanatnyi habozás után odanyúította neki báró fegyverét. Aztán Gute is a zsiliphez ballagott, nyomában Sintillával.

– Hoppá! És vele mi lesz? -bökött Floyt a lábával Mason felé, aki kezdett magához térni.

A hajó zsilipje nyitva állt, – Nekem mindegy mondta Alacrity. – Csináljatok vele, amit akartok, csak gyorsan: az időzítő mindjárt lejár – Azzal elnyelte a hajó belseje.

Mason felpillantott Floytra, aki alig két méterre állt tőle. A báró nyelt egyet. Floyt egy pillanatra elgondolkodott, aztán fölemelte a pisztolyt, és halálos célra tartotta. Hagyta, hogy Mason szembenézzen a csővel. Mason szólásra nyitotta a száját, de nem bírt beszélni, csak várt, nyitott szájjal, hipnotizáltan.

– Furcsa ez a másik nézőpont, ugye? – eresztette le Floyt a pisztolyt, aztán otthagya a bárót.

Sintilla a zsilipnél várta. – Hobart Floyt, csak nem azt akarod mondani, hogy ez volt minden, azok után, amit veled művelt?

– Miért, mit akarsz tőlem, hogy végezzem ki? Az én szívembe ez nem fér bele.

– Akkor használd inkább *a fejedet!* – Sintilla megfordult, és tüzelt. A fényes energiasugár leterítette a bárót, éppen amikor már feltápáskodott volna.

-Tilla!

-Nyugi, szivi – A nő felemelte a fegyvert. – Kábító puska, nem látod?

Ugye nem akarod, hogy a közeljövőben hozzáférjen Heart jottájához? – Nem. Igazad van.

– Most pedig befelé! Alacrity azt mondja, hogy hamarosan

társaságunk lesz.

A *Hárpia* csukódó zsilipajtóval emelkedni kezdett. Floyt és Sintilla átviharzottak a hajó fényűző nagytermén. Gute egy kanapén kuporgott, és lenyűgözve bámult kifelé.

A pilótafülke nem volt sokkal tágasabb, mint a *Pihoquiaq-ban*. Floytéék bepréselték magukat a pilóta és másodpilóta ülése mögé. Alacrity átengedte az irányítópultot Heartnak, aki jobban kiismerte magát rajta.

– El kellett távolodnunk az űrrepülőtértől mondta Alacrity.
– Riadóztatva vannak a védelmi rendszerek.

– Egy kicsit távolabbra kell jutnom a telep-övezettől, mielőtt emelkedni kezdek – magyarázta Heart.

–Emelkedni? – ismételte Sintilla. – Minek? Ennek a járgánynak nincs Hawkingja, nem? Tehát csak úgy juthatunk ki ebből a rendszerből, ha átszállunk a hajódra, Heart. Márpedig erre most van a legjobb alkalom, amikor minden a feje tetején áll. Talán valahogy le tudunk szállni.

A Páratlan a fejét rázta. – Az egész területet lezárták, nemsokára pedig mindent átkutatnak, akár Mason kerekedik felül, akár az apám. De Alacritynek támadt egy ötlete.

– Constance és Skate felvitték a *Mountebank-ot*, még mindig bolygó körüli pályán van – magyarázta. – Gondolom, Skate még mindig rajta van. Nos, a *Hárpiának* van egy csomó álcázóberendezése. Hó, én nem lennék meglepve, ha Sile és Dincrist lennének abban a buliban, amikor belefutottunk abba a beható hajóba az Epiphany,

– Az meglehet – vetette közbe Heart. – Az apámat nagyon érdeklik a Prekurzorok. Mondhatni mániákusan.

– Úgyhogy azt javaslom, próbáljunk meg randevúzni a *Mountebank-ke*l - folytatta Alacrity – és foglaljuk el.

Heart hosszú emelkedésbe kezdett, és a lopakodó-rendszert kezdte kapcsolgatni. – Mindjárt eltűnünk a képernyőikről.

– Nem kell – mondta Floyt. – A biztonságiak nem tudják,

hogy elfoglaltuk a *Hárpiát*, és nem fognak löni egy olyan hajóra, amit az apád használ. Nyugodtan láthatják, hogy a *Hárpia* elhagyja a Blackguardot.

Alacrity zavart pillantást vetett Floytra.

– A *Mountebank* a legjobb megoldás Heartnak és Tillának – mondta Floyt.

– Heartnak ki kell jutnia a Blackguard körzetéből, mielőtt Mason aktiválhatná a jottáját. De Alacrity, te és én – nekünk itt kell maradnunk.

– Ezt komolyan mondd?

– A legkomolyabban. Tudod, nyomra akadtam az *Astraea Imprimatur-ral* kapcsolatban. Diogenész segítségével találtam egy kis információt a számítógépekben. A hajó átment a Parókiára, egy településre a bolygó másik oldalán, úgy egy évvel ezelőtt.

Sintilla mind a kettőjüket végigmérte: először hallotta a hajó nevét.

Heartot lefoglalta a hajó vezetése, de ő is vetett egy gyors oldalpillantást Alacrityre.

80

Alacrity csak bámult ki a fülke ablakán, megnyúlt arccal. Végül azt mondta: – Egyszerre csak egy szubrutinnal foglalkozunk.

– Hát persze, hogy is csinálhatnánk másképp? Floyt igyekezett kedélyes hangot megütni, de nagyon is tudta, mit érezhet a barátja.

Hiszen Alacrity annyi mindenben ment keresztül, és végre együtt lehetne Hearttal, erre a körülmények megint elválasztják őket egymástól.

De egyikük sem ismerte azt az okot, ami – a többi érv mellett – visszatartotta Alacrityt: megtalálni Heart aktijottáját. Csak ült Constance pisztolyával az ölében, és üres tekintettel bámult a semmibe.

Ha figyelmeztető impulzus vagy görcs jön, akkor talán, de csak *talán*, van rá esélye, hogy megmentse Heartot, mégpedig úgy, hogy elpusztítja a jottát. A hosszú párbajpisztolyt rövid hatótávra, de nagy erőre állította be. Valami szorongatta a szívét.

A detektorok hamar befogták a *Mountébank-ot*, és Heart ráállt az elaggott roncsalmazra. A *Hárpia* vizuális jelzőrendszerei ezt villogták: *Vészhelyzet kom-rendszerek működésképtelenek*. Volt egy-két nehéz pillanatuk, amikor hallották, ahogy Skate megpróbálja kitalálni, mi történik, aztán kitérő akcióval kezdett fenyegetőzni.

De ahogy Alacrity is számított rá, Skate nem mert önállóan gondolkodni, főleg akkor, ha ezzel azt kockáztatta, hogy feldühíti Sile-ékat.

A *Hárpia* fürgén igyekezett a *Mountebank* zsilipei felé. Amikor Skate kinyitotta a kapukat, és meglátta a fegyvereiket, kis híján elájult.

Amikor megbizonyosodtak róla, hogy Skate egyedül van, Gute négy társával együtt berontott a fedélzetre. Sintilla örködött Skate fölött a báró fegyverével, Alacrity viszont el nem mozdult Heart

mellől, a párbajpisztolyt diszkréten készenlétben tartva.

– Nos, öreg ez a bárka, de azért baj nélkül el tud vinni titeket – mondta Floyd Heartnak és Sintillának. – Nagyon sajnálom, hogy belerántottunk titeket ebbe az egészbe, és szívemből köszönök nektek mindent. Bár meg tudnám hálálni.

Alacrity a padlót bámulta: nem tudta, hogyan is kezdje. – A dolog úgy áll, Hó, hogy én nem megyek vissza veled.

– Alacrity, csak megnehezítéd az egészet.

– Én komolyan mondtam. Miután Sile és Constance csöbe húztak minket – mielőtt elaltattak volna Skate megpróbált kiszedni belőlem bizonyos információkat, de ehelyett véletlenül feltörte a Földszolgálat kondicionálását. Vége.

Megint szabad ember vagyok, Hó.

Floyt úgy érezte, a nyakába szakad a világ. Alacrity volt az egyetlen szövetségese, az egyetlen, akire támaszkodhatott. Csak ez tartotta Floytban a lelket és a kevéske elszántságot.

– Akkor te.... azaz gratulálok, Alacrity. Örülök ennek, és ezt őszintén mondom.

Alacrity egyikkezében tartotta a párbajpisztolyt. Aztán előhúzta a másik kezét is a háta mögül. Sile kábító fegyvere volt benne.

– Gondolkoztam rajta, Ho, hogy kifektetlek. Arra is gondoltam, hogy *kényszerítelek* az örökséged feladására, és elviszlek valahová, ahol a te kondicionálásodat is megtörik. Azóta ezen gondolkodom, hogy felébredtem a Blackguardon. De nem menne, ugye?

Floyt szomorúan megrázta a fejét. Sintilla szeme könnybe lábadt. A Páratlan lecsüggesztette a fejét, egyik kezét Alacrity, a másikat Floyt vállára tette.

– Én csak egyféleképpen juthatok haza – ismerte el Floyt. – Úgy, ha lenyomozom az *Astraea Imprímaturt*. Be tudátok programozni a *Hárpia* vezérlését úgy, hogy valahol a Parókia mellett legyen le?

– Azt hiszem, igen. Lássuk, mit segíthet neked a *Mountebank* – mondta Alacrity. A jotta még mindig ott volt Heart térdében, sietni kellett.

Lázás készülődésnek kellett volna kezdődnie, ehelyett hosszú, kínos csend következett. Senki sem mozdult a helyéről, csak feszengve egyik lábukról a másikra álltak, és kerülték egymás tekintetét.

Végül Gute lépett előre. Elvette Sile kábító fegyverét Alacritytól, megfordult, és közelről belelőtt Skate-be. Skate félig felemelkedett a kanapéről, amikor a zöld sugár táncolni kezdett körülötte, nyikkant egyet, aztán a padlóra bukott.

– Gute, ez meg mire volt jó? – ordított fel Alacrity. Gute

megigazgatta hevenyészett szemüvegét, és hűvösen végignézett rajtuk. – Hát nem jól hallottam? Már alig van időnk, nem igaz?

– Igen, Gute, így van – mondta Heart csendesen. Gute Floyd felé bökött. – Neked pedig a Parókiára kell menned, nem? Ez olyasmi, mint a jotta, nem tehetsz mást, mi?

– Valahogy úgy.

– Akkor vele kell menned, Alacrity – Gute felemelte a kezét, amikor Alacrity tiltakozni akart. Már úgyis döntöttél, csak magadnak sem akarod beismerni. Nézz magadra: ez nem jellemző rád, *tudom*. Most nem előre gondolkozol és nem cselekszel azonnal, mint általában. Most tépelődsz és habozol. Hol vannak azok a gyors döntések, amik máskor csak úgy ömlenek belőled? Mindez azért van, mert valahol magadban már tudod, hogy nem méész el.

Gute Hearthoz fordult. – Te és ő... – kulcsolta össze együttérzően a két keze mutatóujját. – Ugye?

A Páratlan szája felkunkoródott, szemébe csillogás költözött. – Valahogy úgy.

Gute ravaszul bólintott. Sintillára mutatott. – Te is velük méész, hogy vigyázz rájuk, bár nem értem, miért teszed, hacsak nem azért, mert a barátjuk vagy. És azt hiszem, az vagy.

– Én *nem* teszek semmit személyes okokból javította ki dacosan Sintilla. – Sajtóigazolványokkal tudom bizonyítani. De az első felét jól mondtad: nem hagyok itt egy jó kis zaftos sztorit.

– Helyes – mondta Gute, és egy szerkezetet ásott elő az iszákjából. – Akkor hát, külvilágiak, akik oly sokat vettetek már el értékes időmből, kérlek, ne zaklassatok tovább tiltakozásokkal. *Valakinek* el kell mennie innen ezzel a fickóval, méghozzá úgy, hogy a Blackguard biztonsági detektorai is lássák, különben a Jobbak tudni fogják, hogy a Balckguard rendszerében, valószínűleg a Parókián kell keresni titeket, és még a jotta-rendszert is bevethetik. Ne aggódjatok:

én majd elköszönök tőlük a nevetekben, ahogy elmegyek, ők pedig megnyugszanak, hogy elmentetek.

Gute felhajtotta Skate ruhaujját, és a kis eszközt az eszméletlen ember karjához nyomta. A szerkezet nem adott ki hangot, de egy idő után egy kis piros fény gyulladt fel a csúcán.

– Aktijotta?

Gute felpillantott Sintillára. – Okos vagy. Igen. Ez a fickó nem mehet el egy másik gazdával.

– Ó, Gute, nem is tudom... – kezdte Alacrity. Tudod, nem akadékoskodni akarok de ez a Skate igazi csúszómászó, és te nem voltál túl sokat...

De Gute felhajtotta Skate nadrágszárát is, és egy újabb jöttát ültetett a vádlijába.

– ...habár azért tisztában vagy egy-két dologgal fejezte be Alacrity.

– Igen, igen. A naiv kis barbár megtanult egy-két dolgot, amíg a csillagok isteneinek dolgozott mondta Gute egy kissé felhevülve, miközben körülnézett a helységben. Fogta Mason báró egységét, és beállította rajta az időzítést. Ha Gute nem deaktiválja, mielőtt az időzítés lejár, elviselhetetlen fájdalommal nyomorítja meg Skate-et.

Gute körülnézett, és egy heverő redői közé rejtette az egységet.

– Tudod, azt hiszem, megcsináljuk – mondta Sintilla.

– *Én* nem megyek vissza a Blackguardra – biztosította őt Gute.

– Nos, van egy saját hajód, és egy rendkívül hűséges szolgád, pilótád – mutatott rá Floyt. – Ez több, mint amennyivel én és Alacrity elindultunk. És több annál, mint amink most van.

Alacrity átpasszolta Gute-nak a jottaegységet, amit Sile-tól szerzett.

Gute még mindig az ágyékkötőjére csatolva hordta a sajátját. *Ha ezzel nem kerül nyerőpozícióba, akkor semmivel,* – gondolta Alacrity. És ha a *Mountebank* elhagyja a Blackguard körzetét, biztosan jelezni fognak a jották. Mason és mindenki más is azt fogja hinni, hogy a szökevények elmentek, jottahatótávon túlra. Heart biztonságban lesz.

– Gute – mondta Alacrity. – Mit szólnál még egy jottához...
– Floyd elgondolkodó vállrándítással híd felé indult.

– Hát hogyne, Alacrity – felelte Gute. – Én arra gondoltam, hogy Skate állkapocscsontja mögé kéne, belülről...

– Te vagy a főnök. Gyorsan leellenőrizzük a hajót, aztán beállítjuk neked a következő néhány lépést, amíg Skate magához nem tér. Apropos, merre akarsz menni?

Gute az operációt fontolgatva ide-oda forgatta Skate fejét. Meglepetten nézett Alacrityre. – Hát Spicára! Hova másnová?

– Bölcs dolog ez? – kérdezte Heart, amikor előre mentek. – Pont *Spicára*? És mi lesz, ha Skate valahogy mégis kicselezi?

– Szerintem Gute-nak meglehetősen pontos fogalmai vannak arról, hogy mire számítson. Mire ezek ketten a Spicára érnek, Gute-nak már valószínűleg rajta lesz a neve a tulajdoni okmányokon. Elégjók az esélyei, jobbak, mint amilyenek nekünk lettek volna a telepeken. Minden jó dologért kockáztatni kell, és...

Heart megbökte a csípőjével, ami egy magasságban volt Alacrityével: az úrász egy pillanatra megingott. – Legközelebb ha prédikálsz nekem, tényleg fellöklek, Fitzhugh. Menjünk, már így is elég késő van.

-Jó, jó, asszonyság.

De ahogy a híd felé indultak, belefutottak Floydba, aki az ellenkező irányba sietett.

– Már nem kell vele vacakolnod – mondta, a hídra célozva.

– Be kell állítanunk az ugrást- szólta Heart. – Mit értettél az alatt, hogy "nem kell vacakolnod?"

– Gyertek velem, és megmutatom.

A nagyteremben ott találták Gute-ot egy rendkívül ijedt és kába Skate társaságában.

– Ugye tudod, mi történt? – kérdezte tőle Alacrity. Skate megnyalta az ajkát. – Fitzhugh, nem hagyhatod, hogy ezt tegye velem. Mindkettőnket megöl.

– Nem, nem fog – kotyogott közbe Floyd – mert lesz egy kis segítsége – Körülpillantott a hajón, és fennhangon megkérdezte: – Igaz, Diogenész?

– Ahogy mondd, Hobart – felelte a *Mountebank* Diogenész hangján. A többiek riad tan felugrottak.

– Gute, üdvözlöd a barátomat. A neve Diogenész.

– Hello, Diogenész – próbálkozott Gute.

– Örülök, hogy találkoztunk, Gute – felelte Diogenész. – Az én örömteli feladatom lesz, hogy vigyázzak rád és kiszolgáljalak.

– Hó, biztos vagy benne, hogy ez olyan jó ötlet? – kétkedett Alacrity.

– Igen, biztos vagyok – bökött Floyd a híd felé. Diogenészt ennél sokkal többre tervezték: máris átvette az összes rendszert, és rendelkezik minden információval.

– Hé, ez remek! – csapott a hasára Gute, és a puszta falakat fürkészte.

Jó munka volt, Diogenész! – rikkantotta.

– Köszönöm, Gute.

– Már majdnem kész vagyunk a hajód kitakarításával – mondta Alacrity Skate-nek. – Azt hiszem, elszedtük az összes dugi fegyveredet, *biztosan* elvettük a jottaegységedet, Gute-nél viszont van egy másik. Már tudod, mi fog történni, ha valami ostobasággal próbálkozol, mert te is csináltad ugyanazt másokkal.

– Fizetek neked...

– Gute-é minden pénz, amit itt találtunk. Mi pedig

megtartjuk azt, amit Sile a *Hárpián* hagyott. Jobban teszed, ha most idefigyelsz, barátom: Gute megtette minden lehetséges óvintézkedést azokkal a jottaegységekkel, olyan trükköket is, amikről még csaknem is hallottál, világos? Úgyhogy bármit csinálnál vele vagy Diogenésszel, még eltölthetsz egy pár napot ebben a teknőben haldokolva, és csak azt fogod kívánni, hogy legyen vége.

Skate erre joghurt-árnyalatot öltött, ő maga pedig további mukkanás nélkül a székébe roskadt.

Alacrity két ujját a szájába dugva elfütyentette magát.

– Tilla! Indulunk!

A folyosóról léptek zaja hallatszott. Alacrity már éppen nyomatékositani akarta előző szavait, de ehelyett azt rikkantotta: "*Malákas!*".

Tilla Floyt Örökös-övével az egyik vállán, a másikon pedig a Kapitányi Oldalfegyverrel lépettbe, és Alacrity katonaságját meg Floyt poggyászát vonszolta maga után. Amazok ketten eszüket vesztve rohantak oda, és lázasan turkálni kezdtek kincseik között, csak néha álltak meg, hogy csókokat nyomjanak Tilla orcájára, Heart szeme láttára.

– Kis híján elmentem mellette – mondta Sintilla. – Skate nagyon tehetségesen tudja eldugni a dolgokat.

– Minden megvan – örvendezett Floyt. – A proteuszaink, a Szabad Import Levelem, a te esernyőd, Alacrity....Nézd!

Felemelte a Csodáját, a kis ajándék-szuvenírt, amit a Brifkó Csapattól kapott a Lunán: egy emlékérmét, amely a Terra űrbelépésének ötszázadik évfordulóját ünnepelte. Jurij Gagarin képe volt rajta.

Alacrity felnyalábolta a halom rá eső részét.

– Gute, itt az idő.

Gute bólíntott. Kétszer-háromszor könnyedén fejbe koppintottá Skate-et a jottaegységével.

– Híd! Diogenész, indulunk.

– Én készen állok, ha te is, Gute – válaszolta Diogenész.

Skate ellenkezés nélkül felállt és a híd felé sántikált.

– Szeretném tudni, hogyan talállok meg titeket később – mondta Gute a többieknek. – Nagyon szeretnék veletek újra találkozni.

Sintilla felkapott egy írót és valamit rákarcolt a heverő karfájára. – Olvasod a kerszlenget, Gute? Nagyon jó. Ez a szerkesztőm neve és címe a First Burst Kiadónál. Ó tudni fogja, hol keressen. Hagyj üzenetet, hogy hogyan találjunk meg.

Mind a négyen összeszedték a dolgaikat. Heart és Sintilla arcon csókolta Gute-ot, Alacrity pedig megölelte a zsilipnél. Floyd kezét fogott vele.

– Isten veled, Diogenész – mondta Floyd a falaknak.

– Neked is minden jót, Hobart. Örömteli várakozással nézek elébe mindannak, ami történni fog.

– Figyelj oda, hogy mindig a pakli tetejéről osszanak, Gute – mondta Alacrity. – Akkor hát a vizionlátásra – A zsilip záródni kezdett.

–Úgy lesz, Alacrity. Mindent köszönök! – Amikor az ajtók végleg becsukódtak, Gute, bal hóna alatt a Spicai Atlással, kezében pedig a jottaegységgel, utánuk intett.

A *Hárpia* fedélzetén Heart ismét elfoglalta a pilótaülést. A lopakodás kivételével minden rendszert kikapcsolt, levált a *Mountebankról*, és a Balckguard felé siklott.

– Biztos vagy benne, hogy lent nem kapnak el minket? – kérdezte Sintilla aggodalmasan az üléséből.

– Enneka Sile-nak olyan ketyeréi vannak, amelyet még sosem láttam – mondta elismerően Alacrity. Nem hiszem, hogy bárki is ki tudna szúrni minket, hacsak közvetlenül vizuálisan nem.

– A *Mountebankról* egy kicsit belehallgattam a telepek közötti kommunikációba – mondta Heart. Nem érnek rá

velünk foglalkozni.

– Mi van az apáddal?

– Megpróbált érintkezésbe lépni a *Mountebankkal*, Hobart. De az adás a *Lamiá*-ról jött, ebből arra következtetek, hogy jól van.

– Ez úgy hangzik, mintha egy négy- vagy ötoldalú olyan hogyishívják.

– A, szíami patthelyzet alakulna ki – szólt közbe Alacrity. – Ahogy én látom, mindenki lassacskán visszavonul, hogy elhúzhassa a csíkot innen, mielőtt valami más is történik.

– Akkor tehát marad a Parókia – mondta Sintilla -.hogy a hajódról kérdezősködj, Hobart? Elképesztő. Talán még a kondicionálásodat is meg lehet valahogy szüntetni. Már az első nap óta aggódom emiatt, amikor találkoztam veletek, srácok.

– Mit nem mondasz! – dörrent rá Alacrity.

A nő édesen elmosolyodott. – Elég sietős kis kezelés lehetett, mi? Kapsz egy ilyen dózist, és tudod, mi történik? Nyíltan nem szegülhetsz szembe vele, de átcsúszhatsz rajta, ha nem gondolsz rá. Ahogy te is csináltad, Alacrity.

– Én soha! Mikor?

Sintilla előredőlt, úgy mondta Heartnak: – Hobart éppen figyelmeztette, hogy egy romantikus viszony *veled* nem illik bele a küldetésükbe. Ott álltam mellettük, a Fagyerődben. És tudod, mit mondott erre ez a megfontolt kis lélek? Azt, hogy nincs az a kondicionálás, ami távol tarthatná tőled. Ezt mondta.

Heart egyik szemét a műszereken tartotta, de Alacrity felé fűjt egy csókot.

– A dolog kölcsönös.

– Mindig is mondtam – bölcsekedett Alacrity hogy sosem árt egy-két tanú.

5.

Izgalmas időket élünk...

– Mi ez a rengeteg szajré Sile-nál? Hát nem bízott senkiben?

Sintilla a zsákmányban turkált, amit a *Hárpia* különböző rejtékhelyeiről szedtek össze. Csodálatos, meleg és világító amadlai lávagyöngyből készült láncokat viselt. Mindegyik hibátlan "nyolcfelé-guruló" darab volt, ahogy ezt a cyberpásztás ékszerész-lupéval megállapították.

– Ezek szerint nem – felelte Floyd. – És ez kölcsönös lehetett – Visszavette a tréningruhát, amit az Epiphany kapott, a Webleyt pedig most egy vállon hordható pisztolytáskában viselte, amit a cucc közt talált. Sokoldalú túlélőeszközét az övére akasztotta.

A nagyterem vastag szőnyeghalmain üldögéltek és ír kávét szürcsöltek.

Körülöttük rakások, harmonikára hajtogatott hólyagzsákok, palack- és üvegcsé-hegyek halmozódtak, hermetikus kartonok, csövek, tekercsek, drogos zacskók és egyéb rekreációs alkalmosságok hevertek. Sile-nak és Constance-nak eléggé excentrikus zenei ízlése volt, de Floyd talált néhány üvegharmonika-felvételt, azokat hallgatták most.

A szőnyegen szerteszt titkosított info-ostyák, lezárt adatcsomagok, ismeretlen bankszéfek kulcsai, ékszerek, különféle magas címletű valutahalmok és spicai bankjegykötegek kellették magukat. A szökevények némi fegyvert is leltek, valamint töméntelen ehető és iható ingyenséget.

Különféle cinkelt szerencsejáték-felszereléseket és hamis papírokat is találtak.

– Amikor a Viadalon voltunk, nem igazán tudtam jól megnézni – mondta Alacrity, miután visszatért az energiarészleg átkutatása után. – De azt hiszem, Sile-nak van egy külön zsilipje a *Hárpia* számára, a *Lamia* többi hajóinak zsilipjeitől külön, így gyorsan meglóghatott, ha kellett, a

zsákmányával együtt.

Kifakult hajózóruháját hordta, újra a kék kendővel és a cserkész-bakancssal. Belesüppedt egy alakfelvevő fotelbe. – De legalább nem csapdázta be a hajóját. Legalábbis eddig úgy tűnik.

– Atyavilág! Újabb dolgok? – A Páratlan lábujjhegyen átlebegett az ópiumgolyócskák, szerelmi filterek, kéjszipantós patronok, orgazmitropinos ráógumik, álcázó készletek, kézzel sodort narkozselés-megadohányos szivarkák, egy párnyi platinába ágyazott izzó főnixtojással díszített bokaperec és szintén egy pár súlyos, visszahúzó és mérgezett karmokkal ellátott harci kesztyű fölött.

-Még ilyenje is volt, Alacrity. Mondtam is neked, emlékszel? – Floyd felemelt egy Ouroboros gyűrűt, egy olyat, mint amit a Viadalon próbált eladni neki az ékszerkereskedő, és megmutatta, hogyan nyílik rajta a rejtett kis tok.

– Hú! Igen! – Alacrity átvette és megvizsgálta. Sile valószínűleg imádkozta: ez illik az észjárásához.

Továbbadta a gyűrűt Heartnak, és azt kérdezte: – Milyen a helyzet kint?

A lány az ujjára húzta az Ouroboros gyűrűt, úgy gyönyörködött benne. – Már csendesedik az eső, de egy pár órán belül besötétedik. Ha ma akartok menni, akkor jó lesz, ha siettek. Készen áll a két bátor felfedező?

– Ők azt hiszik, hogy igen – mondta Sintilla, miközben egy divat-leképezőben nézegette magát. Felpróbált egy pár plazmacsomó-fülbevalót, ami a vállát verdeste. Egy vörös bársony házi köpeny kedvéért megvált áttetsző kezeslábasától, és felvette a hozzáillő papucsot is Sile budoárjából, bár minden egy kicsit nagy volt neki. Sile cikornyás monogramja ott ékeskedett köpenyen, izzó tűzfonallal hímezve.

Mind a négyen egy kissé jobban érezték magukat az éjszakai pihenés és a hajó fürdőjében megejtett nyugtató tisztálkodás után. – Egyik telep felől sincs jele üldözőknek? –

érdeklődött Floyd.

A Páratlan a fejét rázta. – A detektorok három további hajót jeleztek, amik kiléptek Hawkingba. Szerintem túlságosan igyekeznek menteni az irhájukat ahhoz, hogy velünk törődjenek. És nincs semmi jele, hogy valaki helybéli vagy Parókia-béli szaglászna körülöttünk. Azt hiszem, észrevétlenek maradtunk.

– Tökéletes – mondta Floyd, miközben szerszámos táskából átalakított új hátizsákjának súlyát próbálgatta. Ez megteszi, gondolta, nem visznek magukkal túl sokat. Alacrity majd a nagy vadásztarisznyával megy.

– Nem *tökéletes* – közölte Heart ravaszskásan. Akkor lenne tökéletes, ha Alacrity végre észhez térne, és beismerné, hogy Sintillának meg nekem is veletek kell tartanunk.

– Úgy van, úgy van! – csivitelte Sintilla. – Hiba lenne így megosztani az erőinket, Csillagszemű!

Alacrity csak a fejét rázta, és felöltötte a Kapitányi Oldalfegyvert. – Az egyetlen nyom: a Parókiái Úrállomás. Hónak jönnie kell, mert ő az Örökös. Nekem jönnöm kell, mert én ismerem az úrállomás-városokat, és különben is. Emlékezzetek csak, mi sült ki a múltkor is abból, amikor ti ketten közbeléptetek, mint erősítés.

– Gondolj csak arra, mennyivel jobban jártál volna, ha velünk érkezel a Blackguardra, nem pedig a *Mountebank* rakterében – riposztózott Sintilla.

– Uh! Jogos az egy pont a vidéki versenyzőnek. De mégsem hagyhatjuk itt a *Hárpiát* ebben a sárban, még álcázva sem. És ha mind a négyen együtt kerülünk bajba a Parókián, akkor nem lesz, aki kihúzzon minket belőle.

De ennek a bárkának a fegyvereivel, mint vésztartalékkal – mit gondoltok, mennyi előnyre teszünk szert? Megkettőzzük az esélyeinket, vagy talán mégis háromszorozzuk!

– Jól van, jól van – adta be a derekát Heart, és Alacrity

fotelje fölé hajolt. Az úrász ölébe ült, a szemébe nézett, és az arcát kezdte simogatni, ahogy egész éjszaka is tette, és csábos pillantást vetett rá. Alacritynek olyan jól esett a csípőjét fogni, olyan jó illata volt, és olyan elképesztően szép volt Alacrity számára – valami túláradó gyengédség árasztotta el az úrászt, amitől elállt a lélegzete.

– Csak nehogy valami bajod essen ott kint, te idióta. Most komolyan beszélek. És a Sors szerelmére, hallgass Hobartra, amikor megpróbál észre téríteni.

– Nehogy bajod essen. Hallgass Hóra. Nem tudnád ezt fölírni nekem?

A lány belebokszolt a bordáiba.

– Indulás, idő van. Gondolom, nem az éjszaka közepén akartok bemenni a városba.

A belső zsilipek biztonságosan zárva voltak, a fények pedig leoltva, amikor Floytek kiléptek a külső ajtón. Az égnek komor vadkacsa-színe volt, a Blackguard napja nem is látszott.

A *Hárpia* egy kis erdős völgyben pihent, magas, vastaglevelű tajtékfák rejtekében. A biztonságban részint azért bíztak, mert a helyi lakosság kisszámú és szórványos, részint pedig azért, mert nem szándékoztak sokáig maradni.

A két barát bevetette magát a hajót övező sűrűbe. Floytot még mindig szorongással töltötte el az idegen helyi állat- és növényvilág. Mi van, ha az a csavarhúzóserű izé egyszer csak fogja magát, leszakad arról az ágról, és belefűrődik a koponyájába? És mi van, ha valami pici, de éhes lény leselkedik abból aki-tudja-miféle, rongycsomó-kinézetű halomból?

De Alacrity azt állította, hogy Gute-től sokat tanult a bolygó életformáiról. Floyt csak reménykedhetett, bizakodhatott, és amellettt készenlétben állt.

Forgácsdudván gázoltak át, ami még mindig csöpögött az esővíztől. Floyt egy kicsit reszketett, pedig vastag alsóneműt

viselt tréningje alatt.

Alacrity, aki most úrruhája melegítőbélését is felvette,, tökéletesen jól érezte magát. Dzsekijük nem volt: a *Hárpián* ilyesmit nem találtak.

Azokat a kendőket hordták, amiket Redlockéktól kaptak.

Cáprobazótoson haladtak keresztül egy álnok sárgödrökkel és sekély pocsolyákkal tarkított vízmosásban. A végére Floyt térdig merő mocsok lett, a cserkészbakancsok viszont könnyedén megbirkóztak a tereppel. Floyt kezdte megérteni, hogy az úrjárók, akik idejük zömét szép, kényelmes, meleg hajókon töltik, miért tartják olyan fontosnak, hogy legyen valamijük, ami a zord időjárásban is megvédi őket. Az út maga egy régebbi kor toldozott-foldozott, kétsávos műemléke volt.

Évtizedek óta nem látott karbantartást: repedések és lyukak éktelenítették, tele kövekkel, hullott fával és minden egyéb, a környéken fellelhető törmelékkel. Parókia felé gyalogoltak. Floyt két szelet csokoládét húzott elő Sile rágcsálnivalóinak készletéből, és menetközben ettek, aztán egy vizes palackból kortyolgatva öblítették le.

Az égen kezdett oszladozni a felhőzet.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha elkezdünk a szerepünknek megfelelően kinézni – határozott Alacrity. Fölvették az összetekert sálakból álló fejrevalót, amit Sintilla és Alacrity tákoltak össze, igyekezvén minél jobban utánózni egy helybéli ruhadarabot, amelyet a valóságban még egyikük sem látott. A két ember az arca köré tömködté a kilógó végeket, az általános gyakorlat szerint. Alacrity egy a *Hárpián* lelt fényvisszaverő vizor mögé rejtette külvilágias szeméit. Olcsó és márkátlan darab volt, aminek még a Parókián sem szabad feltűnést keltenie.

Abból, amit Floyt talált az adatbankokban, mindketten tudták, hogy a Parókia egy komplikált törzsi szövetkezés központja. Számptalan különböző dialektust beszéltek itt, de szinte mindenki ismerte a lingua francát, ami alapjában véve a

kerszleng volt, földi angol beütésekkel, kölcsönszavakkal, és némi helyi felhanggal.

Alacrity megkönnyebbülten nyugtázta, hogy a helybéliek békés természetűek. Mindazonáltal nála volt a Kapitányi Oldalfegyver és a bos'n'gun csőpuska, de reménykedett benne, hogy senki ellen nem kell majd használnia.

A Parókia valaha a magáénak mondhatott némi tekintélyt, de a Blackguard – a helyi nyelven Találelvesz, a másik néven csak a Jobbak nevezték a bolygót – egyike volt azoknak a világoknak, amelyek elvesztették a kapcsolatot az emberiség főáramával a Második Lélegzetet követő széthullás idején. A város számos körzetében uralkodott el az enyészet, megfelelő karbantartás hiányában. A népesség csak kétharmada volt annak, mint a város szép napjaiban, az életminőség pedig, legalábbis a többségszámára, alacsonyabb volt, mint századokkal korábbi őseiké. A Harmadik Lélegezel jótéteményei nagyrészt elkerülték a bolygót, mivel a Jobbak szigorúan korlátozták a külvilággal folytatott kereskedelmet, és tiltották a területi terjeszkedést.

A törzsi háborúságok is megtették a magukét, bár törékeny, forrongó béke uralkodott mintegy egy emberöltő óta. A Parókia valójában több különálló lakóközösség halmaza volt: a tényleges Parókia a maga törzsi kerületeivel, ipari és kereskedelmi övezeteivel; az űrrepülőter a maga dobozvárosával; és Parókia Felső, az őrzött ingatlanok és magánterületek birodalma a hegyek lábánál.

Parókia eléggé szerény volumenű külvilági kereskedelmet folytatott. A különböző törzsek saját, különálló leszállóhelyeket tartottak fenn. Az öreg, málladozó űrrepülőter úgy fel volt hasadozva, mint egy almás lepény. A hajók szigorúan megszabott folyosókon közlekedtek. Ha valaki elkalandozott, azt a telep Talps Világpajzs-rendszere könnyen ellenséges szándéknak értelmezhetette, és kirobbanthatta az illetőt a légtérből.

Hozzátevé ehhez még azt a tényt, hogy a Blackguard/Talál-elveszen nem volt semmi olyan valóban különleges vagy egyedülálló, ami idevonzotta volna a profit-keresőket, a hely külvilági kapcsolatai a minimumra korlátozódtak, általánosságban havi egy-két hajóra, hol egyik, hol másik törzsi leszállóhelyen.

Elhaladtak a város peremének nyomorúságos kalyibái, kunyhói és fészerei mellett, aztán beértek magába Parókiába. A legjobb állapotú házak voltak általában a legkevésbé díszesek: a dekoratív párkánykoszorúk és gyámkövek szétmállottak, a kőhomlokzatok és a mézeskalács pedig elhasználódtak, megrothadtak a kortól és a város füstjétől. A faépületek a tűznek, a bogaraknak és az időjárásnak estek áldozatul. A legtartósabb építmények a gyárak, raktárak és hasonlóak voltak, lévén egyszerű betonkockák.

Az utcák, amelyeket a Második Lélegzet technológiájával igyekeztek tartósra megépíteni, még mindig jó állapotban voltak. Akadt néhány széles, gondosan karbantartott sugárút, a mellékutcák azonban szinte járhatatlanok voltak a rengeteg szeméttől, rozsdásodó járművektől és roncsoktól. Sok helyen az utca szélére volt felhalmozva a szerves hulladék, itt ragadozók és kétségbeesett kinézetű emberek turkáltak.

A két idegen azonnal észrevett olyan helyeket, ahol a földalatti szennyvízhálózat beomlott, és a mocsok nyílt csatornáiban vesztegelt. A forgalom hasonló képet mutatott: ormótlan, helyi gyártmányú járművek, állattal vagy emberi erővel vontatva.

Az egész várost beterítette valami füsttakaró: a fűtést jobbra szénrel, tőzeggel vagy fával oldották meg.

A légiforgalom rendkívül szórványos volt: néhány könnyű teherszállító, pár gravbárka, és egy magán légpárnás limuzin, ami Parókia Felső felé tartott, számos törzsi szuperkönnyű felderítővel. Az emberek elfogadhatóan jól tápláltak és rendesen öltözöttek voltak, de úgy tűnt, a jó orvosi ellátás nem

általánosan hozzáférhető.

Floytéek egymás mellett poroszkáltak, és nem is keltettek feltűnést, hacsak Alacrity magasságával nem. A fejkendőviselés szokása rendkívül előnyös volt a számukra, ezenkívül a helyiek is sokan keverték a külvilági öltözködési stílusokat a módfelett változatos törzsi viseletekkel.

A jól jelölt közös zónákban igyekeztek maradni, és nagy ívben kerülték a törzsi határokat, ahol örök és ellenőrzőpontok voltak. A kanyargós, hepehupás utcák minden kereszteződésében állt egy törzsi milícia, poszt vagy őrszem. Minden forgalmi csomópontnak megvolt a maga megerősített bunkeré vagy kémlelő tornya. Sok helyen láttak Homokzsákokkal kiépített orvlövész-állásokat is a tetőkön vagy alagsori kiserődökön. Még az utcán játszadozó gyerekek, vagy az ablakokban – melyek általában vasráccsal vagy páncélspalettával voltak felszerelve – könyöklő öregasszonyok is állandóan figyeltek, sokszor látcsővel vagy képerősítővel. A fegyverek arzenálja a viszonylag modern daraboktól az egészen elavultakig terjedt.

Voltak persze üzletek, bisztrók és bárók is. A klientúrát szigorúan megszábták a törzsi határvonalak: a keveredés csak a közös zónákban volt lehetséges. Alacrity rájött, hogy a régi keletű ellenségeskedés, ami ennyire megosztotta a törzseket, nem a vallásban, a politikában vagy a gazdaságban gyökerezett, hanem a törzsi művészeti hagyományokban. A különböző esztétikumok összeegyeztethetlenségében.

Már késő délután volt, mire az ürrepülőtérhez érkeztek. A hely tipikusan Második Lélegzet-korabeli volt, hatalmas területet fedett le, de a törzsek hagyták, hogy a nagy része használatlanul romba dőljön.

Saját területüket viszont itt is féltékenyen strázsálták a helybéliek: a kerítések remekül karban voltak tartva, és élénk őrzjáratozás folyt, többek közt különféle támadásra idomított állatokkal.

Alacrityék megközelítettek egy csillogó fémgéz kerítést, ami halkan búgott, és tele volt halálfejes elrettentő táblákkal. Körbenéztek a nagy mezőn, az omladozó központi terminál felé, aztán a lerobbant hangárookra, raktárépületekre és vámhelységekre.

– Szerinted tudnak valamit az *Astraea Imprímaturoól*, Alacrity?

– Gőzöm sincs. Ha egyszerűen bemegyünk és kérdezősködni kezdünk, azzal egyből elvágjuk magunkat. Először is keresnünk kell egy helyet, aho kibekkelhetjük az éjszakát: gyorsan sötétedik és úgy látom, megint jó kis zuhi lesz. Talán ma este ki tudunk találni valamit. Holnap még mindig megtehetjük, hogy körbejárjuk az egész repteret.

– Hová húzódjunk be? Ezek a törzsek eléggé válogatósak abban, hogy kit engednek be a területükre, főleg sötétedés után.

– Oda – mutatott Alacrity egy övezetre, ami a peremnél kezdődött, tőlük balra. Tele volt zsúfolva mindenféle szabálytalan alakzatokkal és összevissza formákkal, meglehetősen improvizatív jelleggel.

– Mi az?

– Csak egy hely nézhet ki így, Hó. Legalábbis egy reptér mellett. Ez a helyi dobozváros.

A világosság hamar elfogyott, mire odaértek, és ezüstös vonalakban hullani kezdett az eső. Alacrity nagy esernyője alá húzódva együtt mentek tovább.

Ilyen dobozvárosok a legtöbb, úrforgalmat lebonyolító bolygón létrejöttek előbb vagy utóbb. A parókiai telep már jóval túl volt a fénykorán: hatvan hektárnyi korrodált hajóroncs, savmarta fémhulladék, repedezett plastipanel maradvány és szúette faanyag. Furcsán elhagyatott, kísértetjárta levegője volt, amelyet Alacrity még egyetlen más dobozvárosban sem érzett. Az itteniek Kriptavárosnak nevezték

Kriptaváros egy rothadó szeméttel és bűzös szennyvízzel teli árok mentén feküdt, amely fölött rozoga gyaloghíd éktelenkedett. Amikor átmentek rajta, Floyd lepillantott, és egy kicsi, hatlábú állatot vett észre, valami ragad ózót, amely akkora lehetett, mint egy kisebbfajta kutya vagy egy nagyobb patkány. A habos szenny szélén tanyázott, és hosszú nyakát kinyújtva élvezettel falatozott egy kidobott magzati tetemen, ami úsztában fennakadt egy rohtadozó szeméztátonyon.

– Tartsd nyitva a szemed, Hó. A dobozvárosok annyira veszélyesek, amennyire csak egy olyan hely lehet, ahol semmiből sincs elég.

A Kriptaváros sötét rengetegében hírét sem hallották a közvilágításnak.

Időnként pislákolts csak fel bizonytalanul egy-egy holokép, fénypanel vagy neonhirdetés. Floyd olyan hirdetéseket olvasott rajtuk, mint: *karmikus szerviz, orvosi konzultáció, szerencsetanácsadás, rehabilitációs szolgáltatások*. Apró bogarak zümmögtek és mászkáltak mindenfelé, valamint nagyobb kártevők, amelyek alig vették a fáradságot, hogy kitérjenek az útjukból.

Az emberek, akik mellett elhaladtak, most siettek, hogy menedéket találjanak éjszakára. Golyvás rongyosok, részeg vagy belőtt kocsmatötlélékek, leprás koldusok, szélütött és ragyás jövendőmondók, pálcikalábú és parazitáktól felpuffadt hasú gyerekek. Floydékat mindnyájan nagy ívben elkerülték.

A Kriptaváros lakhelyeiről nem szűrődött ki fény, vagy azért, mert lakatlanok voltak, vagy azért, mert az éjszakától okkal rettegő lakók gondosan elbarikádozták és elfüggönyözték odújukat. Alacrity keserűen átkozta azt a tényt, hogy Sile rengeteg játékszere és vicikvacakja között még egy nyomorult zseblámpa sem volt.

– Alacrity, nekem nem tetszik ez a hely – súgta Hobart, amikor befordultak egy sikátorba. – Van ezek között a viskók között egy is, ami szerinted bizalomgerjesztő? – Kezdett

későre járni: szinte már egymás arcvonásait sem tudták kivenni a sűrűsödő homályban. Alacrity feltolta a vizorját.

– Van egy ötletem – Alacrity levette a proteuszát és oldalra indult, Floytot pedig otthagyta az esőben. A földi hátralépett egy boltozatos ajtó menedékébe, és a kezét állandóan a pisztolyán tartotta a kendője alatt.

Alacrity az egyik közeli falhoz lépett. Épp az a fajta fal volt, amit keresett. Éppen hogy csak látta, de a fal nagy felületű volt és sima.

Mintha hámló ábrák lettek volna rajta.

Gyorsan állított a proteuszán. Floyt vacakjától eltérően ebben volt egy miniatűr kivetítő. A fényerőt maximálisra állítva gyenge, de elfogadható lámpának is lehetett használni. Ezzel hajolt közelebb a ház oldalához.

A falon megfakult hirdetőcédulák, rétegesen egymásra rakódott graffittik, köpetek, jó eséllyel golyó ütötte lyukak éktelenkedtek, valamint baljóslatú, megszáradt vérfoltok, gyermekes művészi illetve pornográf rajz-zsengék, primitív kapirgálások és üzenetek, okkult jelképek és titkos jelek, olvashatatlan politikai jelszavak, és szerelmespárok nevének kezdőbetűi.

Alacrity a proteuszát közel tartva végigvizsgálta a jeleket és rovátkákat, főleg a széleken. Átsiklott egy falrész fölött, aztán megállt és visszatért rá.

Floyt, aki percről perce nyugtalanabb lett, idegesen csavargatta a fejét, és a sötétséget fürkészte. Egy lelket sem látott, de abból, amit Alacrity a dobozvárosokról mondott, biztos volt benne, hogy figyelik őket.

Alacrity kioltotta a fényt és visszament hozzá. Újra felvette a proteuszát. – A következő utcán van egy viszonylag biztonságos szálláshely. Zsiványjeleket találtam.

– Hogyhogy?

– Kriptoglifákat. A Zsiványok hagyják hátra, hogy

üzenjenek egymásnak az illető helyről. Arról, hogy veszélyese, vagy hol a szajré, satöbbi. De ezek a jelek elég régiek. Ami azt illeti, már az is meglep, hogy a Zsiványok egyáltalán megfordultak itt. Na, lássuk, miből élünk

Alacrity összecuska az ernyőjét, és vadásztáskája szijai közé dugta, hogy a kezei szabadon maradjanak. Már jócskán benne jártak a sikátorban, amikor meghallották a lépéseket. Floyt megpördült. Alacrity lopva hátrapillantott – mögöttük három ember zárta el az utat – és azonnal ugrott, hogy fedezze az utat maguk előtt. Valóban, két további valaki léptei közeledtek a sarok mögül.

– Vesd a hátadat ahhoz a falhoz – mondta Alacrity, és ő is így cselekedett a saját térfelén, így kisebb rá az esély, hogy egy felülről rájuk dobott háló mindkettejüket elkapja, és mindketten fedezni tudják a másik feje fölötti területet.

Floyt előrántotta a Webleyt, és felhúzta. A pisztolyon megsörrentek a szíj karikák. Most még ez az apró zaj is nagyon hangosnak tűnt. Floyt a falhoz tapadt.

A három alak, aki bejött utánuk a sikátorba, most megtorpant. A másik végen megjelent a két újabb ember körvonala, ahogy a két fal mentén osonnak előre.

– Nincs figyelmeztető lövés! – közölte Alacrity lingua francában. – Két mordály van nálunk, tűnjetek el, mielőtt ropogásra sütünk titeket!

– Állj készen, de ne lőj, amíg nem szólok – suttogta. Aztán Floyt homályosan látta, hogy megfordul, kilép az utca közepére, és két kézzel felemeli a nehéz oldalfegyvert. A léptek továbbra is közeledtek.

Floyt már tudta, mire számítsen, és a trió irányába nézve szabad kezével befogta az oldalfegyverhez közelebbi fülét. A Kapitányi Oldalfegyver akkora robbanás közepette sült el, ami szemmel láthatólag sok volt a nyomorult sikátornak. A villanásban Floyt három szakállas, zilált és kócos férfit látott döbbenetben állni. Mindegyikük szorongatott valamit a kezében:

az egyik szerszámot Floyd késnek vélte, de arra már nem volt ideje, hogy a többit is megnézzé. Összehúzta magát, úgy várta a válaszlövést, de semmi sem történt.

Valaki felsikoltott abból az irányból, amerre Alacrity lőtt. A másik végen dermedten állt a hármás. Alacrity már újfent a fal mellett lapult, egyik kezében a fegyverrel, a másik tenyerét a szája elé szorítva. – Utolsó figyelmeztetés! – Floyd látta, hogy Alacritynek remeg a keze. Egy hosszú pillanatig mintha az egész világegyetem lélegzetét visszafojtva várt volna.

Aztán mozgólódás kezdődött. A három árnyék még sötétebb lett a sikátor bejárata előtt. Alacrity ellépett a faltól, és felemelt fegyverrel célzott. A cső rángott és remegett. Floyd egy töredék másodpercre megpillantotta a barátja arcát egy kósza fénysugárnál. Valami kimondhatatlan gyűlölet áradt abból az arcból.

Nem a félelemtől reszket, – értette még Floyd. – *Hanem attól az erőfeszítéstől, hogy visszatartsa magát a lövéstől.* Valami ősrégi, hideg düh volt ez Alacrity múltjából.

Egy pillanat múlva a trió eltűnt. – És a másik kettő?-súgta Floyd.

– Az egyiket megpörköltem – mormogta Alacrity. – A másik megvagy elszaladt, vagy még mindig ott van...

Hirtelen elhallgatott, és vadul felnézett, mert hangos taps hallatszott. Egyetlen ember tapsolt valahol a fejük fölött. Ide-oda pásztáztak a fegyverük csövével, de senkit sem láttak.

– Nem rossz, külsőskék – kiáltotta egy testetlen hang, egy fiatal férfié. Földi angolul szólt, nem lingua francában.

– *Bumm!* Frankó kis fegyver! Jó erős! Miért nem intézted el őket?

– Kotródj innét, mielőtt téged intézünk el, nagyszájú – figyelmeztette Alacrity.

Egy mosolygó ábrázat hajolt ki fölējük, éppen csak egy kicsit, egy láthatatlan zseblámpa fényénél. – Parancsára, főnök

– Kerek, mogorva arc volt, már nem egy tinédzseré, de még nem is egy férfié. A fiú sötét berett sapkát viselt. A sapka alól kilógtak rakoncátlan, göndör fűrtjei, melyek furcsán ragyogtak, csakúgy, mint a mosolya.

Három másik arc tolakodott be a látóterükbe: két fiúé és egy lányé, mindegyikük tízes éveit elején vagy közepén járhatott. – *Igazán* öröm volt nézni közölte a tapsoló. Társait magával rántva visszahúzódott a tetőre.

– Maradj készenlétben – intette Floytot Alacrity. Még egy teljes percet végigizzadtak mozdulatlanul, a tetőre célzott fegyverekkel. Semmi sem történt. Aztán folyatták útjukat a falak mentén osonva, minden egyes szemétrakást ellenőrizve, mielőtt elmennének mellette. Egyszerre próbáltak mindenfelé figyelni.

Megtalálták Alacrity lövésének áldozatát. A kilyukadt tetem még füstölgött. Senki más nem volt a közelben. Átgázoltak egy állott pocsolyán, és kiértek egy keskeny, szeméttel és hulladékkal vastagon borított utcára, ahol épp olyan alattomos, süppedős járás esett, mint egy esőerdő talaján.

– Ez lesz az a hely.

Alacrity egy harminc méter hosszú, rozsdamarta hajótestre célzott, amely valaha egy többször használatos hordozórakéta lehetett. Az oldalára borulva feküdt, és amolyan kézműves stílusban nehéz fémajtóval és számos ablakkal volt felszerelve, amelyeket vastag rács védelmezett.

Homokkal lemaratták, lekefélétk, hogy valamelyest szalonképes legyen a külseje. Még az utca is tiszta és rendez volt előtte. A zaj és a fény furcsa szigete volt a Kriptaváros kellős közepén.

A vaskos ajtó felett titkos írásban kódolt felirat hirdette a hely nevét: *Dis Hegyi Karavánszeráj*.

Amazok ketten a fegyverüket szorongatva közelítették meg. Egy kóbor kutyafajzat-falka sziszegni kezdett rájuk, de Alacrity erélyes toppantására eliszkoltak.

Balra egy sikátorban egy öregember vagy asszony ült rétegzett rongyaiban a falhoz roskadva, eszméletlenül vagy holtan. Csontsovány, tüdőbeteg-kinézetű gyerekek motoztak rajta valami szánalmas kis ellopható zsákmány után. Az az állatias pillantás, amit Floytkra vetettek, nem sokban különbözött a kutya fajzatok tekintetétől, aztán zavartalanul folytatták a fosztogatást.

Alacrity újra a szeme elé húzta a vizort, és bekopogtatott a Dis Hegyi Karavánszerájba a rögtönzött kopogtató segítségével, amely valaha egy régi fúziós rakéta detonátor-sapkája volt. Egy hatalmas, kövér férfi nyitott ajtót, övében egy antik borsszóró-lézerrel. Végignézett rajtuk, aztán szabaddá tette a bejáratot.

A belső tér gyenge fénygömbökkel volt megvilágítva, a bútortart pedig kusza elegye volt mindannak, amit a tulajdonos össze tudott szedni, lopni és tákolni.

A boxokban, asztaloknál és a pultnál fogatlan sofőrök, szenvedélybetegek és kétes kerítők üldögéltek, ezenkívül néhány elcsapott, ebben a véget nem érő lidérces álomban rekedt úrász, kallódó kortárs művész, a szépségen és bájon kívül mindenfélével megáldott prostituált lézengett, orgyilkosok, besúgó és kisszerű zsarolók társaságában.

A furcsa ételek és még furcsább italok szaga bízvást versenyre kelhetett a hányás, izzadság, a mosdatlan testek, a füst, az ürülék és vizelet, valamint a vér kipárolgásával, és a minderre rátelepedő fertőtlenítő-bűzzel, amely épp elég erős volt ahhoz, hogy Floyd szaglójáratait teljesen kinyissa.

Alacritynek ismét a kezében volt a sernyi. Floyttal együtt megálltak az ajtóban, és körülnéztek. Mintegy feleltképpen a bent lévők is végigmérték őket. Vagy fél tucatnyian már indultak is feléjük, nem fenyegetésből, hanem lejmolási szándékkal.

Elsőnek egy strici ért oda hozzájuk, egy fehérszakállú, gyűrűs kis ember mocskos tükörszövet ruhában.

Alacrity megvárta, amíg az emberke kellően közel ér, aztán felemelte az ernyőt, és figyelmeztetően előre szúrt vele, mint egy vívó. A hegyéről előzőleg levette a kupakot: az aggselyemfű alig tudott megállni, mielőtt felnyársalta volna magát a hegyére. A többiek erre megtorpantak és állva maradtak, vagy feltűnés nélkül visszakúsztak a helyükre.

Alacrity viszont megindult, és szelíden addig bökdöste maga előtt a stricit, míg az hátrálás közben keresztül nem esett egy széken.

Floytéak körülnéztek. Most már senki nem akart semmit. Alacrity kinézett magának egy boxot a terem túlsó felén. Zsákjaikat lerakták Floyd mellé, a földi és a fal közé. Alacrity lecsavarta a box kúpvilágítását, mert pillanatnyilag jobban szerette a sötétséget.

A pincérnő legalábbis középsúlyú teremtes volt. A teremben tartózkodók félelmetesebbik részéhez tartozott, kötényének zsebébe egy méretes idegcsapoló volt tűzve.

Alacrity két ujját feltartva mondta: – Sör A nő elment. Alacrity szórakozottan bámulta az ajtót.

– Ha arra az emberre gondolsz, akit lelőttél, fölösleges bánkódnod, Alacrity.

– Melléfogtál, Hó. Egyszerűen csak elgondolkodtam: azok hárman, akiket elzavartunk, továbbmennek, és lecsapnak valami szegény nyomorultat, aki nem tudja megvédeni magát. Megölnek valakit ma este, ha alkalmuk nyílik rá. Még gyerekkoromban megfogadtam, hogy mindet kicsinálom, ha lehetőségem lesz rá. De a dolgok sosem úgy alakulnak, ahogy elképzeljük.

-Ámen.

A pincérnő két nagyocska, össze nem illő műanyag korsóban hozta a sörüket, és addig ki sem engedte a kezéből, amíg Alacrity oda nem adott neki egy négyszögletű ezüsttövezet pénzdarabot. A némbér odalökte nekik a sört, de visszajáról nem adott.

Ahogy elfordult, egy kölyök surrant el mellette, szinte rögtön be a boxba, csakhogy Alacrity fegyverének csöve nézett vele szembe, és a kendője rejteke alatt Floyt is megfogta a Webleyt. A kölyök volt az, a tetőről. Így közelebről és jobb megvilágításnál látták halvány bajuszkezdeményét és alig pelyhedző szakállát. A haja fémes aranyba volt dermesztve, és a fogait is aranyra cserélték, novagombbal, csillámmal és plazmagyönggyel berakva. A srác feltartotta a kezét, és maga volt vigyorgó ártatlanság és jószándék.

– Nyugi, külsősök! Csigavér! Én veletek vagyok! – mondta földi angolul.

– Nincs szükségünk senkire – mondta Alacrity mereven. – Cserkéssz tovább.

– Mit akartok, csak nem ezekkel az emberekkel üzletelni itt? Először is a gatyát is lecsalják rólatok, aztán pedig, csak úgy szórakozásból, még meg is ölnek.

– De te persze jó fiú vagy, mi?

A kölyök egy közeli asztal felé bökött. Éppen egy tucatnyi gyerekféle, jobbára tinédzserek húzták oda a székeiket. A többi vendég következetesen átnézett rajtuk. Összevissza ruhadarabokat viseltek, ötletszerű párosításban és rétegezésben. Egyáltalán nem tűntek áldozatoknak vagy szexuális játékszereknek.

– Azért vagy itt, mert valami dolgod van. Szükséged van valakire, aki tudja, merre hány lépés mondta a vezér. – És ez vagyok én. Notch a nevem.

Alacrity mintegy mellékesen közölte: – Akkor most idehallgass, Notch: miért nem valaki mást próbálsz beszervezni? Értünk semmit sem tehetsz.

– De igen, ha a reptérre akartok bejutni – mondta Notch. – Miért ne beszélgessünk egy kicsit?. Ingyenes meghallgatás, semmit sem számítok fel érte.

– Ülj le – mondta neki Alacrity. – De italt vegyél magadnak

– Kicsit arrébb ment, hogy helyet csináljon a fiúnak, és a pisztolyát is a tokjába tette, de úgy ült, hogy könnyen elő tudja venni. Floyd az ölében tartotta a revolverét.

Notch intett a pincérnőnek, aztán leült. – Láttalak titeket, ahogy átnézegettetek a reptér kerítésén. Senki sem tudja, kik vagytok és honnan jöttetek. Arra tippel, hogy nem jött össze a bulitok az egyik törzzsel, és most valahogy máshogy kell megcsinálnotok az üzletet, ugye?

– Mondd csak azt, amiért idejöttél, Notch. Még egy kérdés és akkorát rugók abba a csontos seggedbe, hogy kirepülsz az ajtón. És szétzavarom a bandádat is, ha akadékoskodnak.

– Nyugalom! Csigavér! – tiltakozott sietve Notch, miközben a pincérnő megérkezett a poharával. Rendben. Tehát arra gondoltam, hogy nektek valami reptéri kapcsolat kéne. Sok ilyen van, de pénzbe kerülnek.

– Bizonyítsd be, hogy tényleg tudsz valamit vágott vissza Alacrity. – Milyen hajók vannak itt? Milyen hajók tartanak ide? Mi minden történt a reptéren az elmúlt, mondjuk, egy évben? Lehet, hogy nekünk valami különleges dologra van szükségünk – Féltretekerte a sálat a szája elől, és ivott a sörből.

Floyd némi habozás után követte példáját. A sör vizes volt és íztelen.

– Óóóó, óóó – vigyorgott Notch, és ujjait whiskykeverékes pohara köré fonta. -Ez pénzbe kerül. Mit szólnátok egy kis előleghez?

– Amit eddig mondtál, az épp csak annyit ér meg, hogy kifizessük az italodat, húgyagyú – vakkantotta Alacrity. – És ha nem mondasz többet, rátérdelek a nyakadra, és az orrodon öntöm le.

Notch még mindig vigyorgott, de a tekintete szúrásra változott. – Többet meg ne fenyegezz engem, úrász. Egészségtelen. Kérdezz meg akárkit itt Kriptavárosban.

– Kitélt az idő, tökmag – ásított Alacrity. A keze megint a pisztolyon volt. – Mondtam már beszélj vagy sipirc.

– Meg tudok mondani nektek bármit, amit tudni akartok, bármelyik hajóról, ami itt van, itt volt vagy hamarosan itt lesz – szűrte a szót vontatottan Notch.

– Csak mond játok meg, mit kerestek. Legyen mondjuk száz dukát most, és még kétszáz, amikor visszajöttem.

Alacrity egy pillanatig figyelmesen nézte a mosolygó fiút, aztán a belső zsebébe nyúlt. Egyetlen árva, tízes címletű spicai bankjegyet vett elő, körülbelül a felét annak, amit Notch kért. Vigyázva kettészakította és az egyik felét odanyújtotta Notch-nak.

– A másik felét akkor kapod meg, ha visszajöttél egy teljes listával, mindenről, ami történik, különös tekintettel a múlt évi hajóforgalomra.

Mindenről, világos? Kétszer annyit kapsz, mint amennyit a meló megér, úgyhogy mindent tudni akarok, minden hajóról. Értve vagyok?

– Oké, áll az alku – villantotta rájuk drágaköves mosolyát Notch, de a szeméből fenyegetés sugárzott. – Itt maradtok? Ez is van olyan biztonságos hely, mint bárhol másutt – Notch felállt.

– Itt leszünk a környéken – mondta Alacrity.

– Ó, attól ne félj, hogy nem talállok meg titeket, tata. Ebből ne csinálj gondot magadnak.

A kölykök is felálltak és felsorakoztak mögé. Aztán kimasíroztak. A megkérgesedett dobozvárosiak ügyet sem vetettek rájuk, mint eddig. – Mindenki megijedt tőlük – jegyezte meg Floyd. – Ilyet még nem láttam, még a folyosói bandáknál sem.

Alacrity utánuk nézett. – Ha fogsz egy ilyen korú gyereket és berakod egy ilyen helyre, akkor a gyerek nem fog törődni veled, hogy él-e, hal-e, még csak nem is érti, mi az a halál. Nem

ismernek mást, csak a bandájukat. Gyorsak, nem ismerik a félelmet, és egy szikrányi lelkiismeret sincs bennük – Megrázta a fejét. – Nincs náluk rosszabb ellenség egy ládavárosban.

Belenézett Floyd szemébe. – Te is egy folyosói bandában voltál a Földön. Te aztán tudod. Ha bármi történik, ne vesztegesd az időt sajnálkozásra. Lőj. Azonnal lőj. Mert akiket ott láttál, azokból már majdnem teljesen elveszett minden, ami emberi.

– Tudom. Nem felejttem el.

– Akkor lássuk, mijük van szoba címszó alatt. Van nálunk főregiasztó spray?

A Dis Hegyi Karavánszeráj szobáinak színvonala természetesen a vendég igényeihez és bukszájához igazodott. Végigmentek a tömegszobán: a padló már így is túlszűfolt volt az alvóktól, a szorosan egymás mellé szorított priccseken pedig túlságosan kiszolgáltatott lett volna a pozíciójuk.

Végül úgy döntöttek, hogy megengedhetnek maguknak egy kis feltűnősködést, és kivették a Dis legjobb helyét: egy hatalmas hűtőkonténert, amiből kiszerezték a hűtőrendszereket és a szigetelést, aztán felrakták a fogadó alsó szintjének tetejére. A végén már szinte olcsónak tűnt az a húsz óval, amit kifizettek érte.

Floyd a mocskos matraccra nézett – egy földre hajított, habszivacs téglalapra – és szíve mélyéből felsóhajtott. Az az egyetlen takaró viszont, amit a fogadóstól kaptak, legalább viszonylag tisztának tűnt.

Floydnak hirtelen eszébejutott valami. Kézjelekkel vonta magára Alacrity figyelmét, és azt tátogetta: – *Szerinted van itt valami lehallgató?*

Alacrity vállat vont, lerakta a vizorját, aztán bólintott, hogy elképzelhető, majd még egyszer körbejárt, és megnézte, nincse megbuherálva a zár. Megvizsgálta az ablak vasrácsait, és felmérte a lehetséges menekülési utakat.

Amúgy ruhástól, bakancsosan dőltek le, párna gyanánt a zsákjukat tették a fejük alá. Alacrity a jobb keze alatt tartotta a fegyverét, Floyd pedig a zsákja mellé tette a pisztolyt. Alacrity kezdte az örködést, és lekapcsolta az izzó fénygömböt.

Floyd arra ébredt, hogy Alacrity megérinti a vállát. Felkapta a revolverét. Leheletfinom lépések hallatszottak a folyosó padlójának fémlapjain, aztán megálltak a konténer ajtaja előtt.

A két barát olyan halkán mozogva, ahogy csak tudott, a két ellentétes falhoz lopózott, hogy ne zavarják egymást a lövésben. Alacrity úgy állt, hogy az ablakot is fedezni tudja. Mindkettőjükről szakadt a veríték.

Floyd azt várta, hogy valaki hirtelen beront, vagy hosszan hallgatózni kezd. Ehelyett halk kopogás hallatszott. Floyd látta, hogy ez még Alacrityt is meglepi.

Alacrity odaóvakodott az ajtó mellé, felpöccintette a reteszt, aztán gyorsan visszahúzódott, kezében a fegyverrel.

– Nyitva van.

Az ajtó kitárult. Egy férfi lépett be. Alakja sötéten rajzolódott ki a folyosó gyér világításában. Üres kézzel jött, és hunyorogva nézett a sötétségbe. Remélem, nem zavarom önt és a barátját, Floyd polgártárs – kezdte. – Vagy inkább, mivel ön az *Astraea Imprimatur* új tulajdonosa, Floyd *mesternek* kellett volna szólítanom?

Alacrity egy kissé felcsavarta a világítást. Floyd elhülve kapkodott levegő után. Ez a férfi volt az, akit a Viadalon látott a *Ki, hol, miért-ben*, később pedig a Komplexum híreiben. A hírhedt törvényenkívüli, aki megszökött az igazságszolgáltatás elől. Janusz.

6.

A földi örökség

– Biztos vagyok benne, hogy sokkal kényelmesebbnek

fogják találni a mi lakásunkat – mondta nekik Janusz pár perc múlva, amikor már Parókia Felső felé suhantak egy tágas, régi légiszedánban. A hegyeket bevilágították a fényes kúriák és a tágas birtokokra épült udvarházak fényei.

Alacrity észrevette, hogy Janusz aggályosan kerüli a rezidenciák fölötti légtereket, és ebből arra a következtetésre jutott, hogy mint általában, a tehetőseknek megvannak az eszközeik arra, hogy távoldartsák a betolakodókat, akár a levegőben is.

Janusz járműve klasszikus darab volt faburkolattal, indigó borítással, nikkelezett csövekkel és kék karmazsinbársony belsővel. Gyönyörűen gondozta.

– Habár – tette hozzá – a Dis Hegyi Karavánszeráj kies kis hely.

– Főleg úgy, ha valaki úgy jön-megy, mint maga – mondta erre Floyt.

– A Dis hegyiek ahhoz vannak szokva, hogy az utcát figyeljék, ne az eget – mondta Janusz. Lágy, kulturált hangja volt, amely figyelmet parancsolt, pedig a férfi szinte kínos precizitással beszélt. Bokáig érő, puha csizmát viselt, lobogó inget és gatyát, meg puffos mellényt.

Ingujjait valami, a régimódi rögzítő szalaghoz hasonló dolog tartotta meg feltűrve a felkarján.

Alacritynek feltűnt, hogy Floyt keze állandóan ott van a proteusza vészjelző gombján, minden eshetőségre felkészülve. Amikor Janusz nem nézett oda, az úrász helyeslően odabólintott.

Egy tüskés, kék fémüveg fal mögé ereszkedtek, amely embertaszító mezőt sugárzott. A birtok méretes darab föld volt, mintegy három hektárnyi terület Parókia Felső szemmel láthatóan legexkluzívabb részén. Fák, virágágyások és tavacskák díszítették.

A méltóságteljes öreg szedán kör alakú leszállóhelyre

ereszkedett le egy hatalmas kastély elé, amely egy roppant, fényes királyi asztaldíszre emlékeztetett. Elegáns, szépséges szintjeit csodás lugasok, fák szegélyezték, volt egy csodás tornya, és egy ékszerdoboz-szerű kis vendégháza.

Amikor kiszálltak, valami zümmögni kezdett a fejük fölött. Alacrity felpillantott és egy ultramodern, halálos biztonsági darazsat pillantott meg, egy Azrael modellt.

– Legyenek üdvözölve Ó-Srenkésben! – invitálta őket Janusz. Floyd elmosolyodott.

Alacrity további delfin-alakú Azraeleket látott, mikor beléptek az előcsarnokba.

Ó-Srenkes távolról sem volt akkora, mint a Fagyerőd, vagy akár a telepek, de finom és méltóságteljes volt a maga egyetemesen úrközi stílusában.

Külvilági gyártmányú háztartási robotok siettek oda hozzájuk, hogy átvegyék a poggyászukat. Janusz nem célzott rá, hogy váljanak meg a fegyvereiktől.

Egy olyan társadalomban, mint a Parókia, a szolgák (bőségesen és olcsón álltak rendelkezésre, mondhatni dömping volt belőlük a piacon, ezt Alacrity tudta. Ó-Srenkes ezzel szemben teljesen automatizáltak látszott. Még az italos tálcák is drága repülő csészealj-szerű szerkezetek voltak, amelyek odaszálltak a sétálgató vendégekhez.

Alacrity csak most kezdett belegondolni, mibe csöppentek, és rendkívül éber lett. Egy csillaghajó szép vagyont megér – talán még akkorát is, hogy valaki elcsábuljon tőle, és megöljön egy alkalmatlankodó Örököst, aki csak úgy felbukkan, és senkinek sem hiányzik.

Átmentek egy masszív bútorokkal berendezett, polikróm fénykalitkákkal megvilágított tágas fogadócsarnokon. – Miért mosolyogtál az előbb? – kérdezte Alacrity Floytot a szája sarkából. – Mit jelent az Ó-Srenkes?

– Mackóst, ó-földi nyelven.

– Aha. És. mi az a mackós?

– Majd később.

Az élen haladó Janusz egy valamivel – de nem sokkal – kisebb terembe vezette őket, egy pazar könyvtárszobába. Igazi tűz lobogott a szabadon álló, Buddha-alakú kandallóban. Lágy zene áradt a hangosító rendszerből, középkori terrai muzsika.

– Legyen üdvözölve, Floyt polgártárs.

Janusz már maga is elég meglepetés volt, de a nő, aki üdvözölte őket, a maga módján még meglepőbbnek bizonyult. A tűznél melengette a kezét, korban közelebb állt Floythoz, mint Alacrityhez. Mályvaszín háziköntöst viselt, amely sejteni engedte már-már fájdalmasan karcsú alakját, és övét, amely összeszótt rézszalakra erősített, elnagyolt pikkelyekből állt. Szabályos, jellegtelen vonásai voltak, kellemesen egyszerű arca sápadt és szeplős, de a szemei dús szemöldöke alatt a legravaszabb barna szemek voltak, amiket Floyt valaha látott. Kelepce volt a tekintete, amitől nehéz volt elszakadni. Rötessárga, rövidre nyírt hajának fényes tónust kölcsönöztek a táncoló lángok.

– Remélem, kedvére való a zene – tette hozzá.

– Mi? Ja, igen, nagyon szép – hadarta Floyt, mikor észbekapott, hogy Alacrity csak vár és a szemét mereszti.

Janusz a nő felé indult, aztán irányt változtatott, és a kandalló másik oldalán kötött ki. Még mindig tiszta lövő helyzetben van, figyelte Alacrity idegesen.

Nyugalom mondogatta magának. *Eddig már százszor megölhetek volna, ha akarnak. Miért pont itt tennék?* De azért nehéz volt megfelekedezni a *Mountebank* fedélzetén elszenvedett orvtámadásra.

– Ön pedig bizonyára Alacrity Fitzhugh -folytatta a nő.

– Igen, az vagyok.

– Az én nevem Victoria Roper. Örülünk, hogy végre itt vannak.

Ami sok mindent jelenthet, – tépelődött Alacrity. Floyt szólalt meg:

– Nagyon kedves. Azt hiszem, vannak bizonyos dolgok, amiket meg kell beszélünk.

– Úgy van – mondta Janusz. – De először... Amikor visszafordult, egy-egy kis sugárpisztoly volt mindkét kezében.

Victoria egy karcsú hanghullám-csövet húzott elő a köpenye ujjából, és rájuk emelte.

– Átkozott, perverz szuka! – vicsorogta némán Alacrity, de nem mozdult: semmi esélye nem volt ellenük. Nem volt fegyverakrobata, Janusz ellenben elképesztően gyorsnak látszott. Floyt ujjá megbökte a vészjelző gombot a proteuszán.

– Maradjon nyugton, Floyt polgártárs – vakkantotta Janusz. – Még el találok löni a kezét.

Floyt széttárta a kezét. Alacrity zsibbadtan gondolta, hogy Sintilláék nem érhetnek ide időben ahhoz, hogy bármit is tehessenek értük. Ilyen a sors. Lélekben már felkészült a hangrobbanásra vagy a fehéren izzó sugárra.

Ehelyett Victoria átlépett a Buddha kandallópárkány-hasán és leemelt róla egy botot, egy rendkívüli, gyöngyházzsínben játszó, jégkőből, szikrázóan fekete Lilith Érintéséből és pliszírozott vörös bőrből készült dolgot.

A pálca feje egy szárnyas Győzelem-alakot formázott.

Ezzel ment oda Floythoz – oldalról, hogy se a saját lövésszögét, se Januszét ne rontsa. – Sajnálom, hogy ezt kell tennem, Floyt polgártárs, elnézést érte. Meg kell kérnem, hogy mutassa meg az Örökös Övét.

Floyt nem látott kiutat. Keze elindult a tréningruha felé. – *Nagyon* vigyázzon – tanácsolta neki Janusz. – Kérem, ne adjon nekünk alkalmat szerencsétlen félreértésekre.

Floyt kinyitotta a felsőjét, hogy megmutassa az övet. Victoria valamilyen módon ellenőrizte, úgy, ahogy a Celesztinek őrnagya tette, amikor először felszálltak a *királyi*

váltságdíjra.

Victoria félretette a botot, a hanghullám-csóvel együtt. – Legyen üdvözölve, Floyt polgártárs. És kérem, bocsássa meg a történeteket – Floyt felé nyújtotta a kezét, a földi pedig automatikusan megragadta. A nő ujjai rövidek, hűvösek és erősek voltak, szögletes körmökkel.

– És maga? – szólt oda Alacrity Janusznak, akinek már eltűntek a fegyverei. – Maga nem sajnálja?

Janusz egy pillanatig azzal a legendásan átható pillantással mélyedt Alacrity tekintetébe. Aztán így szólt: – Ha úgy akarja, akkor igen. Fogadják mindketten legalázatosabb bocsánatkérésemet. Ezekért a teljesen indokolt és szükséges óvintézkedésekért, Fitzhugh mester.

– Tudja, majdnem elvesztettük az övet útközben.

– Az igen sajnálatos lett volna, bár valószínűleg nem végzetes az ön számára – felelte Janusz hűvösen.

– Igen? Nos, akkor hát most már rendben vagyunk.

Victoria beleszólt a puszta levegőbe: – Corva, azt hiszem, most már csatlakozhatsz hozzánk- Alacrityék felé hozzátette: -Ezzel teljes lesz a létszámunk.

– Három, mi? – mondta Alacrity, miközben megpróbálta kihüvelyezni, hogy mibe csöppentek. Ajtónyitás zaját hallotta a háta mögül.

– Igen – szólalt meg egy hang. – *Ning-ning-a-ning!* Fürgén és bátran jár Floyt és Fitzhugh! Az ür hősei! (Még talán el is hiszem, ha akarod!) *Ning-ning!*

A fiatal srilli vékonyabb és magasabb volt, mint Máska admirális.

Homokszín prémje még magán viselte a serdülőkor egy kevés csillogását.

Floytot azonban továbbra is egy álmatag, hátsó lábain totyogó tengerimalacra emlékeztette.

Floytban hirtelen ellenérzés támadt fel ezzel a lényel

szemben, akinek a fajtája felperzselte a Földet, annak ellenére, hogy Máskával már szinte megbarátkozott – vagy legalábbis tolerálta.

Alacrity viszont, aki meglehetősen sok időt töltött el a nehézkes humanoidok között, felrikkantott: – Húú! És most mi jön?

– Most – felelte Victoria – megbeszéljük a Földi Örökséget.

– Tényleg szükség van egy ilyen kimerítő megbeszélésre? – kérdezte Alacrity néhány perc múlva, amikor kényelembe helyezték magukat, és házi robotok jártak körbe a könyvtárszobában, frissítőkkal. Floytnak csak nehezen sikerült meggyőznie magát arról, hogy valahol még mindig létezik egy Kriptaváros nevű hely.

– Valójában csak azt akarjuk megtudni, hol van az *Astraea Imprimator*, és milyen az állapota. A lehető leghamarabb el akarunk menni innen – Az egyik robot jégtől deres, fedeles fém sörös kupákat hozott, Alacrity hálatelten vett el egyet.

– A hajó kifogástalan állapotban van, az ürrepülőtéren, egy hangárba rejtve – mondta Corva. – Rajtunk kívül senki sem tudja, hogy ott van.

– Ügyes trükk – jegyezte meg Alacrity.

– Nem volt olyan nehéz. Szereztünk egy régi, de repülésképes bárkát, és úgy álcáztuk, mintha a *Stray* lenne. Lehoztuk az *Astraea Imprimator*-t, és elrejtettük a hangárban, aztán kivittük azt a roncsot a *Stray* neve alatt. De Victoria nem erre gondolt, amikor a Földi Örökséget emlegette.

– Vissza – mondta Alacrity, miközben kinyúlt és elkapta a robotot, mielőtt az elmehetett volna. Felemelte a kupát. – Mennyi ideig fog tartani? Kérjek utánpótlást?

– Talán ha egyszerűen csak odafigyelne, akkor nem menne el annyi idő -javasolta szelíden Janusz. Alacrity elengedte a robotot.

– Egy pillanat – szólt Floyt. – Mielőtt belemennénk a

dolgokba, szeretném meglátogatni, hm, a mosdót.

Victoria elmosolyodott. – Hogy onnan hívhasa azokat, akiknek az előbb jelet adott, Hobart Floyt? Ez teljesen felesleges: Ó-Srenkes teljesen le van árnyékolva. Innen semmi sem jut ki. De természetesen bármikor kapcsolatba léphet akárkivel, ha kedve tartja, és nyugodtan használhatja a mi eszközeinket. Mindazonáltal azt hiszem, előbb meg akar tudni egyet-mást a helyzetéről.

Floyt most már megnyugodva szopogatta italát. – Igaza van. Folytassa, kérem.

Victoria visszament a tűzhöz melegedni, bár a könyvtárban nem volt különösebben hideg. Corva egy alacsony siklószékre telepedett, Janusz pedig egy Ötödik Birodalom korabeli szék támlájára támaszkodott.

– Talán Corvának kéne elkezdenie – mondta Victoria. – De először is hadd nyugtassam meg magát, Hobart, hogy mindent egyes szavunkat bizonyítani tudjuk. Ez pedig azt jelenti, hogy kénytelen lesz majd megváltoztatni a véleményét bizonyos alapvető nézeteivel kapcsolatban. Gondolja, hogy képes lesz erre?

– Talán ha nem piszkálnák tovább és elkezdenék végre, akkor rájönnék – szolt közbe Alacrity.

– Rendben – mondta Corva. Kényelmesebb, tipikusan srilli testtartásba helyezkedett amitől egy guggoló majom benyomását keltette.

– Amit maguk terraiak örököltek – amit az önök fájának nyakába sóztak, és az én népembe is – az két évszázadnyi hazugság, család, brutális erőpolitika és manipuláció terméke. Az egésznek egy Konspiráció a magja – a Kamarilla – amely kétszáz éven keresztül elzárkózásban és idegengyűlöletben tartotta a Földet.

Alacrity Floytra pillantott, hogy lássa a reakcióját. Az örökös figyelmesen hallgatott.

– A Földi-Srilli háborúnak sosem kellett volna kitörnie – mondta Corva.

– Mi később Elfuserált Háborúnak neveztük el, tudta ezt?

– De mondok magának valamit: azért akadtak olyan emberek, akik örültek ennek És srilliek is. Amikor a vége felé közeledett, voltak olyanok az emberiség soraiban, akik megpróbálták bebiztosítani, hogy a végkimenetel az ő céljaikat szolgálja az *ő személyes* céljaikat.

– Nem szabad elfelejtenie – szólt Victoria – hogy addig az időig a Föld, mindig csak a Föld, és a Naprendszer irányította a dolgokat. A Föld uralkodott és nem mindig nyájasan. Minden más politikai szféra – még a Spica is – alárendelt szerepet játszott. Hisz ez mindig is így volt. A változtatással elérhető profit és hatalom meghaladott minden számítást, sőt, elképzelést. És nagyon sokan voltak olyanok, akiknek nem volt vesztenivalójuk. – Így hát megalakult a Kamarilla – folytatta Corva. – Titkos egyezmények jöttek létre, egyezségek bomlottak fel. Nagy téttel, nagy kockázattal folyt a hatalmi játék, érti, Hobart? Ezek a hatalmasságok hozzá voltak szokva a nagy tétekhez. Ez volt az életük.

– A Srilli Főparancsnokságot felbiztatták arra, hogy megtegyék azt a bizonyos utolsó csapást a Föld ellen, bár sokan ellenezték ezt, akik úgy gondolták, hogy Srillnek inkább békét kellene kérnie. A Főparancsnokság úgy gondolta, hogy most itt az alkalom bevinni az emberiségnek a végzetes csapást, hisz a Föld sebezhető. *Mert úgy intézték, hogy sebezhető legyen.*

Alacrity megpróbálta mindezt megemészteni. Sosem volt nagy történész, de azt ő is tudta, hogy a végső csapás rengeteg vitát és találgatást váltott ki. Sok konspirátor beszélt ugyanígy, mint Corva. Persze bizonyítékuk sosem volt, és furcsa mód mindig azok kaptak közülük sajtót, akikre a legjobban ráfért volna egy alapos sortatarozás.

– Ráadásul kettős játékot űztek – folytatta Corva – mert a

spicai flotta ahhoz túl későn bukkant fel, hogy a Terrát megmentse, de éppen időben ahhoz, hogy tönkrezúzza a srilli katonai erőt.

– Huh! Csak nem azt akarja mondani, hogy srilliek is benne voltak? – szakította félbe Alacrity.

– De igen. Mint terrai ellenfeleik, ő kis ambiciózus beosztottak voltak, és korábbi magas rangú vezetők, akik kiestek a pikszisből. Zömmel meghaltak a végső csapásnál, vagy utólag végeztek velük, még a behódolás előtt. Mindenki kijátszott mindenkit, és a mi fajtánk is van olyan kíméletlen, mint az öné.

– Most tehát már van áttekintése a dolgokról szolt Victoria.
– Az emberi civilizáció központja a spicai rendszerbe tolódott át. Ezek után természetesen az emberi faj gazdagsága és hatalma is ott kezdett felhalmozódni.

Corva bólíntott, és megvakarta hosszú ormányát. – De a Kamarilla biztos akart lenni abban, hogy a Föld nem támad fel. Főleg a spicaiak örültek volna neki, ha az egész bolygó megsemmisül, úgahogy van. De ez lehetetlenség volt: ott a Terrai Kamarillások uralkodtak, és ők mindent kitaláltak volna az emberiségnek, ha a spicaiak ilyesmivel próbálkoztak volna.

– Tulajdonképpen így született a Földszolgálat. Kezdetből fogva az volt a fő feladata, hogy fenntartsa a Terra elszigeteltségét.

– Igen, igen – ellenkezett Alacrity – de kétszáz teljes évig?
– Floyt nem olybá tűnt, mint aki kérdezni akar, vagy akar csak észrevétele is van.

– Kétszáz évig. Ez a Kamarilla olyan kölcsönösen szembenálló – vagy talán inkább versengő – felek csoportosulása, akiknek azonban közös érdekeik is vannak. Nagyon finoman kiegyensúlyozott rendszer ez, beépített stabilizáló tényezőkkel. A lényeg viszont az, hogy a Kamarilla minden elmarasztaló bizonyítéka, és mindaz, amit tett, még mindig létezik.

Alacrity majdnem ráugrott. – Mi az? És hol?

– Mintegy négy klikkre attól a helytől, ahol most áll, Fitzhugh mester – közölte Janusz alig észrevehető mosollyal.

– Ha? Egy pillanat, várjanak csak! Azt akarják mondani, hogy nem pusztították el? Az nem lehet.

– De igen. Nézze csak a dolgokat az ő szemszögükből, Alacrity – vette át a szót megint Victoria. A Spicai Bank és az ügyben résztvevő más kartellek nem bíztak az Alfa Hivatalnokokban, az Alfák viszont a spicai kormány vezetőiben nem bíztak. A külső rendszerbeli összeesküvők senkiben sem bíztak, és így tovább.

– De akkor...akkor ki a főnök?

– Egy kis csoport, a Közös Gondnokok – mondta Janusz. – Valami papi rend-féle dolog ez, mesterségesen megtervezett agyú klónokkal, akik nem nélküliek. Ők őrizték a Kamarilla titkait és tartották fenn a hatalmi egyensúlyt már a kezdetektől fogva.

– Szóval négy klikkre innen. De miért a Blackguardon?

– Eredetileg nem a Blackguard volt az, Alacrity szólalt meg Corva. – Amennyire ki tudtuk következtetni, a Tárházuk eredeti helye a Naprendszerben volt. Aztán egy ideig a spicai rendszerben. Egyik vagy másik frakció mindig megpróbálta megkaparintani, de a Gondnokok mindannyiszor megghiúsították a terveiket. Erre válaszul az elmúlt huszonegynéhány év folyamán a Gondnokok kezdtek olyan jeleket mutatni, hogy önálló hatalommá válnak. És ahogy a Hawking gyorsabb, ez egyre inkább így lesz.

Victoria elhúzódott a tűztől, hogy újra felvegye a történet fonalát.

Hatalmas, ragyogó szemmel és felhúzott szemöldökkel beszélt. – *Nem szokványos szépség, de így is lenyűgöző,* – állapította meg önkéntelenül Alacrity.

– Úgy nyolc évvel ezelőtt a Tárházat visszahelyezték a

Blackguardra. Kézenfekvő döntés volt ez, amibe mind a Kamarilla, mind a Gondnokok beleegyeztek. Tudtak a telepekről, és azt is tudták, hogy a Blackguard – vagy Talál-elvesz, ha úgy jobban tetszik – jól védett és gyéren látogatott bolygó. És sok hatalmasság van, akiknek fontos érdeke, hogy senki se jöjjön ide szaglászni, és ne menjen híre a helynek.

– Egészen idáig senki sem jött rá? Ez elképzelhetetlen.

Victoria bólogatott. – Igaza van, Alacrity. Voltak, akik így vagy úgy kitalálták. De itt az emberi világegyetem leghatalmasabb embereinek szövetségéről van szó. Mit gondol, mi az nekik, elhallgattatni valakit, aki amúgy is teljesen paranoidnak látszik?

– Semmiség, hmm?

– Ahogy mondja. Megölik vagy agyomosásnak vétik alá őket, amit éppen jónak látnak. Hadd mondjak magának valamit: a Kamarilla egyik tagja ott van a Langstretch Ügynökség vezetői között.

Alacrity megdermedt álltában. Floyd most először koncentrált a pohara helyett a barátjára.

– *Langstretch* – suttogta Alacrity. – Biztos ebben? Honnan tudhat maga ilyesmit?

– Mert ott tudtam meg, hogy a Kamarilla egyáltalán létezik – felelte Victoria ragadozó mosollyal. Még amikor Langstretch Helyszíni Detektív voltam, Első Osztályú.

Alacrity ismét közönyös álarcba rendezte vonásait, mint azt Floyd már számtalanszor látta tőle.

– Szóval első osztályú.

– Egy hiba folytán szereztem tudomást róla, és kis híján le is lövtem magam emiatt. Most a Langstretch ENGEM keres, és sajnos joggal feltételezem, hogy előkelő helyen állok a körözési listájukon. Persze nekem vannak bizonyos előnyeim a Közönséges célpontokhoz képest. Én belülről ismerem az egész procedúrát.

Janusz a tűzbe meredt. Szinte tapintható feszültség lengte be a szobát, valami láthatatlan mező Victoria és a törvényenkívüli között. Alacrity azonban nem kívánt leragadni ennél a pontnál, kiváltképp a Langstretch-témánál nem, akart tovább időzni.

– Ha jól emlékszem, mindez csak bevezető Weir dolgához, nemde? Meg hozzám, Ho-hoz, és az *Astraea Imprímatúr*-hoz.

– Valóban Weir jelentette a fordulópontot mondta Janusz, elhúzódva a tűztől. – Miközben a Földszolgálatot kutatta bizonyos privát okokból, tudomást szerzett a Kamarilláról. Ő volt az első, aki megfelelő hatalmi bázissal és elegendő forrással rendelkezett ahhoz, hogy megvédhesse magát...persze csak egy bizonyos határig. Létrehozott egy apparátust, egy ellen-Kamarillát. Mi pedig egyenként, vagy kettesével, vagy máshogyan – belekerültünk. Weir nem tudott mindenkit megmenteni, sokan elpusztultak. És még többen haltak meg, amikor ez az árnyékháború elkezdődött.

– De mióta? Mióta tart ez a program?

– Weirnek? Nem tudjuk, Alacrity. Azt hiszem, nagyon régóta. Victoria és én már majdnem három éve vagyunk benne, Corva úgy két éve. Nézzen meg jól minket: mi vagyunk ennek az apparátusnak az utolsó megmaradt tagjai.

Alacrityt ez a hír módfelett lehangotha. – És mi? Mi hogy kerülünk ide?

– Weir pénzzel és minden más lehetséges módon is támogatott minket. Még a hűgától és a legfőbb tanácsadótól is elszigetelt minket. Most már nem igen van módunk rá, hogy közeledjünk Redlockhoz és Tiajóhoz. Vannak bizonyos rendkívüli eljárások, de az igazat megvallva ezeket nem akarjuk alkalmazni. Weir Birodalmában, és főleg a Fagyerődben a Kamarillának, gondolom, megvannak a maga sejtjei.

– Bizony meg, ha a Spicai Bank is benne van a buliban – elmélkedett Alacrity. – Az egyik igazgatótanácsi tagjuk meg

akart ölni minket a Fagyerődben. Mostanáig sehogy sem értettem, miért.

– Igen, ez logikusan hangzik. Mindenesetre Weir segített nekünk abban, hogy különféle cselekvési terveket dolgozzunk ki arra az esetre, ha megszereznénk a Tárház információit. Nyilvánvalóan nem hirdethetjük meg egyszerűen az újságban, vagy nem adhatjuk át az érintett kormányoknak; első alkalommal is így kezdődött. Akkor ugyanúgy eltűnnénk, mint a többiek.

Weir egyik terve az volt, hogy kezdetnek értesítsük a Földet Floyt szemöldöke fölszaladt. Alacrity felhorkant:

– A Földet? Remek ötlet! És hogyan?

– Nos, az üzenetküldés egyik módja: egy csillaghajóval. De ott tiltott az űrhajózás, immáron évszázadok óta.

– Ezt én is tudom – türelmetlenkedett Alacrity. Olvastam azoknak a korai kísérleteknek a katasztrófáiról.

– A ferrára csak úgy szállhat le egy űrhajó, mondta Victoria- csakúgy juthat át a Naprendszer Véderőin, és ereszkedhet le az Alfa-Hivatalnokok minden óztkodása ellenére, ha...

–... ha Szabad Import Engedély hatálya alatt van

– mondta higgadtan Floyt. – Végző soron erről van szó, ugye?

– Igen, végző soron erről – helyeselt kedvesen Corva. – Weir értesített minket, hogy tudomást szerzett valami Pásztor Tervről, és egy Szabad Import Levélről, ami ebben szerepel.

– Minden csak azért volt, hogy meglegyen az a levél.

– És hogy kerüljön egy földi, de csak egy, hogy megtudja az igazságot – tette hozzá Victoria. – Hogy eléje tárhassuk a tényeket. Azt hiszem, Weirre nagy hatással volt, amit ön csinált – azok a történetek és családfák. Szerintem szándékosan választotta éppen önt, személy szerint, hogy a Földet képviselje, kell, hogy legyen önben valami különleges,

de hogy mi az, arról nem nyilatkozott.

Floyt önkéntelenül is az Oksági Karfára és az Idegen Attraktorokra gondolt.

– Akár még sikerülhet is – mondta Alacrity az állat dörzsölgetve, miközben a mennyezetet díszítő fényindák mintázatát bámulta. – És képzelj csak el, Hó, mennyire meg lesz lepve majd Bear ellenőr meg azok az Alfák.

– Inkább nem képezem – Floytot már így is épp eléggé nyúzta a kondicionálása.

– De vannak sürgősebb dolgok is, amiket meg kell beszélnünk – szólt Corva. – Mint például az a felbolydulás, amit a telepeken észleltünk. Hajók távoznak nagy számban, a telepközi kommunikációs forgalom pedig zsúfolt és sietős. Nehézfegyveres tevékenységet is tapasztaltunk. Szeretnénk megtudni, mi történik, már ha el tudják mondani.

– Egy időre eltérítettek minket – mondta Alacrity. – Egy kicsit ott tartottak, de megszöktünk. Erre alaposan begyulladtak, de ez most nem fontos.

– A Kamarillának fontos – helyesbített Victoria. A Tárházban is észlelték mindezt, és úgy hisszük, nyugtalanoknak miatta. Valószínűleg újabb költözésre készülnek, el a Balckguardról, mégpedig hamarosan.

– Maguknak persze erre is van egy terv a tarsolyukban, nem igaz? – kérdezte Alacrity.

– Van egy forgatókönyvünk – felelte Corva. – Egy gondosan kidolgozott cselekvési programunk. De ezt a programot most el kell vetnünk. Ha próbálkozni akarunk, legfeljebb néhány nap áll a rendelkezésünkre.

– Én...én... – Floyt nehezen tudta elkezdni. Semmi olyat nem látott vagy tapasztalt, ami bizonyította volna azokat a rémes dolgokat, amiket hallott, mégis hihetőnek találta őket. De elméje hátat fordított az ördögi Konspiráció zavarosságának.

-Nekem semmi közöm ehhez – sikerült végül kiböknie. – Én az Örökségemért vagyok itt, az *Astraea Imprimatur-ért*. Én nem folyhatok bele ebbe a...ebbe a másik dologba. *Nem tehetem!* Vissza kell térnem a Földre.

Dios, annyira belemerültem ebbe az örült sztoriba, hogy teljesen megfeledkeztem erről!, – döbrent rá Alacrity. – *Ő még mindig kondicionálás alatt van!*

– És ha úgy határozunk, hogy nem adjuk oda önnek? – kéroezte Janusz.

Alacrity nagyon óvatosan fogalmazott: Janusszal nem lett volna tanácsos ujjat húzni. – Hát Weir így akarta?

Victoria Tanuszt megelőzve válaszolta: – Nem. Reméltük, hogy Floyt polgártárs segíteni fog nekünk. Az igazat megvallva, Weir igazgató szemmel láthatólag azt gondolta, hogy ha a polgártárs megismeri a helyzetünket, akkor mellénk áll.

– Bár segíthetnék önöknek. De nem tehetem.

– Mik a terveid, Hó? – érdeklődött szelíden Alacrity.

Floyt kihúzta a vállát és öntudatlan mozdulattal babrálni kezdte az Örökösök Övét. – Amik eredetileg is voltak. Vissza kell vinnem az *Astraea Imprimatur-t* a Terrára.

– A Földszolgálat be fog számoltatni az útról, és kifacsar, mint egy mosogatórongyot – vágott vissza Alacrity. – Az Alfák elaltatnak, kisednek belőled mindent, amit tudsz, aztán pedig tesznek róla, hogy soha többet ne ébredj fel.

– Ezen nem segíthetek, Alacrity.

– Tudom, csak biztosra akartam menni. Ezekkel a szavakkal Alacrity előrántotta a Constance-tól szerzett jottaegységet, és miközben kis híján lelövette magát az éber Janusszal, egy jottaimpulzussal elkábította Floytot.

7.

Az élet főpróbája

– Aktijotta? – kérdezte Janusz érdeklődve, és eltette a fegyverét, mikor Floyt a székébe rogyott.

– Ja – mondta Alacrity, és zsebetette a jottaegységet. – Durva dolog volt, elismerem, de tennem kellett valamit, mielőtt amúgy *istenigazából* bekattan a kondicionálása, és elkezd előre gondolkozni. Nagyon használható srác. Meg fognak lepődni, mennyire.

– Mivel tudja magyarázni, amit csinált? Azon kívül, hogy meg akarta menteni a barátja életét? – kérdezte Victoria.

Alacrity letérdelt Floyt mellé, és felhúzta a szemhéját. – Az élet stimmel – Gyorsan elmesélte nekik a kondicionálásukat, meg azt is, hogyan szabadult meg véletlenül a sajátjától. – Ha most elengedem, egyenesen a Kamarilla karjába sétál.

– Ó! Szóval maga hisz nekünk! – jegyezte meg Corva.

Alacrity bólintott. – Végig megvolt bennem az érzés, hogy legalább két ellenséggel állunk szemben. Ha Instet is beleszámolom, akkor hárommal.

– Inst meghalt, és Endwraithe is. Tehát elvileg egyedül Dincrist maradt, mint ismert ellenfél. De az a bizonyos érzés nem múlt el. A Kamarilla léte magyarázatul szolgálhatott mindarra, ami Alacrityékkal történt,

– Azaz megmentette Floyt polgártársat saját magától – közölte megfigyelését Janusz. – De mit akar tenni ezután? Vagy ezen még nem gondolkozott?

Alacrity Victoriához fordult:

– Maga első osztályú Langstretch-gyerek volt. Valami

olyasmiben reménykedtem, hogy tud segíteni.

A nő tartózkodóan, lesütött szempillákkal végigmérte, és magasra húzta a szemöldökét. – Ön ugye tud egyet s mást a Lengstretch-ról, nemde, Fitzhugh mester? Nos, igaza van: elvégeztem a haladó tréninget.

– És meg tudja csinálni? Ki tudja törölni a programozást?

– Azt hiszem, igen. Nem vagyok a létező legjobb, de errefelé nemigen talál nálam használhatóbbat. Mennyi ideig tartott a kondicionálási folyamat?

– Ó, olyan két, két és fél szabvány napig. A Földszolgáltatnak szoros határideje volt.

– Ez nekünk kedvez. A felszerelésem a harmadik szinten van. Uraim, lennének olyan kedvesek felemelni Floytt polgártársat a kezénél és a lábánál fogva?

Alacrity és Janusz kicipelték Floytot az előcsarnokba, és egy emelőlapra fektették. Victoria valami szóbeli parancsot adott a puszta levegőnek, mire mindannyian föllibbentek egy szobába, rámpák és lépcsősorok mellett suhanva el.

Floytot egy alvópadkára helyezték. Alacrity mellette akart maradni, de Victoria nem engedte.

Olyasféle eszközöket szedegetett elő, mint amilyeneket Skate használt Alacrityre, ám ezek újabbak és mívesebbek voltak. – Megszakítások és figyelemelvonó tényezők nélkül is épp elég nehéz lesz. Kénytelen lesz megbízni bennem, Alacrity.

Corva az írász vállára helyezte egyik mancs-kezeit, mire Alacrity beletörődött az elkerülhetetlenbe. Megragadta és megszorította Victoria kezét.

– Köszönöm.

Észrevette, hogy gesztusára Janusz szeme felizzik.

Az emelőlap zajtalanul és gyorsan szállította vissza a két férfit és a srillit a dolgozószobába.

– Janusznak és nekem még el kell intéznünk egy-két

apróságot, hogy a ház biztonságban legyen éjszakára – mondta Corva Alacritynek. – Ha gondolja, lépjen kapcsolatba a barátaival, és beszéljen meg velük találkozót holnapra. Természetesen őket is szívesen látjuk itt a kastélyban.

Alacrity végiggondolta az ajánlatot. – Lehet, hogy ezt teszem. De ha visszajönnek, szeretnék egy kicsivel többet hallani az *Astraea Imprímatúr-ról*. Azt sem bánám, ha elmesélnék, hogyan tervezik annak a Tárháznak a megszerzését.

Corva azt a szipákoló hangot hallatta, ami fajtájánál a nevetés megfelelője volt.

– Igen, azt hiszem, érdekesnek fogja találni. Tudja, totális megsemmisítő mechanizmussal látták el. Inkább megsemmisítenék, mintsem kívülálló kezére jussanak a Kamarilla bizonyítékai.

– Álljon meg a menet – tiltakozott Alacrity. – Kell lennie valamilyen csapdának. Máskülönben miért nem piszkálta meg már régen valamelyik Kamarilla-frakció a Tárházat? Úgy értem, a bizonyíték *Puff!*, felrobban, ők pedig egy csapásra kikerülnek a Gondnokok ellenőrzése alól, nem igaz?

– Nagyon okos, Alacrity – mondta Corva. – Csak éppen rengeteg másolat létezik. Ha a Tárháznak baja esik, bizonyos utólagos óvintézkedések lépnek életbe, és a bizonyítékok másolatait eljuttatják minden egyes Kamarilla-frakcióhoz. Ez afféle Sampson-ügylet: teljes körű hatalmi harcot váltana ki, ezt pedig senki sem akarja.

– Ó, ami pedig az *Astraea Imprímatúr-t* illeti, maga és Hobart megnézhetik, amikor csak akarják. Szerintem tetszeni fog maguknak. A Tárházzal kapcsolatban meg... – tudja, mindennek az a kulcsa, hogy többségi érdekeltséget szereztünk a Parókiai Tinta és Papír Vállalatban.

– A micsodában? És mi köze van ennek a ... á, hagyjuk. Ott leszek a könyvtárban.

Megnyitott egy kommunikációs csatornát és vázlatos

helyzetjelentést küldött abban az előre megbeszélte üzenő kódban, amit Hearttal és Sintillával dolgoztak ki. Megjelölt egy időt is, amire visszatér *Hárpiá-ra*. A *Hárpia* nem válaszolt, de Alacrity ezt nem is várta: nem akarták, hogy valaki elfogja az adást és így betájolhassa a helyzetüket.

Amikor Januszék visszatértek, mindhárman letelepedtek a kényelmes fotelekbe. Corva parókiái várostérképeket mutogatott, a Tárház alaprajzát, menetrendeket, ilyesmit. Ahogy Alacrity kezdte megérteni a Parókiái Tinta és Papír Vállalat jelentőségét, a szája egyre szélesebb mosolyra húzódott.

Viszonzásul mesélt a Viadalról és a Blackguardi telepekről.

– Ez felvet egy újabb kérdést – mondta Alacrity. Még mindig bennünk vannak az aktijották. El lehetne intézni, hogy bekerüljünk egy medikőzpontba, vagy kijöjjen hozzánk valaki?

Corva lehangoltnak látszott, Janusz azonban szinte ugatva felnevetett.

– Hogy kivegyék a jottákat? Utána mindenkit meg kéne ölnünk vagy be kéne zárunk, aki benne volt.

– Igaza van – tette hozzá Corva komoran. – Az évek során néha idevetődött egy-egy szőkevény a telepekről. A parókiások nem sokat tudnak arról, ami a bolygó másik felén folyik, és nem is akarnak többet tudni. De azzal tisztában vannak, hogy jobb távol maradni mindenkitől, aki onnan menekül. Még az első időkben kaptak néhány brutális leckét a Jobbaktól.

– Ó, *Fancula!* – sziszegte Alacrity, és a székébe süppedt. Aztán: – Nos, erre még később is lesz időnk – úgysem tudnak detektálni minket. Elleszünk azokkal a jottákkal, amíg el nem tűnünk innen.

– Helyes, ezzel együtt a lehető leghamarabb igyekszünk segítséget találni – ajánlotta Corva.

Ekkor kinyílt az ajtó, és Victoria lépett be, szemmel

láthatólag kimerülten. Leült, visszautasított minden frissítőt, csak a nyakát kezdte masszírozni.

– A Földszolgálat nem volt olyan alapos, mint kellett volna – közölte.

– Gondolom azért, mert azt akarták, hogy Hobart megőrizze szociális funkcióit, ne pedig élő robot legyen. Mindenesetre nekimentem annak a kondicionálásnak, és amennyire meg tudom ítélni, teljesen kiszedtem.

Alacrity majdnem a nyakába ugrott, hogy megcsókolja, de aztán eszébe jutott az a csúnya pillantás, amit Janusz vetett rá, pedig akkor csak Victoria ujjait ropogtatta meg. Ehelyett inkább azt indítványozta, hogy ünneplésképpen mindnyájan igyanak egy pohárával. Victoria elhárította az ajánlatot.

– Teljesen kivagyok, és még rengeteg tennivaló vár ránk az elkövetkezendő napokban. A reggeli vizionlátásra.

Azzal elment. A másik három az előttük álló feladatra emelte poharát.

Alacrity teljesen fel volt dobva. – *Fogja még kívánni ez a Kamarilla-népség, hogy bár sose hallott volna egy Floyt és egy Fitzhugh nevű veszett csavargóról!*

Janusz kimentette magát és hamarosan elment. Alacrity ásítózni kezdett, Corva pedig a robotokat utasította, hogy húzzák ki magukat.

– Nézd, ez ugyan nem tartozik rám – kezdte Alacrity tapogatózva – de ha Janusz és Victoria... ööö, együtt vannak, már ha érted mire gondolok, akkor miattam nem kell színlelniük. Végül is ti hárman befogadtatok minket, meg ilyesmi.

Corva egy pillanatig ránézett lekonyuló szemhéja mögül. – a dolog ennél sokkal bonyolultabb. Tudod, kicsoda Janusz?

– Igen, hallottam már róla.

– Nos, ha egyszer vége lesz ennek a Tárház-ügynek, Victoria le akarja tartóztatni, vagy átadja őt a hatóságoknak.

Hacsak Janusz nem öli vagy nyomorítja meg előbb. Én, sajnos, megesküdtem rá, hogy nem avatkozom bele: ez része a megállapodásunknak.

Alacritynek tátva maradt a szája. – Akkor ő... meg ő...

– Éppen erre készült, amikor tudomást szerzett a Kamarilláról.

Kényszerszövetséget kötöttek, enélkül már mindketten halottak lennének. Ez egy rendkívül bonyolult helyzet, Alacrity, és azért mesélem el ezt most neked, nehogy te vagy a barátod bele találjanak keveredni. Ez szigorúan az ő kettejük ügye.

– Kösz. Én nem fogok leállni vitatkozni. Már ha visszafogják magukat a Tárház-téma elintézéséig.

– Úgy lesz. Erre mérget vehetsz.

Corva egy emelőlappal felvitette magát második emeleti szobájába, Alacrity pedig fellépett egy másikra, amit a számára kijelölt harmadik emeleti szobához programoztak. De útközben gondolt egyet, és pályát módosított, hogy megnézze Floytot.

A földi mélyen, nyugodtan aludt. Ahogy Alacrity kilépett Floytt szobájából, halk hangokat hallott kiszűrődni az íves folyosó kanyarulata mögül. Hallgatózva arrafelé osont. Mindez ugyan nem vallott udvarias vendégre, de mindenáron tudni akarta, mi történik és ő hol áll.

Kikukkantott a kanyar mögül. Egy kicsit messzebb Victoria állt, hátát a hálósobája ajtajának vetve, Janusz pedig közvetlenül előtte, tekintetét a szemébe mélyesztve. Bármiről is folyt a társalgás, mostanra véget ért. Victoria fölemelte a karjai és átölelte Janusz nyakát. A férfi magához szorította, ajkát a nő szájára tapasztva.

Ó, szóval fegyverszünetet kötöttek, nagyon helyes, gondolta Alacrity, miközben nézte, ahogy Janusz és Victoria bemennek a hálósobába.

Alacrity visszahúzódott a sarok mögé és az emelőlapoz lépett. Miközben fölfelé emelkedett, azon tűnődött, hogy a dolgok miért nem lesznek soha egyszerűbbek, hanem mindig csak egyre bonyolultabbak.

– De én még mindig úgy érzem, hogy vissza akarok menni a Földre. Tudom.

– Hát persze hogy, Hó – mondta Alacrity türelmesen. – Hiszen az a hazád, ott van a családod. Ez nem változott meg.

Floyd felült az alvópadkán, és valami helyi füvekből és fűszerekből készített teát szürcsölgetett.

– Idefigyelj, Alacrity: én nagyra értékelem, amit értem tétél, de a dekondicionálás nem sikerült, és pont. Az a feszültség még mindig bennem van – a gyomromban, az agyamban – a hajóval kapcsolatban.

– Hát hogy a fenébe ne, amikor ezek valós problémák, Hó! Az nem lenne normális, ha nem aggódnál miattuk, de...oké, odanézz!

Alacrity kinyitotta Floyd szobájának az ajtaját, és beinvitálta Corvát, Januszt és Victoriát.

– Most pedig, Hó – szólt -,mondd meg nekik, kicsoda Skinner Főklinikus.

– Micsoda? Ja, ő az, aki...aki...kondicionált minket. – Csodálkozva nézett rájuk. – Akkor mégis igaz – mondta lassan. – Ó, hát ez...Victoria, örökké hálás leszek magának.

– Huh, de azért még mindig ragaszkodsz hozzá, hogy vissza vidd azt a francos hajót a Földre, mi? – mondta Alacrity csúfondáros utálkozással.

– Igazán semmiség, Hobart – mondta Victoria. – Jól aludt?

Floyd bólintott.

– Remek – nyugtázta alacrity. – Ugyanis rengeteg tennivalónk van.

– A dolgok kezdenek felélénkülni a Tárház körül – magyarázta Corva. – Úgy látjuk, hogy a Gondnokok

költözésre készülnek. Amilyen hamar csak lehet, elbük megüünk, körülbelül nyolc nap múlva.

– Akkor hát sok mindent kell elintézni -jegyezte meg Alacrity. – Idefigyelj, Hó, én már sokat gondolkoztam ezen. Hogyan szeretnél repülni tanulni?

A kastély tágas hangár-garázsában fél tucatnyi felszíni jármű sorakozott: felspécizett ősrégi motoros riksa csakúgy, mint tágas túrakocsi. Ezenkívül négy légi jármű, köztük egy úrbárka, ami kissé nagyobb, és valahogy öregebb volt, mint a *Hárpia*.

- Hogyhogy ilyen jól fel tudtok szerelkezni? – kérdezte Floyt, amikor Alacrityvel és Victoriával elsétáltak a járművek sora mellett. – Ez a kastély, meg minden...rengeteg pénzbe kerülhetett – tette hozzá Floyt.

– Weir nagylelkűen támogatott minket – magyarázta Victoria. – És...időnként azért voltak bevételeink is. Ez így megy, ha az embernek van egy saját úrhajója.

Alacrity erre hangsúlyosan bólogatni kezdett, és a szemöldökét rángatta, de Floyt tüntetően keresztül nézett rajta.

– Ezenkívül – folytatta a nő – időnként alkalmunk nyílt arra, hogy felszedjünk embereket, akik összerúgják a port a Kamarillával, vagy alvilági alakokat. Amellett amit Janusz és én tudunk, vagy Corva szedett föl, mielőtt bűnbánat-lovag nem lett belőle, volt egy pár nagyon jó fogásunk, ezt bátran állíthatom.

Alacrity megtorpant.

– Corva ezek szerint srilli bűnbánat-lovag?

– Igen. Persze ezzel nem szokott eldicsekedni.

– Nincs is rá oka. Kösz, hogy megmondta, mielőtt még valami hülyeséget találtam volna mondani neki.

– Szóra sem érdemes.

Floytot még mindig lekötötte a félelem attól, hogy egyedül kell repülnie, ezért eltökélte, hogy oda sem figyel arra, amit a

másik kettő beszél. Elmentek az ismerős légiszedán mellett, és egy nagyobb hajónál álltak meg, egy kis teherszállítónál, amelynek tompa hadihajó-szürke teste volt, minden cifraság nélkül.

Alacrity már mászott volna be a pilóta helyére, de Victoria megállította. – Az ember ne tanítson barátot: abból csak feszültségek származhatnak.

Beszíjazta magát, Floyd pedig némi habozás után elfoglalta a másodpilóta helyét. Alacrity az egyik hátsó ülésre helyezkedett.

Floyd határtalan megkönnyebbülésére Victoria azt mondta:

– Most egyelőre csak figyeljen – Lefuttatott egy indulás előtti ellenőrző rutint, menetközben megmagyarázva minden mozdulatát, aztán beindította a hajtóműveket, és jelet adott a hangárkapu nyitására. Könnyed mozdulattal kivezette a hajót, aztán simán emelkedni kezdett. Floyd egy kissé megnyugodott: a dolog nem is látszott olyan nehéznek Mint előző este Janusz, a nő is a felszíni utakat követte a levegőben, nehogy megzavarja Parókia Felső lakóinak magánterületét.

– Az emberek nem kíváncsiskodnak a maguk hármasa után? – kérdezte Floyd.

– Senki sem tud róla, hogy Corva itt van: egy srilli túl nagy feltűnést keltene. Szegény teremtés az elmúlt évben volt ugyan egyszer-kétszer távol innen, gyakorlatilag azonban eléggé be kell zárkóznia.

Lent is volt némi forgalom, főleg kereskedők vagy más szolgáltatók motoros vagy állatvontatta járművei, amelyek a nagy házakat látták el. Más légi jármű nemigen akadt, csak Alsó Parókia fölött egy-kettő. Victoria elsötétítve tartotta a pilótafülke ablakait, hogy megőrizhessék inkognitójukat.

Alacrity megadta a menetirányt. A nő üres, nyílt terep fölé szállt, visszavett a sebességből, aztán az irányítópultra mutatott. – Vegye át, Hobart!

Floyd persze eleinte túl merev és feszült volt, túlreagált; aztán túlkorrigált. De a vén teherhajó stabil jószág volt, Victoria pedig végtelenül türelmes. Csak egyszer-kétszer vette vissza a vezetéset, de akkor is csak annyira, hogy helyrehozza a dolgokat, és mindig csak tanácsokat adott, sosem kritizált. Floyd hamar lehiggadt, és a végén egészen jól ráérezett a mesterségre.

Alacrity a szájába gyömöszölte az öklét, nehogy közbekottyantson, de közben meg volt róla győződve, hogy azok ketten mindent teljesen rosszul csinálnak. Hogy ne kelljen odafigyelnie, Alacrity inkább kérdezni kezdett:

– Mi a helyzet Notch-csal meg a kültelki haverjaival?

– Ő a mi kifutófiúnk. Jó kapcsolatai vannak Parókia Alsóban, és tudja tartani a száját, meg arról is tesz, hogy a bandája is tartsa. Állandó parancsa volt arra, hogy figyeljen, ha felbukkannak valami magukhoz hasonlók – ő azt hiszi, hogy valami közepes nagyságrendű csillagközi csempészakcióról van szó.

Victoria viaskodott magával egy darabig, aztán hozzátette:
– Notch szeret Kőtekedni Janusszal, velem pedig egyre szemtelenebb. Eltökélte, hogy kellek neki, és meggyőzte magát arról, hogy én is akarom őt.

– Tősgyökeres dobozvárosi, mi? Fogadni mernék, hogy agyilag nem teljesen komplett.

– Nos, hamarosan megis válunk tőle, Alacrity, de a Tárház elleni támadáshoz szükség van rá. Ha azzal végeztünk, itt hagyjuk a házat, az üzletet, mindent, és beleugrunk a *Stray...az Astraeu Imprimatur-ba*.

- Üzletet? Milyen üzletet? – Ezt Floyd kérdezte, aki egyre magabiztosabban csinálta a lassú manővereket, és feltámadt benne némi könnyelműség.

– Szükségünk volt valamilyen homlokzatra, hogy rendes, szokásos csalóknak tűnjünk, már ha értik, mire gondolok. Van néhány raktárunk, egy bekerítő műveletünk, és egy hangárt is

irányítunk a reptéren, egy törzsön keresztül. Van még egy személtlerakó a FémhulladékokHegyén, ja, és valójában mi vagyunk a Dis Hegyi Karavánszeráj tulajdonosai...

– Nagyon jól csinálja, Hobart. Azt hiszem, maga lesz az, aki most szépen ráközelít a leszállóhelyre.

Floyd derekas munkát végzett, a végén azért Victoria mégis átvette a kormányt, és simán letette a hajót az álcázott *Hárpia* mellé. A Blackguard fő napja éppen pályája legmagasabb pontjára hágott.

Amikor a hajó zsilipje feltárult, Heart állt mögötte a kábító fegyverrel, Sintilla pedig fedezte Constance pisztolyával.

Heart őszinte melegséggel üdvözölte Victoriát, Alacrityt viszont hosszú, szívszakasztó csókkal köszöntötte újra otthon, Floydot pedig megölelte. Sintilla forgószélszerűen ölelt, csókolt mindenkit, Victoriát is beleértve. Közben persze szakadatlanul bombázta őket a kérdéseivel.

Alacrity föltartotta a kezét.

– A válaszok a városban vannak, Tilla! Hamarosan ott leszünk. Hó és Victoria visszaviszik a teherszállítót: velük mehetsz, de csak ha van életbiztosításod. A *Hárpia*-t is utána visszük majd, ha sötét lesz. Corva már előkészítette nekünk a helyet.

– Ki az a Corva? Mi ez az egész, a fenébe is?

– Esküszöm, mindent megfogsz tudni idejében felelte Alacrity.

Sintilla már alig várta, hogy körülnézhesen, ezért a teherszállítóval akart menni. Alacrity utolsó óvó figyelmeztetése után a jármű bizonytalanul felemelkedett: ez volt Floyd első felszállása.

– Ha már úgyis várnunk kell, akkor akár ki is takaríthatnánk – pillantott körül Heart a hajóban. És közben lenne hozzád néhány száz kérdésem.

Sile-ék néhány info-ostyája és memória-pirulája hevert

körülöttük, leolvasók és adaptorok társaságában. Amikor Alacrity rákérdezett, hogy csinálták, Heart elmondta:

– Tillával elszórakoztunk egy kicsit vele, hogy valami használhatót találjunk Sile feljegyzései között. Kiderült, hogy némelyik kódja és torzítója az apám kereskedelmi kódjain alapszik. Tessék, nézd csak meg ezt.

Betöltötte az egyik pirulát. Alacrity egy különösképp ismerős, ősz hajú, és rendkívül disztinívált öregember képével találta magát szembe. A helyszín valami földalatti terem vagy barlang lehetett, az öregembernél pedig neuroszondák, vallatósugarak, ilyesmik voltak. És volt egy eleven áldozata is...

Alacrity a szemét meresztgette, aztán felszisszent.

– Van más is, ami még ennél is rosszabb – mondta Heart, és kimerevítette az egyik jelenetet. – Megismered?

– Várj csak...igen. Ez Praxis, nem? Akit Mason báró Floyt közreműködésével próbált kinyomozni.

– Ő az, személyesen. Úgyhogy most már végre tudjuk, miért volt Sile-nak befolyása az apámra, és miért engedték apámat benevezni a Bíbor Regattába.

Praxis a versenybizottság elnöke volt, emlékezett vissza Alacrity Floyt szavaira. Sile-nak pedig ilyen felvételei voltak róla. Alacrity újraindította a filmet.

– Istenem...

– Még rosszabb, mint amilyennek első pillantásra látszik – mondta Heart. – Látod az áldozat arcát? Látod, mennyire hasonlít?

A fia lenne? Nem. – A saját klónja.

– Igen, és még több is van. A Megismételhetetlen Én Szellemének Istensége, az önmegértés és megbocsátás szentje. Ez az ember örült, Alacrity, legalábbis részben.

Alacrity kikapcsolta a leolvasót.

– Így az apád részt vehet a versenyében.

– Ha ugyan él még, és a blackguardi galibának vége van. De mondok neked valamit: ha voltak is valaha kételyeim abban, hogy helyesen cselekszem-e, most már nincsenek. Az apám is tud arról, amit most láttunk, és biztos, hogy a saját javára akarja fordítani. Én pedig meg fogom akadályozni, hogy ezentúl ilyesmiket csináljon.

Céltalanul rakosgatni kezdett. – Vannak...vannak olyan dolgok, amiket meg kell védeni tőle.

Alacrity hallotta, hogy szipog, és először arra gondolt, hogy békén hagyja egy kicsit, de végül mégis megfogta a kezét.

– Nem vagy egyedül. Én szeretlek, és melletted leszek.

Később, amikor már a padlószőnyegen és a ruháikon heverték, Heart játszadozni kezdett a szürkés hajzat csúcsos V szerű végével, amely sörényszerűen futott le Alacrity gerincén.

Alacrity átfordult, és megfogta a lány fehér derekát.

– Egy életre válasszuk párnak egymást, mint a hattyúk

8.

Az élcsapat

– Az, amit te itt megörököltél – mondta Alacrity, és szélesen rávigyorgott Floytra, amikor utolérte az *Astraea Imprimatur* vezérlőtermében – egy olyan csillaghajó, ami semmit sem csinál kiemelkedően jól, de megcsinál szinte mindent, amit el tudsz képzelni, még ha nem is tökéletesen.

– Ez azt jelenti, hogy megnyerte a tetszését? – kérdezte Janusz a pilótaülésből, ahonnan a műszerek működését magyarázta.

– Inkább azt, hogy halálosan irigylem – vigyorogta Alacrity. – Egy olyan hajót, ami csupa fegyver, csupa fül, és ráadásul *Bordello Robotique* stílusú?

– Gondolom, *Shangri-La Ultramax-ot* akartál mondani, Alacrity – javította ki Sintilla.

– Mindegy. De az biztos, hogy túl jó azoknak a földszolgálati aktakukacoknak. Nektek nem piszkálja a csőrötöket?

A kastélybeli trió már előzőleg is mutatott nekik képeket, hologramokat és tervrajzokat, de azok távolról-sem tudták

érzékeltetni a valóságot.

A hajót eredetileg *Jaguár*-osztályú korvettnak készítették, *Copperhead* néven, a Keresztúti Naptárháborúk idején. Volt aztán járőrhajó, felderítő és mentőjármű, sőt, egy Nagy Prezidiumi tag kisebbik fia partizánhajóvá alakította át az Agorai Zűrzarvarban. A kölyök még annál is többet költött a kényelemre és a dekorációra, mint amennyit az új Hawkingra, fegyverekre és számítógépekre fordított, pedig az sem volt kevés.

Átalakították, visszaalakították, megváltoztatták a hajótestét. A *Stray* archaikus külsejű volt, mégis áramvonalas és fürge kinézetű.

Alacrity pompásnak nevezte, Floyd pedig nem vitatkozott.

– Nos, ha jól mennek a dolgok, akkor a Földszolgálat nem fogja rátenni a kezét – mondta Sintilla. Nem mintha őt túlságosan izgatta volna ez a kérdés. Őt szemmel láthatóan semmi sem zavarta. Időnként felcsillantak a szemei és elrévedt a tekintete, ilyenkor tudni lehetett, az évszázad, vagy talán az évezred sztorijának a részleteit fogalmazza.

– Hát nem is fogja – helyeselt Alacrity. – Ho, tudod, mi van az oldalfedélzeten? Két rakétakilövő, bennük egy-egy Animus V, tökéletes állapotban és kilövésre készen.

– Ó. És ez jó nekünk?

– Az Anik? Vezérhajóknak és O'Neilleknek tervezték őket. Ez a két darab majdnem annyit ér, mint maga a *Stray*. És majdnem akkorák is.

– A hajónapló szerint a kilövőket akkor szerelték fel, amikor a *Copperhead* a Mindhalálíg Armadában szolgált – magyarázta Janusz. – De sosem kellett használnia őket. Annak az ifjú Nagy Prezidiumi nemesnek pedig annyira tetszettek, hogy belevette őket az új formatervbe, amikor partizánhajóvá alakította át a hajót.

– Hogyan vesztethetett két Ani V-tel a tarsolyában? –

hitetlenkedett Alacrity.

Janusz kesernyésen elmosolyodott.

– Három hajó vette körül, ő pedig túlságosan szerette az életét Megadta magát.

– Hmm. Biztos nem akarta, hogy tönkretegyék a dekorációt, vagy ilyesmi.

Alacrity szavaiban volt valami igazság. A *Stray*-nek rúzsörös szőnyegek voltak minden folyosóján, perzsaszőnyegek a kabinokban, és meglehetősen különös erotikus freskói a nagy szalon ívelt mennyezetén.

A vezérlőfogantyúkat egzotikus agyarakra cserélték, esetleg elefántcsonttal burkolták. A kapcsolókat drágakő sakkfigurák képviselték, a nyomógombok pedig műszaki szimbólumokkal berakott kristálydarabok voltak.

Minden tobzódott a karmazsinvörös damaszt és selyem redőiben. Minden a kényelem legújabb vívmányainak figyelembevételével készült. Finom mívű porcelán-szobrocskák, szemcsés aranyburkolat és olyan brokát drapériák, amik önmagukban többre kerültek, mint amennyit egy átlag úrjáró egy havi munkájával keres. Az *Astraea Imprímatúr-nak* olyan élelmiszer- és italkészletei voltak, amihez képest Sile finomságai háromnapos száraz kenyérnek tűntek. Volt ingerfosztó tartály és multimédia szenzórium is.

– Ezzel a bárkával be lehet porozni egy egész szántóföldet, vagy fel lehet deríteni egy bolygót, Hó, magmaminta-vétellel együtt. Fogadjunk, még expressz postai koncessziót is kaphatnál.

– Vagy golyót a hátadba – kottyantott közbe Sintilla.

– Az egyetlen probléma az, hogy kevés rajta a pénz – mondta Alacrity. – De egészen a tiéd, és én le vagyok nyugózva.

– Neked adnám, ha tehetném – mondta Floyd.

– Tudom, és kösz. Talán majd egyszer.

– Csak egy dolgon tűnődöm – szólta Sintilla. – Biztosak lehetünk benne, hogy senki más nem tud ennek a kéjbárkának az ittlétéről?

– Erre nagyon ügyeltünk – mondta neki Janusz. Legyen nyugodt, rajtunk kívül senki nem tud erről. Nagyon óvatosak voltunk: maga is láthatta az érzékelőket meg az őrdarazsakat.

– De hova fogunk menni? Úgy értem, a támadás után – kérdezte Sintilla.

– Srillára, Corva nagybátyjához – mondta Janusz. – Máska admirálishoz.

– *Máskához?* – kiáltott fel egyszerre Floyt és Alacrity. – *Máskához?*

– Ő a kedvenc humanoidjuk – jegyezte meg Sintilla csípősen.

Victoria és Heart éppen elkészültek a rendszerellenőrzés futtatásával.

– Minden okénak látszik az időjárési hídon és a technikai pozíciókban – közölte Heart, és kisimította munkaoverallját. A hajó közepén elhelyezkedő irányítópozíciót nevezték időjárési hídnak, és innen vezérelték a *Stray-t*, ha a főhíd megsérült.

– Corvával is beszéltünk: a kastély környékén minden csendes – tette hozzá Victoria. – A hajó tökéletesen menetkész – mutatott körbe egy széles mozdulattal.

– Ezzel akkor megvolnánk – állt fel Janusz. – Corva már vár minket.

Floyt kis híján megszólalt, de aztán mégsem tette. Alacrity mondta ki helyette:

– Máris mennünk kell? Én szívesen eltöntenék még egy kis időt itt, és azt hiszem, ezzel nem állok egyedül.

Floyt füligvörösödve vállat vont, aztán bólintott. Valahányszor csak hozzáért valamelyik fogantyúhoz vagy valami újat tudott meg a hajóról, érezte, hogy egyre inkább beleszeret. A dolog abban a pillanatban kezdődött, amikor

először meglátta, és többszörösére erősödött, amikor Janusz hivatalosan is bejegyezte tulajdonosi minőségét a hajónaplóba.

– Ha nem okozok ezzel gondot, szeretnék itt maradni még, legalább egy kicsit – mondta Floyt.

Victoria elmosolyodott. -Miért is ne? Érezzék jól magukat.

Janusz közönyösen beadta a derekát, a többiek pedig ünnepi hangulatba kerültek. Ezt az estét szánták az utolsó lazítási alkalomnak: már hét nap sem volt hátra a Tárház ellen tervezett rohamig.

Alacrity ragaszkodott ahhoz, hogy ő főzhessen, míg Sintilla gondoskodott az italookról. Hangosan bőgették a zenét, a szalon képernyőit és vetítőit pedig arra programozták, hogy bolygó- és természeti tájképeket mutassanak. Ettek, ittak, sztoriztak és emlékeztek, kacagtak, és egy kicsit aggódtak.

Alacrity és Heart táncolt, aztán Sintilla és Floyt is felálltak. De Victoria megelőzte Sintillát, úgyhogy Sintilla kénytelen volt Januszt rángatni be a táncparketre: a férfi csendes humorral hagyta magát.

Amikor Victoriát vette a karjába, Alacrity azt várta, hogy csak úgy szikrázni fog a levegő kettejük között, de nem így történt, a tüzes, kutató pillantásokból pedig nem tudott olvasni.

Floyt a lunai zsvány-buli óta nem érezte magát ilyen jól. Nem tudta, hogy annak ellenére, mert közeledik a támadás pillanata, vagy talán, furcsamód, éppen azért.

Alacrity és Heart tűntek el elsőnek. Diplomatikusan elmentek a kapitányi kabin mellett, és az elsőtiszt szobájába vették be magukat.

Alacrity valahol úgy sejtette, hogy Victoria és Janusz a lelkük mélyén még mindig a sajátjuknak tekintik az *Astraea Imprimatur-t*.

Janusz és Victoria tovább tartottak ki. Floytékkal csevegtek, és yéigítáncoltak még néhány számot. Már mindnyájan egy kicsit spiccesek voltak, amikor Sintilla megragadta a

törvényenkívüli kezét, és ünnepélyesen megígérte neki, hogy soha, de soha nem használja ki a bizalmát, és nem ír róla egy szót sem.

Aztán egy pillanatra gondolkodóba esett, és hozzátette:

– Hacsak nem kapok valami *igazán* jó ajánlatot. Victoria úgy nevetett, hogy kiköpte a fele italát.

Floyt hahotázott, és még Janusz is kicsiholt magából egy mosolyt. Victoria megsimogatta a kezét. Hamarosan elvonultak a kapitányi kabinba.

A zene most halkabb volt, és lassabb is. Floyt vaksin nyugtázta, hogy nem ivott eleget.

– Van még két legénységi szoba. Melyiket választod, Tilla?

A nő viszonylag józanul nézett rá, ahhoz képest, amennyi vodkát megivott.

– Nem gondolod, hogy ketten is mehetnénk ugyanabba, Hobart?

A földi nyaka köré fonta a karját, és arcon csókolta, mielőtt Floyt magához térhetett volna első döbbenetéből. Tilla egészen közélről súgta a fülébe:

– Nem gondolod, hogy ezt kéne tennünk? Floyt megdöbbsent, és egy kicsit vissza is hőkölt, de az is eszébe jutott, milyen csinos volt a nő abban a kosztümben a Központi Komplexumban, és rájött, mennyire tetszik neki Tilla mosolya, és mennyire kedveli őt. Egy ízben neki köszönhette az életét is, de méginkább arra jött rá, hogy nagyon kívánja.

De túl hosszú volt az a pillanat, ami a válaszáig eltelt.

– Tilla, én, én...

Sintilla a szájára tapasztotta az ujját.

– Ne. Ne mondj semmit. Kérlek, Hobart, felejtse el, hogy egyáltalán szóba hoztam. Nem volt alkalmas a pillanat. Csak arról van szó, hogy mindenki más...egy kicsit megijedtem, meg elszomorodtam. És olyan magányos lettem.

Floyt akár meg is ölelhette volna, de inkább csak

beleborzolt a hajába, és arrébb lépett.

– A reggeli viszontlátásra, Hobart. Szerencsés asszony a feleséged

A férje pedig egy érzéketlen barom. – Floyd f elsóhajtott, és elment lefeküdni.

Alacrity a *Stray* létfenntartó és energiarendszereinek apró zajaira ébredt, és arra a kellemes úrhajó-szagra, amit még a drága rendszerek sem képesek teljesen eltüntetni vagy elfedni.

Cserepes és száraz volt a szája az alkoholtól: félig még részeg volt, félig már másnapos. Heart karját szétterülő fehér hajára hajlítva aludt, melle domborulata kilátszott a takaró alól, csábítóan rózsaszín mellbimbója szép kontrasztot alkotott fehér bőrével. Alacrity olyan hangtalanul kelt fel, ahogy csak tudott.

A kabinnak volt egy kicsi kamrája, de nem volt feltöltve. Amikor az ajtóhoz lépett, Heart halkan felsuttogott:

– Hozzál nekem is valamit inni, szívem. És vegyél föl valamit: nem szeretném, ha Victoria vagy Tilla kék szalagot kötne rá.

Talált valami leplet, nem tudta, mifélett, azt csavarta a derekára, mint egy törülközőt. -Jeges víz jó lesz?

– Drága vagy,

– Egy életre, mint a hattyúk.

– Mmmmm....

Talált egy doboz hideg gyümölcslevet a szalon végében, az éléskamrában.

Felnyitotta és derekasan meghúzta. A fények halványan derengtek.

Valakinek még volt ennyi esze, mielőtt elment aludni.

A főzsiliphez ballagott, és kinyitotta a belső és külső ajtót is azokkal a kódmondatokkal, amelyeket Janusz mindnyájukkal közölt. A hangár csendes és kihalt volt, csak az őrdarazsak repkedtek, és a megfigyelő érzékelők mozogtak a falakon és az

Astraea Imprimatur külsején.

Összezavarodott: sosem vágyott élethossziglani társra, Még voltak olyan dolgok, amiket el kellett végeznie, akkor is, ha ez az *Astraea Imprimatur*-dolog jól végződik. Komoly és veszélyes dolgok. Az egész olyan nyugtalanító volt, mégis, amikor Heartra gondolt, önkéntelenül elnevette magát, felsóhajtott, és megcsóválta a fejét.

Egy pillanatra visszament a hajóba, felkapta Constance pisztolyát és keresett egy papucsot. Aztán végigment a hangáron. A darazsak és az érzékelők látták és vették őt, de nem riadóztatták vagy tüzeltek.

Talált egy kisebb személyi bejáratot a hatalmas kapun, és kinyitotta.

Az firrepülótér általában meglehetősen csendes volt, de most különösen.

Alacrity valami megszelídített vonósugár ciripelését hallgatta, amivel valami nehéz terhet emeltek éppen. Kiabálás és nevetés hangzott távolian a leszállópálya fölött egy másik törzsi területről. Valahol egy motort túráztattak fel röviden: egy pillanatra feldübörgött, aztán elnémult. Visszagondolt más úrkikötőkre, elmúlt évekre, más dobozvárosokra, bolygókra. Régi társakra és szerelmekre: egy másik életre.

Léptek hangzottak mögötte, mire lövésre készen hátrafordult. Victoria közeledett egy férfi fürdőköpenyben, melynek széléit időnként föllebben tette a szellő. A haja legyezőszerűen szétállt.

– Nem fagy meg itt kint?

– Nem. Tudtam, hogy előbb-utóbb beszélnünk kell, de nem akartam senkit se fölébreszteni vagy magát kiráncigálni ide. Ne haragudjon.

– Semmi baj. Éber alvó vagyok, főleg itt a *Strayen*.

Kibámultak az éjszakába. Alacrity föltekintett a csillagképekre, amelyeket még a Gute társaságában végzett

éjszakai munkák idején kezdett el tanulgatni.

– Nem is voltam tudatában annak, hogy ki maga – mondta Victoria. – Mármost hogy *valójában* kicsoda. Amíg Tilla el nem kezdett információkért nyúzni visszafelé menet a *Hárpiától*.

- Gondoltam, hogy egyszer megtörténik majd valami ilyesmi. Pedig reménykedtem benne, hogy talán már nem érdeklődnek utánam az emberek.

– A Langstretch mindig érdeklődik, ha megfizetik érte. Alacrity. Nem hinném, hogy akarja tudni, mennyit ér nekik.

– Maga, hmm, amolyan fegyverszünetet kötött Janusszal. Arra gondoltam, hogy velem is köthetne egyet.

A nő hátrasimította szélfúttá fűrtjeit.

– Ami Janusz és köztem van, az egészen más: ennek már rég semmi köze sincs a Langstretch-hez. Arról van szó, hogy egy adósság ki legyen egyenlítve, mert ki kell hogy legyen egyenlítve.

-És én?

– Maga más tézta. Nem hinném, hogy feladnám magát a Langstretchnek, még ha nekik is dolgoznék, mint ahogy már nem dolgozom nekik. Mi lenne, ha barátok lennénk?

– Uhh – Megfogták egymás csuklóját.

– Menjünk vissza, Alacrity: maga reszket, én meg kezdek átfagyni.

-Jó, menjünk.

Miközben visszafelé sétáltak, a nő azt mondta:

– Tudja, egyes jelentések azt állították, hogy maga halott.

– Azokba benne volt a kezem.

– Hát ezekről akár el is feledkezhet, most, hogy belekerült ebbe az Örökség-ügybe. Szerintem hamarosan egy egész falkányi detektív lesz a nyomában. Bizonyos szempontból szerencséje volt ezzel a telepi rabszolga-dologgal: kihűlt a nyoma. De nem sokáig.

– Értem. De ha ennek vége lesz – ki tudja? Végignézett a hajón. – Első osztályú fuvarom lesz, ez pedig egy kissé megváltoztatja az esélyeket.

– Így van. Én új személyazonosságot javaslok, nem csak új álnevet. Különbözik hogyan sikerült épp egy ilyen valószínűtlen nevet felszednie?

– Ó, fiatalabb koromban valami úrárszok viselték gondomat. Ők adták nekem. Ez egy földi angol szóvicc: Alacrity Fitzhugh. Fitzhugh – Fits you." A fürgeség illik hozzád."

– Nos, jobb lesz, ha újat talál ki magának.

– Már úgy megszoktam: régóta használom. De eszem ágában sincs vitatkozni. Csak egy kicsit nehezemre esik ennél a Tárház-akciónál messzebbre gondolkodni. Aggódok magunkért, és nehéz arra koncentrálnom, amit utána kell csinálnom.

– Bizony nehéz – mondta a nő, és lehajtott fejjel átölelte magát a köpenyt. – Nagyon nehéz.

– Melyik Gondnok az, Alacrity?

Alacrity stabilan beállította a háromlábos álló látványélesítő fókuszát, és ráközelített a Tárházat álcázó lerobbant kúria bejárati ajtajára.

– Az az öregcske, a fehér propeller-frizurás.

A...tizenkettes, azt hiszem. Nincs rajta azonosító jel vagy forradás.

– *Managgia!* Hogy a fenébe lehet a klónokat megkülönböztetni?

– Azt javaslom, hogy tereljük be őket egy karámba, és egyenként süssünk a fülükbe billogot – mondta Floyt, amikor ő is megnézte. – A megfigyelési napló szerint Nicodemas a kódneve, írjunk valamit a megjegyzés-rovatba?

Alacrity ellépett a távcsőtől és a fényvisszaverő

nézőpaneltől.

– Magas, karcsú, jó kiállítású, mint mindegyik. Rózsaszínes bőrszínű. Előreugró orr és ádámcsutka, finomszálú, hátul ritkuló haj. Munkaruhát viselt, olyan laboránsköpenyt, barnát. Egy ór volt vele.

– Nem láttad véletlenül, melyik ór?

– Olyan, mint az összes többi: kétszázkilós sumobírkózó. Éppen most vettek át egy csomagot a fegyveres küldöncöktől, aztán megint becsukták az ajtót.

Notch, aki rendetlen kis iroda egyetlen asztalánál terpeszkedett, és unottan pörgetett egy pornótekeracet, most felpillantott. Határtalanul unottan kérdezte:

– Egészségesnek látszottak? Vagy idegesnek? Fáradtnak? Be tudtatok nézni az ajtón? Volt náluk szerszám vagy fegyver? Volt valami új vagy más az ajtón vagy mögötte? Melyik küldönc csapat volt az? Janusznak ezek az információk kellene.

Alacrity visszaült a székére, és folytatta a megfigyelést.

– Ezeket már felírtam. Janusz nekünk is megmondta, mit akar, kölyök.

Notch ásított, kivillantotta berakásos aranyfogait, aztán félrelökte a leolvasót. Az eszköz lecsúszott az asztról, és koppanva a padlóra esett. Notch nem vacakolt azzal, hogy fölszedje. Alacrity felső ajka vonallá vékonyodott a dühtől.

– Akkor nektek többet mond, mint nekem – jegyezte meg Notch, és a termo tálcák közt kezdett matatni, hátha talál valami étvágygerjesztőbb maradékot. – Szóval jól kijöttök a házigazdátokkal, mi? – mosolyodott el. – Az nagyon jó. Kellemes változatosság lehet a többieknek, hogy most heten vagytok a kastélyban.

Floyd odafordult Notch-hoz, mielőtt Alacrity valami hülyeséget csinálhatott volna.

– Ezt miért mondtad?

Notch a porcukrot nyalogatta egy üres süteményes tálcáról.

– Azért, mert én így gondolom. Bár csak veletek kettőtökkel találkoztam. Tudom, hogy még ketten jöttek veletek, és a kastélyban is régóta van egy, akit sosem látott még senki.

– Fogadd meg a tanácsomat, vigyori – mondta Alacrity, még mindig háttal Notchnak. – Jobban teszed, ha inkább magaddal meg a haverjaiddal törődsz, meg a munkáddal, nem pedig a szaglászással. Sokan vannak érdekelve ebben az ügyben, és ha ráfaragsz, nagyon megbánod.

Notch felállt.

– Ne izgulj, Nyurga. És te se, Öreg. Mi készen állunk. Már régen készülünk valami ilyesmire.

Alacrity megpördült a székkal.

– Nem *valami ilyesmire*, te ostoba kis fing. Egészen pontosan *erre*. És ha elszúrod, csak hagyd meg, kinek küldjem el a holttestedet. Ez halálosan komoly.

Notch egy másodpercig merőn nézte Alacrityt, aztán bemutatott neki a középső ujjával.

– Tudod mit, Nyurga? Ha Janusztól nem félek, akkor téled pláne nem.

– Te kis genny...

– Alacrity...

Az öreg kom-átjátszó torony asztmatikus liftje felbúgott. Amazok hárman egy csapásra elfeledkeztek a marakodásról, és hallgatóztak. Floyd átkapcsolt a liftet mutató egyik érzékelő képére. Victoriát látták feljönni az egyik lift-lapon, egészen a tetőig. Megnyugodtak.

Visszafogott, mindent elfedő utazóruhát viselt: a Parókia egyik törzsének női öltözetét, de karcsúsága és kecses járása megkülönböztette a bennszülött asszonyoktól.

– Hello, Victoria – mondta Notch, és mozdult, hogy elé menjen az ajtóba. Szokásos ékköves-fémes mosolyával nézett

fel rá, de őszintébben, mint állandó, megkövült vigyora.

– Vissza – morogta Alacrity. – Nem látod, hogy libabőrös lesz tőled, kölyök?

Notch vad dühvel vicsorgott rá.

– Ez volt az utolsó dobásod. Döntöttem felőled, Nyurga.

Alacrity felállt a székből.

– Tényleg, te kétlábon járó kromoszóma-sérülés? – Floyd megfogta Alacrity könyökét, Victoria pedig közjük vetette magát.

– Elég legyen! – rivallt rájuk. – Alacrity, Hobart, végeztünk itt. Gondoskodjatok róla, hogy a jelközvetítők jól működnek Notch, te pedig tegyél róla, hogy a csoportod készen álljon.

– Mi készen állunk! Mikor avat be minket a részletekbe, Victoria?

– Hamarosan. Jól figyelj! Kint hagytam egy teherautót leparkolva. Amikor elmentek innen, vidd el, és hozd az egész csapatodat – de mindenkit – a kastélyhoz ma este tizenkilenc ótvenre. Ne mondd meg egyiknek sem, hová mentek. Ne hagyj, hogy bárkivel kapcsolatba lépjenek. Ne figyelmeztess őket idő előtt és egy pillanatra se téveszd őket szem elől, ha már kiadtad a mozgósítási parancsot, megértted? Ne keltsetek feltűnést, és időben legyetek ott. Megtennéd ezt nekem?

Notch buzgón és készségesen bólintott, mintha nem is ő lenne. Alacrity savanyú arcot vágott.

– Akkor majd találkozunk – Notch hirtelen előrehajolt és arcon csókolta, mielőtt a nő elkerülhette volna. Az ajtóban még megállt, és egy utolsó gúnyos pillantást vetett Alacrityre, aztán eltűnt.

Alacrity segített Floydnak rendbe tenni a helységet, a szeméttárolóba tömködni az üres ételes dobozokat, összeszedni a dolgaikat, és ellenőrizni azt, hogy az automatika rendben figyeli-e a Tárházat. Addig várt, amíg meg nem látta a

képen Notch-ot elhajtani a teherautóval.

– Jesszusom, Vic, ez a kis fekély odavan magáért. – A nő kifújta a levegőt, és egy székbe rogyott.

– Tudom. Néha, bár nem szívesen, de ki is használom. Különböztetné össze Janusszal, és szerintem megpróbálna elárulni minket, akkor pedig meg kellene ölnöm.

Victoria mintha hirtelen megborzongott volna.

– Jöjjenek. Indulnunk kell. Alacrity az utolsó marék szemetet is bedobta a tárolóba.

– Remélem, hozott magával bukósisakot. Kondenzcsík Floytnak már nem elégzik meg a másodpilótai székkel.

– Akarsz látni egy tökéletes Immelmannt? – érdeklődött Floytnak büszkén.

– *Lynx rufus* – mondta Janusz, és Floytnak tenyerébe ejtette a töltényeket.

A kastély lőtérén voltak, az első föld alatti szinten.

– Megmondtam, hogy Alsó Parókia fegyverkereskedői le tudnak másolni bármit.

Lynx rufus – vadmacska töltény. Floytnak megvizsgálta az egyiket. Nem tudta megkülönböztetni a dum-dum golyóktól, amelyeket a Webleyhez szerzett: ránézésre és fogásra is ugyanolyanok voltak.

– Ellőttem egy párat, amikor átvettem a szállítmányt – mondta Janusz. – Megbízhatók. És hatékonyak.

– Valóban – bólintott sötéten Floytnak. Felnyitotta a revolverét, és egy dobozba ürítette a régi tárat. A fémkarikák a "fegyveren vészjóslóan csörrentek meg.

Janusz nézte, mit csinál.

– Nem muszáj részt vennie ebben az akcióban Hobart. Ami azt illeti, Alacritynek, Heartnak és Tillának sem. Victoriával és Corvával mi már előkészítettünk mindent: nincs szükség rá,

hogy maguk is végigcsinálják.

Flovt egy kicsit elfintorodott, miközben az új golyókat rakosgatta a tárbá.

– Ezt úgy érti, hogy minden tökéletes lett volna, ha Alacrity és én nem bukkanunk fel, és kavarjuk össze a dolgokat: ezt az érzést már ismerjük. Mindenesetre köszönöm, Janusz. De ha visszatérek a Földre, egy csomó kérdésre kell majd válaszolnom, mindenféle. Tanúskodnom kell. Képesnek kell lennem arra, hogy elmondjam, ami történt – Összecsukta a pisztolyt.

– Ebben az esetben viszont egy dolgot ne felejtsem el – figyelmeztette Janusz. – Lövöldözés lesz, Flovt polgártárs. Nem vagyok biztos benne, hogy igazán fel tudja fogni, mit jelent ez. Pedig azt jelenti, hogy a Tárházban a saját csapatunk kivételével mindenki ellenség lesz. *Mindenki!* Én figyelmeztetem: ne habozzon és ne izgágáskodjon. Ha bárkit észrevesz, pörköljön rá, mielőtt ő pörköl magára. Őszintén szólva, maga a leggyakorlatlanabb mindnyájunk között.

– Tudom – mondta Flovt elgondolkodva.

– Remélem is, hogy tudja, de engem ez nem nyugtat meg. Tartsa az eszében, amit mondtam.

– Úgy lesz. Nem lövünk egy pár kört? – Janusz elindította a célpont-vezérlőt.

Fények gyulladtak fel a célzónában. Flovt nem érezte magát felkészültnek olyan merész feladatokra, mint mozgó holocélpontok vagy szituációs séták. Álló célpontok bukkantak fel. Flovt mintegy tizenöt lépésnyiről tüzelt.

Alacrity ugyan azt mondta, hogy a Webleynek régimódi golyós fegyver léteére kicsi rúgása van, Flovt mégis nyugtalanítónak érezte, ahogy a fegyver csattanva megugrik a kezében, miközben lángot köp és csípős füstöt ereget. A célbábuk hús- és csont-analóg anyagból készültek, emberi fejét és törzset formázva, érték szerint megjelölt mezőkkel.

Amikor találat érte őket, némileg úgy viselkedtek, ahogy az igazi emberi test.

Floyt köre eltalálta az első bábu halál-területét. A kocsonyás, áttetsző hús, a remegő mű-szervek, és a sötét, vonalas csontrendszer megrándult a találatra. A test rángva csapódott hátra, és valami méhkas-szerű sebképződmény maradt benne. Egy pillanatra Floytnak úgy tetszett: fényt lát átszűrődni a célponton.

De a fegyver rúgása visszahozta rángó reflexét, és amikor másodszor tüzelt, behunyta a szemét. Abszolúte elhibázta. Célzás nélkül lőtt a harmadikra, ismét eredménytelenül. A következő bábút lövés nélkül hagyta fel- majd lebukni, hogy addig is lenyugodjon.

Csak részben tudott úrrá lenni a reflexen, de a következő célt legalább eltalálta, valahol a kulcscsont környékén. Az ötödik lövése élesben halálos hasi találat lett volna, az negyedik túl magasra sikerült.

Janusz újra felgyújtotta a világitást.

– Hatalmas Gyehenna! Micsoda zűrzavar! Hogy tud koncentrálni ilyen durrogásnál és füstnél?

– Nehezen – Floyt megint kinyitotta a pisztolyt, és kiszedte az üres töltényhüvelyeket.

– Gondoltam. Hobart, nekünk mindnyájunknak más fegyvere lesz, de fogadja meg a tanácsom: hadd adjak magának egy energiafegyvert, tartaléknak. Pontosabban lő, könnyebb kezelni, kisebb valószínűséggel ragad be, és gyorsabb.

– Nagyon kedves magától. Ahhoz már eleget gyakoroltam, hogy egy sokkoló fegyvert használni merjek, ha kell, de ha egy lézerpisztolyt próbálnék meg elsütni, valószínűleg az lenne a vége, hogy lepörkölném a saját lábamat. Azt hiszem, inkább maradok annál, amit már ismerek.

– Hmm, éppen így gondolkodik Alacrity is arról az ágyúró,

amit magával hordoz. Nos, milyenek a golyók?

– Ha van is valami különbség, én nem vettem észre.

– Remek. Van belőle elég, de azt hiszem, bölcsebb lesz, ha egy kicsivel több gyakorlatot szerez.

– Teljesen igaza van: nem sokszor csináltam még.

– Majd én megtöltöm magának, addig nézze meg a találatait.

Floyd lement a célzónába. A vérfürdő kisebb volt, mint amilyen lehetett volna, mert a bábukat szándékosan úgy alkották meg, hogy vér, a belső szervek és a csontok ne legyenek túl valószerűek, nehogy sokkolják a célba lövőket.

– Sokkal gusztusosabb, mint az igazi – motyogta, miközben a találatait nézte, és azt, hova csapódtak be a mellément lövések.

– Nekem is mindig ez jut eszembe, amikor lejövök ide -jegyezte meg Janusz.

Floyd visszament hozzá és átvette a Webleyt. Janusz indított: kezdődött a sorjázás.

Floyd igyekezett nem összerándulni, és talált. Magas. A következő újra talált, de szintizta véletlenségből. A harmadik körnél meghúzta a ravaszt, de az elsütő szerkezet üres tárra csapott, pengő hanggal. Floyd. már maidnem teljesen lehunyta a szemét, de a csattanás elmaradt.

Janusz egyik kezével megragadta a karját, a másikkal pedig a fényeket gyújtotta fel.

– Látja, Hobart? *Látjal* Nem gondolja, hogy udvariatlanság úgy megölni valakit, hogy még csak rá sem néz?

– Szándékosan csinálta!

– Ősrégi trükk. Most pedig hajlandó megtanulni, hogyan használja rendesen ezt a mordályt? Tudniillik az élete függ tőle, és talán másoké is.

– Igen – A kezében tartott pisztolyra nézett. Nagyon hálás lennék, ha segítene.

– Helyes. Tartsa a szemét a célon. Koncentráljon.

Újra kezdték a procedúrát. Floyd két kézzel emelte föl a Webleyt, úgy húzta fel. Felbukkant a cél, ő pedig meghúzta a ravaszt.

Megint üres pengés hallatszott. De most meg sem rebbent a szeme.

– FigyeljeteK ide – adta ki a parancsot Victoria. Notch bandájának két legfiatalabb tagja abba hagyta a fenékvakarást, és társai fenyegető pillantására elhallgatott. A mintegy két tucat tagból álló banda kényelmetlenül feszengett és tekingetett körbe a kastély földszinti holo-amfiteátrumában, izgatottan, de némileg meg is szeppenne.

Victoria és Notch előre, középre ültette őket, ami gyökeres ellentétben állt a kölykök ösztöneivel és szokásaival. A sikátorok lovagai ennek megfelelően mélyen behúzott nyakkal kuporogtak a helyükön, és minden másodpercben idegesen körülnéztek.

– Mint egy fiatakorúak javítóintézete -jegyezte meg Alacrity, aki az utolsó sorban ült, a jobbán Janusszal, a balján Floyttal.

– Ezek a gyerekek teljesen el veszettnek érzik magukat, ha éppen nem lopnak, terrorizálnak, erőszakoskodnak, vagy mutatják ki másképp az ellenségességüket – felelte Janusz. – De a mi céljainknak éppen megfelelnek. Vannak olyan jók, mint bármelyik törzsi milícia – sőt, ami azt illeti, sokszor jobbak. Erősebb bennük a gyilkolás ösztöne.

Alacrityék értően bólogattak.

– Elmondom még egyszer – közölte eltökélten Victoria. Egy szónoki emelvényen állt az előszínpad bal oldalán, kezelte a vetítő-berendezéseket és vezette az eligazítást. A gyerekek fölött állt, komoly, fennséges öltözékben, gondosan megtervezett világításban. Éppen olyan benyomást keltett a

dobozvárosiakban, hogy legalább a minimális figyelmet megkapja tőlük, és csendben maradjanak. A kölykök már látták és némi veszélyes kísérletezgetés után – el is fogadták a kastély biztonsági intézkedéseit, mint egyfajta házi őrizetet.

– Eanna csoportja itt van – folytatta Victoria – a gyorstüzelőkkel – mutatónyíl fénylett fel a Tárház és környékének elmosódó holoképén, egy közeli hegycsúcs mögött.

– A tüzelőegységek az én utasításomra lőnek. A köröket ide, ide, ide és ide kell célozni – A mutatónyíl sorban megmutatta a szóbanforgó helyeket. A kölykök mogorván hallgattak, hiszen egyszer már végighallgatták az egészet, de hőzöngeni vagy mozgolódni nem mertek. Tudták, milyen érzelmeket táplál Notch a nő iránt, és nem akarták, hogy a vezér lecsapja őket.

– Van kérdés? Akkor minden rendben, ez volt az utolsó emlékeztető. Mindenki tudja, mi a dolga. Ellenőriztetek minden egyes fegyvert és eszközt: holnap akció. A fele pénzt indulás előtt megkapjátok, a maradékot a teljesítés után. Ha most visszamentek a szállásotokra, egész éjszakára kényszeraltatást és bevéső kezeléseket fogtok kapni, nehogy valaki elfelejtsen valamit vagy sumákolhasson.

A fészületlen fejek egy csapásra Notch felé fordultak, aki flegmán álldogált mögöttük. Némelyik gyerek fészkelődni kezdett, de a helyükön maradtak, mert Notch-tól jobban féltek, mint a programozott alvás rémétől.

– Miért hagyjuk? – sikerült valakinek észrevétlenül – vagy legalábbis Floyt így hitte – bekiabálnia.

– Mert én azt mondtam – rendelkezett Notch, miközben hirtelen ott termett egy lány mögött, és nyakon cserdítette. A többieknek ezek után nem volt mondanivalójuk. Notch felállította őket, aztán átadta a parancsnokságot Gippónak és két másik fiatal alvezérnek, és a gyerekek a kastély földszintjének biztonságos szállásaira indultak.

Notch Victoria felé indult. Janusz már rég nem ült. A

törvényenkívüli sötét tekintettel állt közénk a széksor közepén. Notch egy pillanatig habozni látszott, aztán legtenyérbemászóbb vigyorával a bandája után indult.

– Aludj éberem, Victoria – rikkantotta vissza. Holnap találkozunk.

Alacrity figyelte, amíg el nem tűnt.

– Adjunk nekik egy pár percet, aztán menj be hozzájuk, és nézd meg, mind alszanak-e, Alacrity – mondta Janusz. – Megtennéd, hogy segítesz?

– Hogyne – Aztán Floytt kedvéért hozzátette: – Victoria beletett egy kis szert az utolsó kávéjukba vagy mifenébe: pár perc múlva mind elálmosodnak. Kíváncsi vagyok, mi lesz velük a támadás után. Pénzük az lesz, de...nem tudom. Mit lehet kezdeni ilyen kölykökkel? Vajon meg tudnak változni?

– Elmondom neked, a Földszolgálat mit kezdett velük – mondta Floytt. – Volt egy Vidocq Művelet nevű program. Összefogdosták az összes bandát, ami az urbanplexek folyosóin randalírozott. Kis híján engem is begyűjtöttek: alig valamivel előbb maradtam ki az egyik ilyen társaságból.

– És mit csináltak aztán?

– A kölkök zömét szétszórták, és laborprogramokhoz helyezték, gondosan betanított, velük egykorú vezetők keze alá. A lényeg az volt, hogy megakadályozzák őket egy gyermek-szubkultúra kialakításában. A legtöbbjükkel ez történt.

– És a többiekkel? – kérdezte Alacrity.

– Mindig van két-három olyan kemény fejű, elszánt alak, mint Notch – ezek a javíthatatlanok. Őket kiemelték a többiek közül, és rehabilitációs kezelést kaptak. Ha ez nem segített, megváltoztatták az agyukat, vagy megölték őket. Ezek és ezek sorsa volt ez.

Floytt a sikátor-gengszterek távozásának irányába nézett.

– Néha óhatatlanul az jut eszembe, hogy ha nincs Notch,

akkor ezek a gyerekek talán árulnák magukat, vagy agyondolgoztatnák őket, vagy teljesen elkallódnának a kültelkeken.

– Na, elég a sajnálkozásból. És jobban teszed, ha időnként a hátad mögé nézel.

Alacrity elment, hogy segítsen Januszéknak. Floyd keresztülment az aprólékosan figyelt és védett izolációs zónán, vissza a kastély főépületébe. Furcsa zajok ütötték meg a fülét, amelyek először megijesztették: egy emelőlap surrogása, nem emberi, horkanó nevetés, és imbolygó huhogás.

A roppant előcsarnokba érve döbenten pillantott föl. Corva röpködött föl-alá a levegőben, jellegzetes srilli kacagását hallatva. Floydnak elállt a lélegzete amikor a lény egy lépcsőfeljáró fölé kanyarodott, aztán hirtelen alábukott.

Amikor Corva észrevette őt, komikus hirtelenséggel véget vetett a bolondozásnak.

– Ó! Izé, hello, Hobart – feszengett idegesen, és hagyta, hogy az emelőlap lassan a padlóra süllyedjen. Ormánya és szőrös fülei között egy kissé felborzolódt a bundája: Floyd arra gondolt, hogy a srillieknél ez lehet az elpirulás megfelelője.

– Én...én csak néha kiadom magamból a fölösleges energiákat – magyarázkodott Corva, amikor a lap földet ért. – Nem mehetek ki a kastélyból. Néha muszáj egy kicsit...egy kicsit... – Dühös, erőteljes karmozdulattal kereste a megfelelő földi angol szót.

– Kirúgni a hámból – segítette ki Floyd, még mindig a srillit bámulva.

– Örjöngeni egyet. Ezt hívja Alacrity kabinbetegségnek.

– Valahogy úgy. De ne ijedjen meg: nincs oka kételkedni az én...az én szellemi épségemben, e felől biztosíthatom.

– Hogyne, tudom. Ne aggódjon – Floyd a legszívesebben otthagya volna, mert kényelmetlenül érezte magát a

teremtmény jelenlétében, főleg Alacrity és a többiek nélkül. Önkéntelenül araszolni kezdett kifelé, de aztán ráébredt, hogy ez nagyon sértően veszi ki magát – Ööö, ugye csak egyszer vagy kétszer ment ki a kastélyból, amióta itt van?

– Igen, elutaztam a bolygóról, hogy elintézzek bizonyos dolgokat – mondta Corva lelkesen. Floytot hirtelen érte a felismerés, hogy a srilli beszélgetni vágyik.

– Tudja, trükkös dolog észrevétlenül elmenni és visszajönni – folytatta Corva, – de persze nekem is megvannak a magam kapcsolatai. A maradék időben ez a kastély az otthonom.

– Nagyon fárasztó lehet.

A srilli megint hallatta sajátos kacaját.

– *Ning-ning-ü-ning!* Ó, milyen higgadt és összeszedett ez a Corva (Ha egyszer már lecsalogattuk a plafonról!) *A-ning!*

- A nagybátyja tudja, hogy ön itt van?

– Szerintem sejti, hogy azon dolgozom, amit Weir igazgató kezdett el, de Weir nagyon diszkrét és titoktartó ember volt, tehát kétlem, hogy a nagybátyám bármi pontosat tudna. Weir, Weirről mindennap megemlékezem a meditációimban. Megkeresett engem és lehetőséget kaptam tőle arra, hogy vezeklésül megvívhassem ezt a harcot a Kamarilla ellen.

– Ó, igen, vezeklés. Ön ugyebár bűnbánat-lovag, ha jól emlékszem a kifejezésre?

– Igen. Nagy bünt követtem el – vagy inkább hibát, olyasmit, amire a fiatal kor hajlamosít. De rengeteg halált és szenvedést okozott. Nem vagyok benne biztos, hogy egyetértek a Doktrínákkal: én nem vagyok benne, hogy bármifajta áldozat vagy szolgálat jóváteheti azt, ami már megtörtént. De arra gondoltam, hogy talán megszabadulhatok a megrögzött emlékektől, és kevesebb alkalmam lesz újra hibázni, amitől a legjobban félek.

– De ez a Kamarilla-ügy gondolkodóba ejtett, Hobart. Talán *tényleg van* egy kozmikus tartozik-követel rendszer.

Mindenesetre most itt a lehetőség, hogy helyreigazítsunk valamit, ami rossz. Ez jó lesz a maga népének, és az enyémnek is.

-És attól fogva majd megint szabadon rendelkezhet az életével?

- Erre majd akkor kell gondolnom, ha ez az idő elérkezik. Előfordulhat, hogy adódnak más tennivalóim is. Sokan egész életükre bűnbánat-lovagok maradnak, ha egyszer már felvették a szentséget és felesküdtek.

- Biztosíthatom, hogy a terraiak nagyon hálásak lesznek magának, Corva – *Biztosíthatom, hogy a legtöbb terrai látva elrohanna, ha csak meglátna, Corva.*

- Ez nagyon kedves öntől, Hobart.

Floyd rádöbrent, hogy semmivel sem jutott közelebb a távozás lehetőségéhez.

- Nos, bocsásson meg, hogy megzavartam....a kikapcsolódásban.

- Szóra sem érdemes. Magányos sport ez, ami egy idő után már nem is olyan szórakoztató.

- Ó – Floyd az emelőlapot kezdte tanulmányozni. – Hogyan irányítja ezt a dolgot manuálisan?

- Egyszerűen beállítom ezt itt. Látja? Ezután már reagál a test súlypontváltozásaira és a botkormány egyszerű nyomására, így, vagy erre a fogantyúra. Kipróbálja?

Most, hogy belekóstolt a repülésbe, Floyd mindent vezetni akart, ami a keze ügyébe került. Mindent ki akart próbálni. Arra vágyott, hogy az *Astraea Imprimatur*-ral átrepüljön egy híd íve alatt. Ráállt az emelőlapra, és Corva nyomában rövid gyakorlórepülésbe kezdett, aztán önbizalma növekedtével már egyedül szálldosott az előcsarnokban és a kanyargós folyosókon.

- Kitűnően csinálja! – lelkengett szimatolva Corva, miközben mögötte repült, mint egy aggódó anyamadár.

Floyd kettős fordulattal visszakanyarodott az előcsarnokba, és körbepölytölte a csillárt.

– Ez csodálatos!

– Lenne kedve valami izgalmasabbhoz?

– Mire gondol?

– Kitaláltam egy pályát itt föl, aztán a körbe a kastélyban. Az eddigi legjobb időm egy kicsivel több, mint egy perc. Megpróbáljuk lefaragni ötvenkilenc másodpercre?

– Gyerünk!

Azzal nevetve és szökellve kihussantak, mint két óriási denevér.

9.

Vagy ha kiszáll tenger fájdalma ellen...

– Oké, Hó, fuss. -Hova?

– Ha gondolod, akár átmehetsz a hajó oldalán is – Alacrity még egy utolsót rántott Floyd harci szíjain, hogy minél biztonságosabban fölerősítse. – De én azt mondanám, hogy először helyben próbáld.

Floyd egyhelyben kocogni kezdett: Alacrity figyelmesen

hallgatta az esetleges, rendellenességre utaló zajokat.

– Gyerünk, mintha élnél! Egészségtelen lenne, ha a végén sötétben találnánk magunkat, csörömpölni kezdenél és magadra vonnád az ellenség tüzet.

Floyt magasabbra emelgette a lábait. Alacrity semmi zajt nem tapasztalt, de a biztonság kedvéért még egyszer megvizsgált egy tapadó csatot a földi szíjhámján. A Webley rögzítőkarikáit ragasztószalaggal némították el.

Floyt megállt.

– És ha sötétbe kerülünk, nem használhatnánk látványélesítőt? A Gondnokok és az őreik sem használnak majd?

– Nem tudom. Senki sem tudja biztosan, milyen felszerelésük van – Alacrity virgoncán elkezdett helyben futni.

– Janusznak különben sincs egy plusz erősítője, amit nekünk adhatna, mert a fele nem működik annak sem, ami van. Hallasz valamit? – Könnyű cserkészbakancsa alig ütött zajt a teherautó padlóján.

– A felszerelésedből nem – Alacrity abbahagyta a futást. – Alacrity, Alacrity, nem mi leszünk az első támadóhullám, akkor meg úgyszem számít, nem?

– Az oksági hárfa barlangjába is hátvédnek mentünk, nem emlékszel?

– Ezt muszáj volt mondanod, mi? – sóhajtott Floyt, és kézbe vette sokkfegyverét, hogy ellenőrizze: mindenhol zajszigetelve van, a závarzat hangtalan, és a csatok is le vannak ragasztva. A fegyver halálos, nagyenergiájú lövésre volt állítva. Kétkezes, rövid és könnyen kezelhető puska volt, U alakú, vízszintesen kihajtható, könyöktámaszként szolgáló aggyal.

Erősítésnek ott volt a Webley is Floytnál, Alacritynál pedig a Kapitányi Oldalfegyver. Ezenkívül persze volt más felszerelésük is. A robbanóanyagok és az egészségügyi készlet

különösen hervasztóak voltak: Floytnak csak a legalapvetőbb kiképzésre volt ideje, és ezen a téren Alacrity sem volt sokkal tapasztaltabb nála.

A vezérlőpult komja felberregett, mire visszasiettek a tehersikló hátuljából a vezetőfülkébe. Janusz arca nyugodtnak, majdhogynem közvetlennek tűnt. A háttérben a teherautó látszott, és Notch könyöke lógott bele képbe.

– A gyorstüzelőegységek a helyükön vannak, készenlétben – mondta Janusz. – Minden a terv szerint halad.

– Itt is – felelte Alacrity. – Az automatikával figyelünk benneteket. Szóljatok, ha kellünk. Sok szerencsét, Janusz.

Janusz majdnem mosolygott.

– Szerencse? Arra szükségünk is lesz – Azzal bontotta a kapcsolatot. – *Nem normális, ha valaki ennyire hidegvérű,* – tűnődött Floytnak. Alacrity átkapcsolt a Tárház megfigyelésre, az adótoronyból érkező jelekre.

A Tárház zezugos épület volt a *Bauhaus-Nasa* néven ismert, tömörszerű Első Lélegzet-kori építkezés műve. Gyakorlatias, szilárd építmény lévén nem igazán felelt meg a Gondnokok kifinomult ízlésének. A hely vonzerejét számukra nem maga a ház vagy a hely jelentett hanem az, ami benne volt.

Miközben Floytnak a képernyőt figyelték, Janusz teherautója is megjelent a kanyargós felhajtón. Alacrity érezte, hogy egyre feszültebb.

– Remélem, nem haraptak le nagyobb falatot, mint amekkorát megtudnak rágni.

Floytnak bólogatott. A tervet bizonyos megalapozott tényekre építették fel, amelyek mind a Tárház védelmére és a kamarillai anyagok elpusztítására vonatkoztak. Floytnak inkább a *megalapozatlan* tényezők aggasztották.

– Miénk az elsődleges előny: a meglepetés – felelte Floytnak. – Sosem lesz ennél jobb alkalmunk, használjuk hát ki. Most

vagy soha.

Alacrity apró biccentéssel, szemét a képernyőre szegezve babrálta a fegyverét

Janusz szavai hangzottak fel a komhálózaton, ezúttal képi kapcsolat nélkül.

– Közeeledünk a bejáráthoz. Utolsó ellenőrzés: mindenki felkészült?

Corva és Alacrity jeleztek vissza posztjukról, aztán Victoria. Heart és Sintilla is hasonlóan cselekedett, majd *a* gyorstüzelős kölykök jelentkeztek. Utolsónak Notch alvezére, Gippo szólt vissza a banda többi részének állomáshelyéről.

– Akkor mehetünk tovább, beindultak a dolgok jelentkezett ki Janusz.

Átfestett, átalakított, és minden más szempontból is küldöncjárműnek álcázott teherautója beállt a bejárat oszlopai elé.

– Tudod, nem értem, hogy képzelte ezt az egészet Janusz, mielőtt mi idejöttünk-jegyvezte meg Alacrity, intenzíven bámulva a képernyőt. – Igencsak szűkében lett volna az embereknek, legalábbis ami a megbízhatókat illeti. Na, ott vannak: keresztet vethetsz, Hobart.

Floyt ehelyett inkább a Jurij Gagarin-érmét, a Csodáját dörgölte meg, hogy szerencsét hozzon neki. Alacrity hiúzszemekkel figyelte az adást, amikor a villa ajtaja kinyílt, és az egyik kövér ör lépett ki rajta nehézkesen. Egy futó pillanatra zavar költözött az ostoba, birkaszerű ábrázatra. Egy másik ör lépett ki mögéje, az ajtó pedig szorosan becsukódott utána.

Ugyanahhoz a típushoz tartoztak, mint mindegyik ör, éppúgy, ahogy a Gondnokok is egyfajta voltak: egyetlen meghatározott célra született és nevelt klónok. Ugyanolyan emberek ugyanabból a plazmából. A hegyszerű öröknek kivétel nélkül széles, flegma és közönyös képe volt, a szemük,

mint rózsaszín műanyagba ütött lyuk. Sötét hamuszürke egyenruhát viseltek, váll-lappal, amely csak még szélesebbnek mutatta őket. Övükön pisztolytáskában hatalmas diszruptort viseltek. Hosszú, finomszálú vörös hajuk kontyba tűzve lapult szemellenzős, acélkék sisakjuk alatt. Sütőlapát tenyerük vastag virsliujjakban végződött.

Az örök közönyösen álldogáltak. Notch és Janusz a küldöncszolgálat egyenruhájában kinyitották a kocsni ajtóit. A teherautó nyitott hátsó csomagtartóval befarolt a bejárathoz, mintha kirakodásra készülne.

Notchéka kocsiban maradtak, mintha papírokat, számlákat keresgélnének.

Alacrity eltökélt, mély lélegzetet vett.

– Kezdődik – Keze a vezérlőpult táv-tűzelő kapcsolójára vándorolt. A célzási adatok egy mellékképernyőn jelentek meg.

A két őr megkerülte a kocsni hátulját, és várták, hogy Janusz, a sofőr kiszálljon. Ki is szállt, de azonnal tüzet nyitott rájuk sokkfegyverével, és halálos erősségű adagot durrantott egyenesen a két sumófazon arcába. De azok szinte hihetetlen módon talpon maradtak, és tovább tántorogtak. Notch, aki ezalatt gyorsan megkerülte a kocsni elejét, szintén löni kezdett.

– Hihetetlen! – lehelte Floyt. Az örök még mindig álltak, de ilyen tűz alatt még a hozzájuk hasonló teremtményeknek is kellett bukniuk.

Egymásnak dőlve roskadtakle, mint valami húscsuszamlás. Floyt közvetítette a történeteket Alacritynak, aki túlságosan el volt foglalva ahhoz, hogy nézhesse.

Aktivizálta az adótoronyra szerelt fegyvereket, amelyek a villa előre kiválasztott részeit kezdték el megszőrni. Antennának, érzékelőnek álcázott nehézfegyverek dörögtek fel, mire Notch és Janusz visszabotorkált a páncélozott teherautó fedezékébe.

Egy toronyszoba robbant fel hatalmas lángok közepette, meg egy obszervatórium a Tárház egyik felső sarkában. Mindkét hely álcázott fegyverfészek volt. Alacrity távirányítással célba vett egy teraszt és a villa különböző más dekoratív elemeit, mire válaszul a bentiek is visszalöttek az adótoronyra. Ahhoz képest, hogy működésük kétszáz éve alatt nem voltak valódi veszélyhelyzetben vagy harcban, a Gondnokok és őreik elképesztően gyorsan reagáltak.

Pillanatokig minden egyetlen dübörgő villanássá olvadt, ahogy a villa és a torony összezsaptak. Aztán Januszék elsütötték a teherautóból a maguk kis meglepetés-csomagját. Ezt Janusz találta ki: irányított töltés és faltörő ágyú kombinációja volt.

A teherautó hátsó ajtóit eltűntek: tiszta fénnyaláb csapott ki rajta, keresztül a villa kapuján, megsemmisítve mindent, ami az útjába került.

Mindössze egy-két másodpercig tartott az egész, de két méter magas, olvadt szélű nyílás maradt utána a páncélozott ajtóban, melynek szélein apró tüzek égtek szikrázva, füstölögve.

– Az első dobás – mormogta Floyt.

Alacrity, kihasználva a meglepetés nyújtotta előnyt, kilötte a villa néhány belső fegyverét. De az ellentűz megtette a magáét: a különben sem túlságosan megerősített adótorony miszlikre robbant. Mégis, mire Alacrity képernyői elsötétültek, a Tárháznak már csak két géppuskafészske működött.

– Victoria, látta ezt? És te, Heart? Ha mást nem, legalábbis megpuhítottuk őket egy kicsit.

– Mindnyájan láttuk. Nem volt rossz, fiúka.

– Janusz csapata útban van – jelentette Corva a levegőből, az *Astraea Imprimatur-ról*. - Látom őket a teherautó hátsó kameráján, ami még működik. Pajzs van náluk, és a kapuban vannak.

Notch bandájának jó tucatnyi tagja rejtőzött a teherautó kabinja mögött plazmapuskákkal, tépősugár-pisztolyokkal és egyéb nehézfegyverekkel felszerelve. Alacrity nem volt rákapcsolva a teherautó kamerájára.

Azzal volt elfoglalva, hogy megpróbálja ráállni a *Stray* saját nagy-hatótávolságú érzékelőire, ahogy a srilli, általános zavart keltve, kisuhant állásából az ürrepülőtér fölé.

– Mit látsz még, Corva? Tűzharc van?

– Nem tiszta a kép, Alacrity, és nincs hang. De igen, azt hiszem, van. De Janusz már valószínűleg rendben van: a bejárati örhely éppen beleesett a faltörő sugárba. A támadó csapatnak csak annyit kell tennie, hogy befúrja magát és egy ideig tartja a frontot.

– És füstjelekért imádkozik – motyogta Floyt a bajusza alatt.

– Bizony erősen imádkozni kell, zöld füstjelekért – helyeselt Alacrity.

– A tűzéség készen áll? – kérdezte Victoria.

– Vagyis azt akarja mondani, hogy lőjünk. Semmi gond – felelt Gippo.

Notch alvezére olybá hangzott, mint akit nem különösebben érdekel az egész.

Alacrity felemelte a hangját a kom-hálózatban.

– Gyerünk, gyerünk! Látja már valaki a füstöt? Figyeljétek a kéményeket!

Janusz hangja szólalt meg:

– Jól haladunk: az egész előteret az ellenőrzésünk alatt tartjuk. Eddig nem ütköztünk ellenállásba, de azért az egyes ponton maradunk. Van már füst?

– Arra várunk – felelte Victoria.

A Tárház alsó részei gondosan el voltak szigetelve a felsőktől. A lent tartózkodók nyilván fontolóra veszik a kényes anyagok elpusztítását, de csak elvileg: a helyzet még nem

kritikus. A kisebb jelentőségű anyagok elpusztítását esetleg megkezdik, de nem a kamarillai bizonyítékokét.

Senki sem tudta, hogy pontosan mikor jutnak döntésre a Gondnokok. A behatolók azt akarták elérni, hogy a klónok elkezdjék megsemmisíteni a lényegtelenebb adatokat, de ne mindent. Janusz és csapata több évig elemezte a támadás tervét. Hatalmas szerencsájükre hozzájutottak a Gondnokok egy régi megsemmisítési útmutatójához. A leginkább amiatt aggódtak, hogy emiatt követnek el hibát: ha a szabályokat megváltoztatták, a tervnek vége.

– Corva, Heart! Megjegyeztétek azokat az utolsó löállásokat?

– Készen állunk, Alacrity!

– Minden rendben, Csillagszemű!

Alacrity vérverítékes tizenöt másodpercet töltött el a képernyők és kiírások tanulmányozásával.

– Ellenséges hadi tevékenység indult meg mondta Janusz. – Az ember irányította fegyvereink a helyükön vannak, de egy idő után vagy vissza kell vonulnunk, vagy előre kell törnünk. Még mindig nincs füst?

– Gondolod, hogy nem szóltunk volna? – morgott Alacrity.
– Idehallgass, ez így nem jó. Kihozunk titeket. Hamarosan megerősített őrség lesz a nyakatokon.

– Maradjatok a helyeteken! – vakkantotta Janusz. – Egyelőre minden rendben – Hangos, közeli detonáció hallatszott a háttérből. Alacrity Floytra pillantott, az meg vissza.

– Nem hagyhatjuk őket csak úgy ott, Hó.

– Nem, nem hiszem – Floyt elővette a sokkfegyverét, Alacrity pedig beindította a tehersiklót.

Ekkor hallották meg Corva hangját.

– Ott! Füst van! Füstöt látok egy, két...mind a négy kéményből!

-Milyen színű? – kérdezte Sintilla. – Corva, *milyen színű?*

- Zöld! Ez a miénk! Mozgás, mindenki! Zöld a füst!

Alacrity már indult is. Meredek kanyarba döntötte a gépet, és lesuhant a közeli domboldalon. Notch két embere volt ott, egy fiú és egy lány, olyan tizenöt év körüliek. Egy sok csövű rakétavetőn végeztek éppen az utolsó simításokat. Floytnak megnyomott egy gombot, mire a tehersíkló oldalsó ajtaja kinyílt.

A síkló por- és törmelékfelhőt kavarva megállt

– Indítsátok el az időzítőt, és ugrás befelé! – rikkantotta Floytnak. A kölykök mókusfürgeséggel pattantak be, töltényöveiket és egyéb tartozékaikat szorongatva. Alacrity indított és beletépett a botkormányba. A síkló reldübörgött és elporzott.

– Ideje, hogy lejjebb gyere, Corva, hogy ne legyél olyan látványos célpont – mondta Floytnak. A srilli megfogadta a tanácsot.

Alacrity kiment egy útra, és kis híján belement egy disznó vontatta szekérbe, amely Parókia Alsóba tartott. Parókia Felsőben ritkán volt zavargás, de amikor mégis előfordult ilyesmi, az alacsonyabb néposztálybeliek tudták, hogy ideje eltisztulni az útból.

Floytnak eddig nem ért rá a többi birtok miatt aggódni. Csak most jutottak eszébe, ahogy Alacrity fejmagasságban lavírozott, hogy a Tárház detektorai ne érzékeljék.

– Mi van a többi házzal? És a törzsekkel?

– Egyelőre semmi – jelentette Victoria a *Stray* mentőhajójából, ami Parókia Alsó és Felső között tartózkodott. Amíg a harc át nem terjed más birtokokra vagy a jóval távolabbi törzsi szálláshelyekre, elvileg az egész csetepaté magánügy marad.

– Semmi probléma – jelentkezett be Corva. – Berobbantsam a bekötőutakat?

– Szükségtelen – határozott Alacrity. – Csak baj lenne belőle – Keresztüllavírozott egy ki ligeten, és megállt a másik rakétás egység mellett. Ők is beugrottak a siklóba. Floyd becsukta az oldalsó ajtót, és a teherhajó továbbshant.

– A miénk már tüzel – mondta az első csoportbéli lány huszonöt másodperccel azután, hogy először jelentették a füstöt. Alacrity rákapcsolt, mert nem óhajtott a rakétavető közelében maradni.

– Heart, hol vagy? El tudnád intézni azt a maradék két gépfegyverállást? Egy kicsit gyengítsd le őket, de ne túlságosan. Szerintem kilőttem a villa összes külső detektorát, úgyhogy nem fogják tudni, honnan jön a támadás.

– Értem. Ott leszek közvetlenül a rakéták után. A második rakétavető lövedékei is éppen akkor kezdtek elhúzni fölöttük.

Alacrity és Floyd várta a jelentéseket.

– Kik ezek az idegenek a hálózatban? – kérdezősködött az egyik sikátor-töltelék a háttérből. – Róluk nem volt szó.

– *Psz!* – csitította Alacrity. – Ne zavarj a vezetésben! Egy kicsit változott a terv, ennyi az egész.

– Rakéták a célon – jelentett Victoria a mentőhajóból. – Ellentűz jön a villából, rejtett rakétavetőkből. Maradjanak alacsonyan!

Alacrity éppen ezt tette, mikor a villa rakétái elhúztak fölöttük, hogy megsemmisítsék a támadó rakétavetőket – de mar elkéstek. A rakéták már részint célba értek, részint a levegőben voltak. A támadók megkönnyebbülésére a rakétáknak semmi sem állta útját.

Heart jelentkezett.

– A fedőtakarók célon. Minden kémény elzárva.

Alacrity alig valamivel a talajszint felett fordult ki egy sarok mögül, és látta, hogy valóban így van. A speciális rakéták robbanáskor egyfajta aeroszolt permeteztek szét, amely hatalmas, átlátszó fóliává dermedt. Rétegenként

rakódott rá a Tárházra, középpontjában a négy nagy, zöld füstöt eregető kéménnyel.

Az akció legkényesebb pontján túl voltak. A Gondnokok elpusztítják a kisebb anyagokat – a házi feljegyzéseket és kódokat, a rutin ügyviteli másolatokat, személyi adatokat, privát file-okat és hasonlókat. Ha még egy kicsit várnak a kamarillai anyagokkal, csak egy egészen kicsit...

– Még mindig semmi a többi birtokon, bár készenlétben állnak- közölte Victoria. Ez egybevágott Parókia Felső etikettjével; ez a hely önálló erődök halmaza volt, nem egymást kölcsönösen védelmező közösség.

– Ugyanez a helyzet az ürrepülőtéren és a törzsi zónákban – fűzte hozzá Corva. – Senki sem tudja, mi történik, ezért nem is avatkoznak bele.

– Eszméletlen város: csupa ésszerű ember – szögezte le Alacrity.

– Erős ellentámadásba ütköztünk – szólt Janusz. – Jól jönne egy kis segítség.

– Már ott is vagyunk – felelte Floyt, amikor Alacrity az utolsó sarkon is befordult a villa főkapui felé. A kerítés tetejéből energiafüggöny lövellt ki, de a behatolók erre is számítottak. – Victoria! – rikkantotta Floyt.

– Első támadási hullám – jelentkezett vissza a nő. Az űrcsónak lecsapott, és rakétákkal szórta meg a két sértetlenül megmaradt fegyver-fészket, aztán a kapu felé fordult. A kapu a levegőbe repült, a villa utolsó géppuska-tornyainak megkésett robbanásától kísérve.

Látszott, hogy a zöld füst kezd felgyülemelni a ragacsos vegyi takaró alatt.

Alacrity már rontott is be a kerítésen, egyre lassítva a rozsdavörös pázsit fölött.

– Janusz, mi a helyzet? – kérdezte Corva. – Hozzam a *Stray-t*?

- Ne! – hallották a többiek Janusz kiáltását a zűrzavar és fegyverropogás hangkulisszái közül. Nem szabad rájuk ijesztetni, mert pánikba esnek és megkezdik a totális megsemmisítést. Maradjatok nyugodtan, amíg nem szólok, de akkor siessetek. Alacrity, hol vagy? Kezd elmérgesedni a helyzetünk.

– Már itt vagyunk – mondta Alacrity, amikor megállt a siklóval. Némi aggodalmat vélt kihallani Janusz hangjából, amitől csak még feszültebb lett. *Elmérgesedett a helyzet!*

- Legyetek óvatosak az örökkel! – figyelmeztette őket Janusz. – Nehéz kiütni őket, és még nehezebb a földön tartani.

-Mindenki megértette? – kérdezte Alacrity. Floyd bólintott, Notch kollégái csak bámultak a képébe. Akkor jó. Ne feledkezzetek meg a különleges felszerelésről. Kiszállás.

A csapat kikászálódott a siklóból, és a bejárat felé indult. A fedező tüzet a lépteikhez igazították, az ablakokra céloztak, és maguk köré. Náluk is nehézfegyverek voltak. A kölykök nagyon ügyesen mozogtak és nem zavarták egymást a lövésben. Voltak olyan jók, mint a legtöbb gyalogos, akit Alacrity valaha is harcolni látott. Náluk volt a támadás következő szakaszához szükséges felszerelés is. A bejárat oszlopainál felfedezték annak a két őrnek a holttestét, akiket Januszék az elején lőttek le. Mellettük három sikátorbeli hevert, akik vad kézitusa és fegyveres közelharc során veszítették életüket. A gyerekek úgyszólván darabokban voltak, az öröket pedig csikokká lőtték. Alacrity tovább vezette csapatát a porban, füstben, az előcsarnokban dülő harcba. Fürgén sprinteltek fedezéktől fedezékig. A villa fő világítórendszere megsérült: csak halvány vész-fénylapok derengtek a homályban.

Janusz, Notch és a kommandó többi életben maradt tagja nehézfegyvereikkel kaszálva, fantasztikusan tartották magukat, miközben már szinte térdig gázoltak az üres töltényhüvelyekben és energiamodulokban. A négy gyerek, aki

Alacrityékkel jött, azonnal rohant; hogy megsegítse a társait. Tüzelőállásaikból ellenőrzésük alatt tarthatták a csarnokba torkolló lépcsőket és folyosókat. Tíz ór holtteste volt látható: őket is ugyanolyan kíméletlenül szétrobbantották, mint a kintieket.

– Éppen lőtávolon kívülre kerültek. Az utolsó ellentámadásuk majdnem sikerült – mondta Janusz, miközben újratöltette sugárvetőjét. – A probléma az, hogy a sokkoló fegyverek leterítik őket, de nem mindig maradnak úgy. Elképesztő sérülésekkel is egyre csak jönnek. Szerintem nem teljesen emberek.

Alacrity elgondolkodva körülnézett, aztán félrelökte a sokkfegyverét, és elővette a Kapitányi Oldalfegyvert. Janusz a komint-szerkezetet figyelte, amit a nyakában hordott.

– Nem sokkal ezelőtt élénk kommunikációt éreztem a földalatti szintekről – mondta – a Gondnokok és az örök között. Most letről nem jön semmi, a felszíni egységek pedig nem tudnak kapcsolatot teremteni velük. Azt hiszem, itt az idő.

Alacrity egyetértően bólintott.

– Rendben – mondta Janusz, és beleszólt a komegységébe: – *Astraea Imprimatur*, gyerünk. Corva, intézkedj!

– Mi az a *Straya Primatur*? – kapta fel a fejét gyanakvóan Notch. – Ki az a Corva? Meg azok a többiek, akiket az előbb halottam?

– Ne izgulj, kölyök – mondta neki Alacrity. – Egy kis tervmódosítás történt. De minden maradt úgy, ahogy begyakoroltuk.

Notch egyikről a másikra nézett. – Remélem, nincs semmi átverés a dologban.

– Tiszta a pálya előtted, *Stray* – jelentette Heart.

– Jövök – közölte kurtán Corva.

– Védőmaszkokat fel – adta ki a parancsot Janusz. – És feküdjetek le.

Nem tudhatjuk, mire számíthatunk, amikor felszakad a felszín – vigyázat!

Azzal mindkét kézzel, két pisztollyal tüzelni kezdett. Alacrity fedezékbe rántotta Floytot, nagyot durrantva atyja pisztolyával, mikor egy őrcsapat rontott rájuk az egyik oldalfolyosóból egy vastag sugárvédő pajzsra szerelt hordozható vortex-ágyúval.

A behatolók lövései rendre lepattantak a pajzsról, még a nehézfegyverek tüze is. Az örök előrenyomulása nem állt meg, csak lelassult az ágyú súlya miatt. Alacrity azt hitte, hogy most végük, de aztán észrevette, hogy maga az ágyú is megsérült, és lövésképtelen. Testtömegüket és az ágyú súlyát is figyelembe véve, az örök figyelemreméltó gyorsasággal futottak.

– Hasra! – kiáltott fel Notch, mire mindenki fedezékbe vetődött, és eltakarta a fejét. Notch valamit bedobott a folyosóba, aztán maga is lehasalt, és befogta a fülét. Az, amit bedobott, a futó örök lábi közé pattant, aztán mögéjük gurult.

Egy másodperccel később az egész folyosó egyetlen pokoli forgószele volt a repülő testeknek, testrészeknek, fémdaraboknak, és a robbanás nyomásának, amely azzal fenyegetett, hogy mindnyájukat szétzúzza, a dobhártyájukat beszakítja, és úgy söpri ki őket a folyosóból, mint a faleveleket.

Corva hangja térített magukhoz őket.

– A műszerek szerint éppen a célpont fölött vagyok. Aktiválok a fűrót.

– Mindenki maradjon a földön és vegye fel a maszkját – kiáltotta Janusz.

Nem kellett harmadszor is elmondania. Az *Astraea Imprimatur* a Tárház fölé lebegett, készen a roham következő kritikus lépésére.

A *Stray-t* Janusz csoportja nemcsak azért vette kölcsön, mert gyors, jól felfegyverzett és sokoldalú volt, hanem azért is,

mert bolygókutatót is végzett: volt rajta mélységifűrő-felszerelés. A hajó hasának aljából egy soklyukú sugárszóró ereszkedett ki, aztán megindult. Összevissza sugarak pulzáltak és remegtek, néha köröztek, ahogy a sugárszóró egyes fejei mozdultak. A sugarak lyukasztották, vágták az anyagot. A folyosó mennyezetén hirtelen spirálban örvénylő, elviselhetetlenül ragyogó fénypászma vágott széles lyukat. A fűrőfej is leereszkedett vonósugarán. Maximális erősségen több mint egyméteres átmérőjű lyukat tudott vágni bármin keresztül. Corva figyelmét teljesen lekötötte a fűrősi művelet, miközben a *Stray* pontosan tartotta pozícióját. Heart és Sintilla a *Hárpia-val*, Victoria pedig az úrcsónakkal fedezte. Világító gázok és törmelékdarabok szálltak föl, amint a fűrőfej egyre mélyebbre marta be magát a villa földalatti szintjeit védelmező különleges páncélzat rétegeibe – ezek a pincék az ősi Parókia Belső elhagyatott részeivel álltak összeköttetésben. Aztán egy utolsó robbanásszerű felvillanással a fűrőfej átért a másik oldalra. Corva azonnal lekapcsolta és visszahúzta. A fél épület lángokban állt.

– Hozzátok az emelőszerkezetet. És ne felejtsetek el semmit! – kiáltotta Janusz. Összeszedték a magukkal hozott holmikot, és utána indultak. Háztartási robotok küzdöttek a tűzzel, és Corva is ledobott négy tartálynyi oltó vegyszert a lángoló tetőre, teljes sikerrel.

A kommandó futtában számtalan ör holttestét hagyta maga mögött. Floyd figyelni kezdett: a füst leple alatt, a romok mögött további behemótok leshettek rájuk. – *Később majd ráérünk sajnálni őket.*

Megtalálták a kifűrt nyílást. Az olvadt padló gyorsan szilárdult a halódó tűzoltórendszerből permetező szakadatlan esőben. Kurta zöld füstpamacs szállt fel a lyukból, de aztán abbamaradt. Amíg a sikatoriak kiépítették az új állásokat, Alacrity, Janusz és Notch elkezdték összerakni az emelőszerkezetet, és felállították tartókeretét a lyuk fölé.

Kívülről döndülés hallatszott: az *Astraea Imprimatur* szállt le a gyepre, készen arra, hogy felszedje a bizonyítékokat, ahogy ráakadnak.

Gippo érkezett a sikátorbeliek utolsó csapatával. A *Hárpia* és a *Stray* csónakja fölöttük keringett. Notch időnként zavart értetlenséggel pillantott fel a *Stray*-re.

Alacrity a proteuszára pillantott. Eddig gyorsabbak voltak a tervezettnél, de innen már senki sem tudta, mennyi időre lesz szükség.

– Igyekeznünk kell -jelentette be Janusz. – Bármilyen idővesztés végzetes lehet.

Ellenőrizte a felszerelését, aztán megragadta a lengedező kötelet, és lecsusszant rajta. Hamarosan felszólt:

– Gyertekutánam. Olyan tízmétert kell ereszkedni.. A maszkotok legyen a helyén, itt lent nagyon sűrű a gáz.

Alacrity indult másodiknak. Aztán Floyd volt a következő, aki lebukott a kavargó zöld füstbe. Azon gondolkodott, hogy a füst vajon miért nem szökött ki a felsőbb szintekre. – *Termoklin faktor? Szigetelő erőtér?*

Floyd rendkívül elővigyázatosan és bizonytalanul ereszkedett, majdnem olyan rosszul, mint az első gyakorlatnál, még a a kastélyban. Amikor végre talajt érzett a lába alatt, kísérteties, de lenyűgöző földalatti világban találta magát. A Tárház magába foglalta Belső Parókia, az arisztokrácia által használt ősi földalatti negyed egy részét. Mindhárman egy keresztboltozatos folyosóban álltak, amelynek az örvénylő füst ellenére is határozottan kápolnaszerű hangulata volt. Olyan különleges színű márványfalai voltak, amelyeket Floyd kőben még sosem látott. Érdekes mintázatok voltak kirakva rajta mindenféle ékkövekből, amelyekből Floyd jó, ha egykettőt felismert: holdkő, Athéné Szeme, jégencse. Floyd szinte azt várta, hogy mindjárt templomi orgonamuzsika vagy valami gregorián-ének csendül fel.

– Notch, tegyél róla, hogy az embereid vigyázzanak az

feljáróra, egy-kettő pedig jöjjön le ezen a végén örködni – mondta Janusz. Miután Notch intézkedett, ő és a három férfi elindultak, pásztázó zseblámpákkal, felemelt fegyverrel. A folyosók tele voltak beugrókkal és fülkéekkel. Floytnak nem kellett sok idő *hozzá*, hogy észrevegye: a kamrácskák olyan terrai műkincsekkel vannak berendezve, amelyekről mindenki régen azt hiszi, hogy a földi-srilli háborúban megsemmisültek. Lámpája fényét egy kicsiny meditációs barlangocskába irányította, ahol szökőkutak csörgedeztek és halvány fények táncoltak a homályban. Szélütötten torpant meg, mire Alacrity majdnem beleütközött. A szobor az volt, amit Michelangelo formázott meg évszázadokkal ezelőtt, a majdhogynem aránytalan Máriával, aki ugyanakkora, mint keresztre feszített fia.

– Azt mondták, a Piéta Rómával együtt elpusztult – motyogta Floyt, és képtelen volt akár mozdulni, akár levenni a szemét a látványról. – *Ó, milyen fájdalmasan gyönyörű.*

Alacrity szelíden taszajtott rajta egyet.

– Nem állhatunk meg.

Továbbmentek. Alacrity foszforeszkáló festékszóróval jelölte meg a kanyargós utat. Floyt látott németalföldi mesterműveket, etruszk terrakottaszobrocskákat, Tut halotti maszkját, és még sok egyebet.

– Nem csoda, hogy sosem akartak kimenni innen. Alacrity próbát tett a kom-egységgel.

– Nem megy. Valami interferál itt lent. Még az emelőnél sincsenek meg az örök.

Magányos elmélkedésre szolgáló alkóvok és mélyedések mellett haladtak el. Köröskörül a Föld, és még sok más bolygó válogatott kincsei ragyogtak. Floyt nem tudta megérteni, hogy ezeknek a dolgoknak már a pusztá látványa miért nem fordította a Gondnokokat a Kamarilla ellen. Kezdték belebotlani a Gondnokok padlón, vagy bútorokon elnyúlt testeibe. Sokan kandallók, égetőedények vagy lángfülkék

mellett feküdtek. Kötegszám álltak a kevésbé fontos anyagok, amelyeket a Gondnokok a villa előzőnlésének megindulásakor kezdtek megsemmisíteni. Ezeknek a dokumentumoknak a zömét a Blackguard - Talál-elveszen készítették, papírra vagy papír-analógra, tintával, festékkel vagy a Parókiái Tinta és Papír Vállalat más termékeivel. Egyes foszlányok még mindig ott pislácoltak az égetőedényekben, a szellőzőnyílások alatt...zöld füsttel, és azt a gázt eregetve, ami letaglózta a Gondnokokat.

– Nem túloztál azzal a dologgal kapcsolatban, Janusz. Nézd csak meg: látszik, milyen gyorsan hatott – mondta Alacrity.

– Valószínűleg még akkor is hatásos lett volna, ha nem zárjuk el a kéményeket. Szinte azonnal szétterjed. De menjünk tovább. Be kell jutnunk a központi kamrába, mielőtt...

Hatalmas dübörgés hallatszott, megremegett a föld. Megtántorodtak.

– Úgy hangzott, mintha robbanás lenne, vagy nehézfegyver- állapította meg Alacrity. Egymásra néztek.

– Bármi is volt, a többiek majd elbánnak vele döntött Janusz. – Nekünk tovább kell mennünk.

Megkettőzték lépteiket, és további beszélgetések mellett mentek el, újabb lopott mesterműveket és eszméletlenül heverő Gondnokokat láttak. A folyosó T alakú végéhez érkeztek.

– Nem lehet, hogy az a hely, amit keresünk, egy alsóbb szinten van, vagy ilyesmi? – érdeklődött Floyt.

Janusz a fejét rázta, és valami újabb műszer tanulmányozásába mélyedt.

– Akkor vagy erre van, vagy arra – vélte Notch. Miért nem...

– Vigyázz! – kiáltott fel Alacrity, és ugyanebben a pillanatban Janusz is fordított: – Álljatok félre! Együttes erővel söpörték félre az útból Floytot, Notch pedig a

fegyveréhez kapott.

Egy ór tántorgott elő a homályból, virsli ujjaival görcsösen markolászva a levegőt. Nem úgy tűnt, mint aki tudja, hol van és mit csinál. Annyira meg volt zavarodva, hogy pusztá kézzel rontott volna az ellenségnek. Floyd is felemelte a sokkfegyverét, az U alakú tust a könyöke hajlatába szorítva. Az ór nekigyürkőzött, aztán megfeketedett Notch plazmavágójától, Janusz sugárvetőjétől és Alacrity pisztolyától. Floyd meg nem tudta volna mondani, hogy a sokkfegyvernek volt-e valami foganatja. A hústorony hátratántorodott, és kaszáló karral megpördült. De amikor a rettentő piruett véget ért, és az ór elterült a folyosó padlóján, amikor Alacrityék is abbahagyták a tüzelést, a nagydarab sumo-s megint megindult égett ujjcsonkjain vonszolva magát előre. Alacrity vállával arrébb tessékelte a többieket, két kézzel, gondosan célzott, és megadta a kegyelemlövést.

– Magasságos Teremtő, mi kell ezeknek, hogy megálljanak? – suttogta Floyd.

– Valószínűleg ő volt az utolsó – közölte Alacrity. – Annyira el volt szállva, hogy azt sem tudta, hol van és mit csinál.

– De ahhoz eléggé magánál volt, hogy nekünk jöjjön – ellenkezett Janusz. – Óvatosnak kell lennünk. Nincs sok időnk, ezért kénytelenek leszünk két csoportra oszlani. Alacrity, Hobart, ti legyetek szívesek arra menni. Notch, téged arra kérlek, hogy gyere velem.

Mikor együtt elindultak, Alacrity azt mondta:

– Hm, Hó... – és a sokkfegyverre mutatott. Floyd a vállára vetette, előszedte a Webleyt, és felhúzta a závarzatot.

– Ha meglátsz valakit – *Akárkit* – pörkölj oda figyelmeztette Alacrity. – Ha az segít, akkor gondold arra, hogy ezek az emberek benne voltak abban, amit a világgoddal műveltek

Floyd erre nem mondott semmit. Mentek tovább a

félhomályban, körülöttük fénypontok derengtek. Floyd proteusza szerint mindez csak rövid ideig tartott, de mintha örökkévalóság lett volna. Aztán egy indásan faragott díszítésű kettős ajtóhoz értek. Az ajtókon nehéz lakatok lógtak, a lakatokon jelek Alacrity idegesen körülpillantott, de senkit sem látott.

– Vissza – Robbanótölteteket erősített a zárakra, és elindította az időzítést. Floyd egy fülke menedékébe húzódott, Alacrity pedig követte. Mindketten lekuporodtak és betapasztották a fülüket.

A robbanás így is majdnem megörjítette őket, a folyosó pedig olyan lett, mint egy nagy kemence. Csengő füllel botorkáltak ki, hogy szemügyre vegyék az eredményt.

Az ajtók tárva-nyitva lógtak a zsanérokon. Célzásra emelt fegyverrel óvakodtak be a terembe, aztán megtorpantak, egymásnak vetett háttal.

Körbepásztáltak a fegyverükkel és a zseblámpájukkal, és lassan rádöbbsenek, hogy ez az, amit egész eddig kerestek.

-Hát, akkor én...

-Szentséges...

Rendszerezett polcokat, forgó állványokat láttak minden elképzelhető méretben és formában, egy akkora teremben, ami körülbelül négyszerese volt Floyd nappalijának. Floyd főlegyenesedett, felnyúlt egy polcra, és leemelt egy hajtogatott iratköteget. A hóna alá csapta a Webleyt, és átpörgette a dokumentumot.

– Alacrity, látod ezt? Terrai rostpapír, és kétdimenziós fényképek. És régi típusú molekuláris fonalak.

Alacrity is kotorászni kezdett. Felemelt egy pár tekercset.

– Indukciós másolatok, nagyon régiek. Akármilyen is van rajtuk, valakinek úgy szippantották ki az elméjét, mintha szívószállal szívják, aztán rögzítették. Nem hiszem, hogy az ilyesmit lehetne hamisítani. Ez az, barátom: ez a Földi

Örökség.

Floyt tovább böngészett, mialatt Alacrity megint tanúvallomásokat, valamint hűségesküket, amelyeket a Gondnokok minden új Kamarilla-tagtól megköveteltek, aki az évek során belépett.

– Megint semmi -bosszankodott Alacrity. – Elszaladok Januszékért, és jeleket hagyok a kölyköknek, hogy utánunk tudjanak jönni. Te meg próbálj rájönni, hogy ebből a rengeteg mindemből mi a fontos – Ismét proteuszára pillantott. – Kezdünk kifutni az időből. És nem tetszett az a robbanás sem az előbb – Elhallgatott, mert menni készült. – Ja, és le ne lőj véletlenül, amikor visszajövök, jó? Kösz!

Kiment, Floyt pedig visszatért a bizonyítékokhoz. Aggodalmasan vizsgálta az iratokat. Az anyag egyes darbjai, sokszor több is, vitathatóak voltak, de egészében véve a kamra tartalma tökéletesen meggyőző volt, olyan közel a végsőbizonyítékhoz, amennyire csak lehet. Floyt megszabadult sokkfegyverétől, és nekiállt, hogy kiszemezze a javát. Rábukkant még egy Gondnokra, aki egy égetőedény mellett hevert merev testtel. Egy bonyolult műszerfal volt nem messze tőle. Floyt egy ideig nézegette, és a komplexumban szerzett tapasztalatai alapján arra jutott, hogy ez a Gondnokokfő megsemmisítő szerkezete. A biztonság kedvéért elvonszolta onnan a Gondnok testét. Ekkor csikordult meg mögötte valakinek a cipője.

Már nem ugyanaz az ember volt, aki valamikor elindult a Földről, bár már akkor sem volt pipogyanak mondható. Oldalra szökkent, és a sokkfegyver agya éppen csak súrolta: támadója nem tudta, hogyan oldja ki a biztosítást rajta, különben Floyt már halott lett volna. A fegyver újra ütésre lendült. Floyt a fejét igyekezett védeni, miközben oldalt gurult, de így is csillagokat látott. Egy polc alatt keresett menedéket, szabad kezét és lábait védekezően fölemelte, miközben megpróbálta előhalászni a pisztolyát. A fiú a Gondnokok

típusa volt, fiatalabb kiadásban. Szinte még gyerek. Az arca alsó része valami fényes szövetbe volt szorosan bebugyolálva: rögtönzött maszk volt ez, ami szemmel láthatóan elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy megvédje. Floyd azon tűnődött, hogy a fiú a katakomba egy hermetikusan elzárt helységében volt-e, amikor az égetés elkezdődött. Nyilván nem tudta a kamra zárjának kódját: feszegette a lakatot, de az nem engedett, aztán felbukkantak Floydék, és kirobbantották az ajtót. A megsemmisítő kódot viszont nyilvánvalóan tudta. Lerakta a sokkfegyvert és dolgozni kezdett a műszerfalon. A panelen világító szimbólumok gyulladtak fel.

Floyd zúgó fejjel felült, felhúzta a Webleyt, és igyekezett fókuszálni a látását.

– Hagyd abba...hagyd abba...

A fiú rá sem hederített. Floyd célzott, két *kézzel*.

- Fiam, ne kényszeríts arra, hogy lelőjelek.

A fiú kurta, gyűlölködő pillantást vetett rá, aztán fojtott hangon, csúfolódva megismételte: *fiam*. Aztán folytatta a munkát, hogy felrobbantsa a bizonyítékot, a fülkét, és az egész földalatti birodalmat. Floydnak zakatolt az agya, és kis híján meghúzta a ravaszt. De a fiú alig volt tíz éves: fiatalabb volt még a legkisebb sikátor-kölyöknél is. Floyd keményen hozzávágta a pisztolyt a fiúhoz, aztán sokkfegyverét kapta elő, és a töltés szintjét halálosról bénítóra csökkentette. A műszerfal a végső parancsra várva bippegett és villogott. Az eldobott revolver elhibázta a gyereket, de nekicsattant a panelnek, és egy kicsit visszariasztotta a fiút. Floyd mái felemelte a sokkfegyvert, de az utolsó Gondnok keze már nyúlt a kapcsolótábla felé...

Újabb talajremegtető detonáció rázta meg a folyosót, amikor Alacrity elérte a T betű másik oldaljáraának végét. A rengés ezúttal hevesebb volt, bár az alagút falán továbbra sem volt nyoma repedésnek. Alacrity egy pillanatára megingott,

aztán ment tovább, hogy elvégezze, ami a dolga. A másik végen nem volt semmilyen fülke. Alacrity ehelyett egy erkélyre lépett ki, amely kupolás kincseskamrára tekintett le. A mintegy méternyi vastag falú kupola valamiféle átlátszó anyagból készült. A kincs számos világ további műalkotásainak gyűjteménye volt látványosan, nézelődés és gyönyörködés céljával elrendezve, valamint kalózmódra felhalmozott hagyományos drágaságoké: drágaköveké, aranyrudaké, ékszereké, finom kelmegöngyölegeké. Lent, a csarnok földszintjén Alacrity csak látta, de hallani nem hallotta, hogy Janusz és Notch ellenségeskedő tablóba merevedve állnak, és egymásra ordibálnak. Victoria is velük volt. Mindhárman védőmaszkot viseltek. Alacrity nekiveselkedett a bejáratul szolgáló ajtónak, egy nagy, szervoszerkezetes, szelepes alkotmánynak, de az nem engedett. Aztán ökölrel dörömbölni kezdett rajta, de alig csinált vele valami zajt. Már éppen keresni kezdte a csengőt, amikor a tabló szétesett.

Janusz és Notch támadóállásba helyezkedtek, kezük a fegyverükön. Victoria megragadta Janusz vállát, maga felé fordította, és szemmel láthatóan kiabált vele. Notch húzta volna elő a fegyverét, de habozni kezdett: Alacrity látta, hogy Victoria éppen a tűzvonalában állt. Alacrity előhúzta a saját pisztolyát, de aztán elvetette azt az ötletet, hogy megpróbálja átlőni a kupolát. Bármilyen is volt az átlátszó anyag, valószínűleg egyenesen az arcába csapta volna vissza a sugarat. Bár maszk fedte az arcukat, Alacrity látta, hogy Janusz és Victoria között ádáz vita folyik. A nő Janusz karját rángatta, valamit kiabált, mire Janusz elvesztette szokásos jeges nyugalmát. Kirántotta karját a szorításból, és félrependítette a nőt. Victoria megtán torodott ott és nekiesett egy talapzatnak. A talapzaton álló szobor megingott, a padlóra zuhant és darabokra tört. Notch már pattant is, mint egy mérges kis ördög, és két öklével hátulról tarkón vágta Januszt. Janusz összerogyott, erre Notch

belerúgott, elővette a pisztolyát és megcélozta. Alacrity ordibált és a pisztolya agyával verte a kupolát, de a hang nem jutott át. Azt várta, hogy most Janusz miszlikbe lövése fog következni. De Notch megtorpant, és Victoriára nézett, aki fektében, erőtllenül mutogatott neki valami. Alacrity úgy értelmezte a némajátékot, hogy Victoria megsérült – valószínűleg a fején. Notch ingadozni látszott. Victoria még valamit mondott, mire a sikátor-lakó otthagya Januszt, és sietve a nő mellé térdelt. Amennyire Alacrity látta, Victoria megsimogatta Notch arcát – aztán kihasználva a fiú meglepett dermedését, félretolta a pisztolycsövét, és a saját pisztolyát a fiú állának szegezte. Janusz kezdett magához térni, és a fejét rázogatta. Látta, hogy Victoria szelíden lefegyverzi Notch-ot, és szemmel láthatóan csitítóan beszél hozzá. A bandavezér lassan, kelletlenül megvált a fegyverétől. Janusz összeszedte magát. Alacrity látta, hogy Victoria észreveszi Januszt, és valamit odavet neki: valószínűleg azt, hogy ne avatkozzon bele. De Janusz vad tekintettel, villámgyorsan vetődött. Notch megérezte a veszélyt, és mit sem törődve Victoria pisztolyával megfordult, felemelve a saját fegyverét.

Janusz a testsúlya lendületével elsöpörte, mire mindketten messzire repültek Victoriától. Notch estében megpróbálta megcélozni Januszt, de a férfi gyorsabb volt, és ő lőtt először, még a levegőben. A sugarak Notch testébe martak, és lángra lobbantották a ruháját. A fiú lövése csak a levegőt találta. Janusz feltápáskodott, hogy szemügyre vegye áldozatát. Addigra Victoria már kiabált vele, és célba vette a férfi hátát. Janusz felemelt fegyverrel fordult felé. Fegyvercsövük mögül néztek egymással farkasszemet. Alacrity kissé elhátrált a kupola ajtajától, hogy szögből tudjon belelőni. Veszélyesen kicsi volt a távolság: annyira eltartotta magától a Kapitányi Oldalfegyvert, amennyire csak tudta, egy kissé elfordult, bal karjával pedig az arcát védte. Kétszer tüzelt. A pisztoly kézvédője megóvta az ujjait, de a ruhája és a haja

felforrósodott, bőre pedig kiszáradt a visszaverődő hőségtől. A robbanásszerű hang szinte megsüketítette. A kupola még csak meg sem karcolódott. Hitetlenkedve kapkodott levegő után, aztán benézett. Victoria és Janusz észrevették őt. Egymásra néztek, aztán leengedték a fegyverüket.

Szerencsére Alacrity lövése nem rongálta meg az ajtónyitó mechanizmust. Amikor amazok ketten kinyitották belülről, megkérdezte:

– Mi történt? Mi a bajotok egymással?

– Notch mindent magának akart – mondta Janusz színtelen hangon.

– Most ne törődj ezzel – szólt Victoria. – Alacrity, megvan a bizonyíték?

– Ó, de még mennyire! Hó éppen azt rendezgeti össze. Éreztétek azokat a rengéseket? Mi folyik itt? – Miközben beszélt, azon rágódott, amit az imént látott, és kétségei támadtak afelől, hogy vajon bölcs dolog-e eltenni a fegyverét. A Janusz és Victoria közti fegyverszünet forrpontra jutott.

– Egy úrhajó bukkant fel odakint, miután leejtettek – mondta neki Victoria. – A dombok mögül jött elő, megtámadta a csónakomat, és elsőre el is találta.

– Milyen hajó? És honnan? A nő a fejét rázta.

– Nem tudjuk. De akárki volt, a *Hárpiá-val* és a *Stray-jel* nem törődött, legalábbis először nem. Corva, Heart és Tilla jól megszórták, és a nyomába eredtek. Nekem sikerült baj nélkül földet érnem, de a csónak használhatatlan lett. A többiek majd visszajönnek, ha már elmúlt a veszély. Sietnünk kell a munkával.

– Nekem az a rögeszmém, hogy Notch keze van a dologban – tette hozzá Janusz. – Mintha várt volna valamire, és nagyon ideges lett, amikor megjelent az *Astraea Imprimatur* meg a *Hárpia*. De a szerepéből nem esett ki.

Victoria szúrósan ránézett, de nem mondott ellent neki.

Alacrity megrázta magát.

-Victoria, Ho ott van a bizonyítékok kamrájában, a folyosó másik végén. Janusz, szerintem jobb lesz, ha elrejtjük szem elől azt, ami Notch-ból maradt A holttestből még mindig füst szivárgott. Alacrity csak örülni tudott annak, hogy maszk van rajta.

Janusz bólintott.

– Sajnálom, ami történt – mondta Victoriának. De a fiú nem hagyott nekem más lehetőséget.

A nő hidegen végigmérte.

– Te provokáltad ki, és örültél, amikor bekövetkezett. Az elejétől fogva igazam volt veled kapcsolatban.

Notch bandája bevette azt a mesét, hogy vezérüket egy halódó őr lövése ölte meg. Megtanulták, milyen szívósan a klónok. Ezenkívül feszültek voltak, és már alig várták, hogy elmelessenek. Elegük volt a harcból.

Notch iránti hűségük hirtelen harmadrendű kérdés lett amellet, hogy megkapják kialakított részüket a kincsből, és kívül kerüljenek a harci zónán,

mielőtt még valami történik. Az egész roham mindössze harminckét percig tartott.

A sikátorbéliiek teherhordó eszközöket, kézikocsikat, targoncákat szereztek, arra rakták a zsákmányt. Floytról féltette nyomasztó érzéseit, és elfordult a fiatal Gondnok testétől, aki majdnem betáplálta a megsemmisítő kódot. Valami zsibbadt elégedettség töltötte el, hogy sokkfejevel állította meg a fiút, nem golyóval. De oly kevésen múltott. Floytról még mindig szakadt a víz, ha belegondolt, mekkorát hazardírozott. Arra gondolt, hogy valószínűleg nem lennének idegei még egyszer megtenni valami ilyesmit. Végigtúrta az anyagot, ami évszázadokig tartotta fenn a Kamarilla kényes egyensúlyi helyzetét.

-Ez lehet az első Kamarillások közti eredeti szerződés vagy

megegyezés – mutatott egy dokumentumot Alacritynek. – Természetes eredetű spicai selyem pergamenre nyomtatták, és ezt a patinát szerintem lehetetlen hamisítani.

Sikátor-kölykök csapatai cipelték vissza a furcsa zsákmányt a fűrt lyukhoz. A dolgok menetét felgyorsítandó, a felnőttek is beszálltak.

Floyt egy memóriatekerccsel teli csövet mutatott Alacritynek.

– Még több is van, látod? Évszázadokig lehetne itt kutatni. Megvan minden bizonyíték, amire szükségünk volt.

– De az időnk nem végtelen – szakította félbe őt Janusz, és újabb adatokkal teli ládát pakolt fel a raklapra. Percek alatt lekopasztották a polcokat. A fontos adatok kamrája még azoknál a magánkönyvtáraknál is kisebb volt, amiket Alacrity általában látott. – Gyorsabban! – fejezte be Janusz.

A tükön ülő kölykök ezt jelnek vették, és villámgyorsan elrángatták a guruló raklapot a lyukhoz. Floyt, Alacrity, Janusz és Victoria magukra maradtak a lecsupaszított helységben. Csak néhány, kacatokkal teli doboz árválkodott ott, meg az eszméletlen Gondnok-fiú és öregjeinek teste.

– Még egyszer utoljára végignézhetnénk itt mondta Floyt kétkedően. – Lehetnek még rejtett fülkék.

– Már megvan az, amiért jöttünk – jelentette ki Alacrity. – Meg *kell* hogy legyen. Ha nem indulunk el azonnal, azok a kölykök képesek rá, és elszelelnék nélkülünk, vagy ellopják a bizonyítékokat, mert azt hiszik, hogy jó pénzért el tudják majd passzolni valakinek.

Felkapták a néhány megmaradt dobozt, és belerakták az utolsó iratokat is. Alacrity talált néhány újabb keletű iratot is, amik ugyan inkább csak a Parókiái Tinta és Papír Vállalat anyagait tartalmazó dossziék voltak, nem pedig bizalmas dokumentumok, de mindenesetre ezeket is betömködte egy dobozba. Ha lúd, legyen kövér. Aztán a dobozokat vállukra vetve elindultak.

A T alakú kereszteződésben két elhagyott raklap-kocsit találtak. Az egyik az volt, amit éppen kihúztak a kölykök a kamrából, a másik pedig az, ami éppen visszajött volna az utolsó adagért. Mind a négy felnőtt azonnal fegyvert rántott, készen a veszélyre, de erőszakos támadásnak semmi jele nem mutatkozott.

Az egyik irányból, a kincses szoba felől zajt hallottak. Minden fegyvercső azonnal arra fordult. Notch egyik bandatagja bukkant elő a kavargó füstből, az utolsó szállítmány egyik kísérője. A kislány drágaköveket és természetes aranyból készült rudakat cipelt. Szemei hatalmasra tágultak a maszkja lemeze mögött.

– Nézzétek! Nézzétek, mit talált Gippo! Egy egész szoba van tele vele!

– Erre most nincs időnk – szólt Janusz. – Ha akartok, később mindnyájan visszajöhettek, de először fejezzétek be a dolgokat.

Már indult, hogy elvegye a lánytól a zsákmányt, de az félreugrott, és ujjnyi nagyságú aranyrudakat elszórva elővarázsolt a fegyverét.

– Egy frászt, vén szaros! Egyétek meg a szemét papírjaitokat, mi most már magunknak melózunk. A kocsikat el visszük.

Janusz testtartása elárulta, hogy gyorsított eljárásra készül, de aztán, talán Notch halálára gondolva, elernyedett. – Az üreset vihetitek. A másik a miénk.

A lány megragadta a kocsirúdját és a kincses szoba felé kormányozta. A raklap könnyedén zötykölődött mögötte. Alacrity felszedte az egyik kicsiny aranyrudat, elgondolkodva megnézegette, aztán zsebre tette.

Mindent rápakoltak a másik kocsira.

– Ezentúl nem számíthatok semmilyen megbízható segítségre – mutatott rá Alacrity.

– Ha már így esett, tulajdonképpen nincs is rájuk szükség többé – mondta Victoria. – Engem inkább az az idegen hajó aggaszt.

– Meg a többi birtok, törzs, és ki tudja még, ki, akik belekeverednek- egészített ki Floyd a listát.

Tovább cihelődtek, elővigyázatosan egyensúlyozva az ingatag halmot.

Alacrity és Janusz végezte a kocsihúzás feladatának oroslánrészét.

Floyd és Victoria csak asszisztáltak: örködtek, meg felszededegették azokat a darabokat, amik állandó jelleggel leestek a halomról.

Amikor a lyukhoz értek, senkit sem találtak ott. Elhagyott kocsik, targoncák álldogáltak elhagyatottan. Csend volt, a füst pedig kezdett ritkulni.

– Tiszta aranyláz – jegyezte meg Alacrity. – Valószínűleg mindenki a kincstárban turkál. Ideje eltűnni. Azoknak a kölyköknek úgylis több pénzük lesz, mint amennyivel kezdeni tudnának valamit, fölösleges vacakolni velük.

A motoros lifthez ment, amit a sikatóriak szereltek össze. A lift egy kis átmérőjű, kerek lap volt a vonókábelre erősítve. Egy doboznyi irattal a hóna alatt ráállt.

– Megnézem, hogy minden rendben van-e, aztán fölküldhetitek a többit. Háromszor rá fogok ütni a kötélre ezzel – Elővette a fegyverét, aztán megnyomott egy gombot, és fölemelkedett a zöld füstön keresztül a tiszta levegőre. Még mindig csodálkozott azon, hogy a füst nem szökik ki a lyukon.

A felső szint is kihalt volt. Ahogy a mellkasa egy magasságba ért a padlóval, azonnal kidobta a dobozt, és gyorsan körülpillantott. Egy közeli ablakon kinézve látta, hogy a tapadó fóliát robbanások szaggatták és égették fel. A maradványok foszlányosan lengedeztek a szélben. A felső szint mentes volt a gáztól.

Elrakta a fegyverét, és lehajtott fejjel hámozta le magáról az átizzadt, bűdös maszkot. Vajon most már kapcsolatba tud lépni a Síray-jel vagy a *Hárpiával*? Alig fejtette le a maszkot, mikor fegyvercsövet érzett a halántékára nyomódni, egy másikat pedig a hátába. Kezek ragadták meg a vállát és rántották meg a haját, hogy mozdulatlanul tartsák, és kezek tapadtak a szájára is, hogy elnémítsák.

Egy szempillantás alatt lefegyverezték.

Valami hideg és éles futott, szántott végig könnyedén az arcán, a nyomában vér serkedt.

– Hello, bébi – Jellegzetes karmokat látott, ékköves védőtokban.

Ó, *a fenébe!*, - akarta mondani, de csak nyögni tudott.

A *Lamia* legénysége vette körül a lyukat, és Constance tartott egy termosugaras fegyvert a fejéhez. A regatta-ruhája volt rajta. – Ki van még lent?

A kezek egy kicsit lazítottak befogott száján.

– Hófehérke, és a fiúk, akik a bányában dolgoznak – mondta Alacrity. Szóval a *Lamia* volt az elterelő hadmozdulat, hogy elcsalja a *Hárpiát*-t és a *Stray-i*, amíg ez a deszant lelopózik.

A nő kémiényen rákoppintott az ornyergére a pisztoly csövével, míg a másik kezével Alacrity zsebeiben kezdett el kutakodni.

– Mit kerestetek ott lent?

– Nyugi, Constance, van belőle elég, jut mindenkinek. Annyit vihetsz belőle, amennyit csak akarsz.

– *Annyi* a világon nincs – Valaki megtalálta az aranyrudacsját, és odanyújtotta Constance-nak. Ez lenne az? Mennyi van még lent? És ki van még ott?

– Ha egy percig értelmesen viselkednél, akkor köthetnénk egy üzletet.

Az egyik martalóc beleboksolt a fülébe.

– Tudtam, hogy itt vagytok még. Az a gyáva népség ott a telepeken csak azzal törődött, hogy a saját becses irháját mentse. De én a te fejedet akarom, meg azét a kis féreg Floyttét – mondta, hangjában a várakozás kéjes borzongásával – Most sokba fog kerülni, hogy kivágd magad, szépfiú.

Lent még mindig csend volt, hisz Alacrity még nem adta meg a jelet. A *Lamia* emberei körülvették a lyukat. Alacrity kételkedett, hogy azok ott lent valamit is hallottak volna a szűk nyíláson keresztül abból, ami fent történt.

Constance belerúgott a bizonyítékos dobozba, ami messzire szánkázott. – És nem ilyen ősrégi papirosokra gondoltam – Csípőből belelőtt a termősugárral. Egy szalagtekercs teljesen szétolvadt.

Alacrity nagy levegőt vett, és élénken visszaemlékezett Floytt egyik földi történetére. – *Ne dobjatok bele abba a tüskés bokorba !*

- Hé, idefigyelj! – sipította, és vergődni kezdett. Hagyd békén azt a cuccot. Fontos! Te nem tudha...

Valaki nyakon vágta, mire elállt a lélegzete.

– Azt csinálod, amit akarok-figyelmeztette Constance ridegen. – Most pedig válaszolj a kérdésekre, vagy... – Ujabb tekercset olvasztott szét a sugárvetőjével.

– Vagy. – Egy dosszié lobbant fel, a rosszabbik, és szürke füstöt eregetve pernyévé kunkorodott. Alacrity azon tűnődött, hogy vajon a becsületes embereknek is vannak-e ilyen gondjaik.

– Vagy... – és Constance belelőtt egy újkeletű iratba. A dokumentum szisszenve kapott lángra, és zöld füstöt okádozott. Alacrity vergődni kezdett csak hogy elvonja a figyelmet, hisz ki úgysem szabadulhatott.

Valaki a légsövéhez nyomta a karját. Alacrity elcsendesedett. A gáz gyorsabban terjedt, mint remélte. Constance, arcára furcsa kifejezés költözött, miközben

megpróbálta pisztolyával sakkban tartani. A karok szorítása ernyedni kezdett, és magát Alacrityt is szédülés környékezte.

– Ez az utolsó lehetőség, hogy...hogy... – mondta bizonytalanul Constance, mert közben elfelejtette, amit mondani akart. – Az utolsó lehetőség...

Szemei hatalmasra tágultak, amikor rájött, hogy átvették. Megpróbálta meghúzni a fegyvere ravaszát, de a cső mindannyiszor elkalandozott a célpontról. Az emberei ordítottak és tántorogtak, Alacrityt is elengedték. Az úrász hallotta a padlóra puffanó testek zaját, ahogy a füst sűrűsödött. Ő maga is egyre nehezebben állt meg a lábán.

Constance már nem tudta elsütni a fegyvert. Alacritynek még megvolt az az elégtétele, hogy előbb látja a nőt összerogyni, aztán az ő feje is kiürült, és elvágódott.

Hosszú lebegés után Alacrity egy pillanatra magához tért, A feje lüktetett, a gyomra háborgott, de még a szemgolyói is sajogtak. Az *Astraea Imprimatur* szalonjának freskóit látta maga fölött.

– *Uuuuhhhh!* Győztünk?

Feje a Páratlan ölében pihent.

– Véghezvittük, amit kiterveltünk – mondta a lány. – Szerintem ezt nyugodtan lehet győzelemnek nevezni.

Sintilla is közelebb hajolt.

– Minden bizonyíték megvan, kivétel amit Constance szétlőtt. Janusz, Corva meg Victoria éppen most visznek minket Hawkingba.

Floyt is belépett a látóterébe. A földi keze tele volt iratokkal, adattárolókkal.

– Azt hiszem, most Constance-szal is rendeztük a számlánkat, Alacrity. Amikor eljöttünk, Notch bandája vette át az uralmat. A *Lamia* szerencséjére elpuccolt. Nem lennék meglepve, ha a végén a kölkök Constance-szal mosatnák fel a padlót. És képzelj csak, milyen gyorsan terjednek a hírek

Parókián: amikor elindultunk, a kriptavárosiak már tömegesen fosztogatták a kastélyt, és betörték a Tárházba is.

– Hát, náluk jobban senkire sem fér rá egy kis zsákmány.

Mozogni próbált, de amikor nagyobb levegőt vett, éles fájdalom hasított a tüdejébe. Komisz kis anyag lehetett az a füst.

– Pihengess egy ideig, Csillagszemű – mondta neki Sintilla.

– Szükséged lesz az erődre.

– Huh. Ez nem valami jól hangzik. Sintilla elvigyorodott.

– Tulajdonképpen megvan minden bizonyítékunk, amivel szétzülleszthetjük a Kamarillát, de csinálni is kell vele valamit. Most jön az igazi mulatság!

10.

A gazdagok és hatalmasok

– Alacrity, ezt sosem képzeltem volna rólad: ártatlan vagy. Itt áll feketén-fehéren – emelt föl Sintilla egy üzenet-ostyát.

– Talán a Gondnokok információi sem voltak mindig tökéletesek – mondta Heart, miközben kötést tett Floyd sebére. Pajkosan Alacrityre kacsintott. – Még hogy ártatlan, *haha!*

- Nem, nem. Itt van, ebben a jelentésben – kötötte az ebet a karóhoz Sintilla.

Janusz kivételével mindnyájan ott voltak a *Stray* szalonjában, és a zsákmányolt anyagokat olvasták. Kiderült, hogy a kamarillai bizonyítékok mellett szert tettek különféle kamarillai források legfrissebb közleményeire is, többek közt a Föld Alfa-Hivatalnokaiéra is.

– Lássuk csak – rendelkezett Alacrity, és félretette a saját elolvasóját. – "Háttéradatok"...."Weir-örökség" ..."Pásztor Terv", huh!....," Az eredeti terv hibás végrehajtása, ami szerint Alacrity Fitzhugh-t úgy kellett volna beszervezni a Pásztor Tervbe, hogy megrendezik elítéltetését a közrend megzavarásáért és lázításért"....szerintem nem tudták, hogyan kell helyesen leírni azt, hogy "csöbe húzzuk"..."de a helyzet végül véletlen emberölésbe torkolt, amit a tömeg egy tagja követett el, és amiért aztán Fitzhugh-t megvádolták és elítélték. A hivatalos szervek szerepének bizonyítékait Bear földszolgálati ellenőr tüntette el és semisítette meg." Ó, csak találkozunk még egyszer...

– Ezt majd később – mondta Heart. – Most már ideje, hogy ne kísértsük tovább a jószerencsénket, és Hawkingba menjünk. Janusz! Mikor leszünk készen?

Janusz éppen ebben a pillanatban ért vissza a hídról.

– Akár most is. Az utolsó matematikai modellt is betápláltam az irányítósorba. A hajó nem sérült meg, úgyhogy akkor indulunk Srillára, amikor csak akarunk.

– Az jó lesz – mondta Corva. – Csak éppen nem mehetünk Srillára, de Spicára sem. Sokkal nagyobb bajban vagyunk, mint hittük – Egy újabb írást emelt fel. – Ez a legutolsó üzenet azok közül a komfile-ok közül, amit a Gondnokok megtartottak. Úgy tűnik, a kamarillai tagok nyugtalanok. Tisztában vannak vele, hogy Endwraithe nem végzett veled és Hobarttal, a Viadalon pedig elvesztették a nyomotokat. Körözüvényt adtak ki a spicai és srilli törvények alapján. A vád

a csillagközi egység megbontására irányuló terrorista szervezkedés, valamint felkelés szítása. Mindent bevetnek, hogy megtaláljanak és elpusztítsanak benneteket.

Janusz Corva válla fölött elolvasta az írást, és lassan bölintott.

– Rengeteget kockáztatnak: arra játszanak, hogy mindenkit befeketítsenek, aki ellenük fordul. Még azt is kétlem, hogy akár Máska nagybátyád segíteni tudna, Corva – ha egyáltalán eljutunk hozzá.

– Én nem látok más megoldást, minthogy menjünk vissza a Epiphanyra, és pakoljunk ki Tiajo nagyasszonynak és Redlocknak – vélte Alacrity.

– E szerint itt ez nem lenne valami bölc s dolog közölte Janusz. – Van egy spicai flotta, ami arra van kihegyezve, hogy nekimenjen bárkinek, aki megkondítaná a vészharangot. Még Weir Birodalma sem remélheti, hogy megállhat a spicaiak ellenében. Ez az üzenet még azt is jelzi, hogy a Kamarillának legalább egy, de inkább több aktív kapcsolata van a Fagyerődben. A Legyőzhetetlenek, vagy talán Tiajo tanácsadói közt, ki tudja? Ha odamennénk, akkor nagy eséllyel börtönbe kerülénk vagy meghalánk.

– Ennek a bizonyítéknak elég rövid lesz a felezési ideje – állapította meg Sintilla. – A kamarillások meg fogják próbálni lejáratni, és rendkívül összehangoltan fognak cselekedni. Mi lenne, ha elmennénk valamelyik hírügynökséghez? Vannak ajánlóleveleim. Ha közvetlenül hozzájuk fordulunk...

-Jobban teszi, ha inkább elolvassa az üzenetet mondta neki Corva. – A zsebükben van az Infotel, a Transgal, a New Pathé. És szerintem a többieket is sakkban tudják tartani.

– És közben már az egész Langstretch a nyomunkban fog lihegni – vetette közbe Victoria.

– Akkor mi marad? – kérdezte Heart. – Gyorsan kell cselekednünk.

– Mit szólnátok a Naprendszerhez? – dobta fel az ötletet Alacrity. – Maradhatnánk az eredeti tervnél, a Szabad Import Levéllel, és visszavihetnénk az *Astraea Imprimatur-t* a Földre. A naprendszerbeli hatóságok nem állhatják utunkat, nem igaz?

– A Szolár Erők elvileg kötelesek tiszteletben tartani a levelet, és legalább a lehetőséget megadni nekünk a leszállásra – elmélkedett lassan Victoria. – De mit csinálnánk ott? Az Alfa Hivatalnokok mindent az ellenőrzésük alatt tartanak. Senki sem bírálhatja felül őket.

– De ott van Hamu polgártárs – jegyezte meg Alacrity.

– Az ítéletvégrehajtó? – kérdezte Sintilla. – Komolyan azt gondolod, hogy dacolhat az Alfákkal?

– Én már találkoztam vele – felelte Alacrity. Annak a fickónak senki sem parancsol. Amellett a Szoláris Védelmi Egyezmény a Terrára is kiterjed. A spicaiak és a srilliek egy lépést sem tehetnek a Föld ellen úgy, hogy háborút ne robbantsanak ki vele. Lehet, hogy a Földnek már nincsenek véderői, de a lunaiak és más naprendszerbeli kormányok keményen szembeszállnak bárkivel, aki a saját területükön kikezd velük.

– Attól tartok, hogy már most vannak spicaiak a Naprendszerben, egy egész flotilla -közölte Corva.

Alacrity felhördült. Corva magyarázni kezdett. Hogy elejét vegyék Floyt minden visszatérési kísérletének a Terrára, a Kamarilla egyik tagjának parancsnoksága alatt egy spicai flottát irányítottak a Naprendszerbe, baráti látogatás címén.

– Nagyon gyorsan záródnak a rések – állapította meg Sintilla. -Talán sietni kéne, és valahol ott kitörni, ahol senki sem hallott rólunk és senki sem keres minket, aztán kitalálni, mit tegyünk.

– Nincs ennyi időnk – mondta Victoria. – Valahogy nyilvánosságra kell hoznunk ezt az információt, mielőtt megelőznek minket hamis tájékoztatással, pszichopropaggal és viszonyvadásokkal. Különben is most, hogy a Tárháznak vége,

esetleg beharcok kezdődnek, amelyek életek millióit fogják követelni.

– Ami a Földet illeti, nagy kár – szólta Corva. Optimális hely lett volna a [közvetételhez. Szerintem a spicai flotta csak blokádnak van ott: kár, hogy nem tudjuk megkerülni.

– Biztos, hogy beállítottak hajókat, amik a Terrára menőket figyelik – mondta Heart. – A szolárok is megpróbálják majd megakadályozni, hogy leszálljunk a Terrán, hacsak Hobart át nem adja a Szabad Import Levelét.

– De ha mégis átjutunk a spicaiakon, és elég közel érünk ahhoz, hogy leszállhassunk, akkor a szolárok visszatartanak mindenki mást a beavatkozástól vitatkozott Alacrity.

– Mindig ugyanoda lyukadunk ki – sóhajtott Corva. – A spicaiak figyelni fognak. Még az *Astraea Imprimatur* sem tudáttörni köztük.

– Akkor mit tehetünk? – kérdezte Floy. – Van valami más olyan dokumentum vagy mentesség mint az importlevél – amit a spicaiaknak is el kell ismerniük?

– Gondolom, valami diplomáciai megbízólevél vagy ilyesmi megtenné – mondta elrévedve Victoria. – Csakhogy nekünk nincs ilyenünk. Nem sokan vannak olyanok, akik előírhatják a Spicai Haditengerészetnek és a Szolár Véderőknek, hogy törődjenek inkább a saját dolgukkal, és álljanak félre az útból.

– Mi a gond, szerelmem? – érdeklődött Alacrity, amikor Heart egy apró sikkantással felpattant. Felfutott a szem a harisnyádon?

A lány elviharzott, mindenkit teljes kíváncsiságban hagyva, aztán visszatért a *Hárpiá*-ról, ami a *Stray* csónak-zsilipjében pihent. A Sile-től maradt holmi közt kutakodott.

– Itt van. Emlékeztek? – Egy adapterbe csúsztotta a memóriapirulát, hogy az *Astraea Imprimatur* rendszere is elfogadja. Az a bizonyos film volt az Praxisről, az Emberi

Potenciál Egyházának vezetőjéről.

– Na és akkor mi van? – kérdezte Sintilla. – Már úgy értem, hogy tényleg undorító fráter, és klassz lenne mindenhol szétszórní ezt az anyagot, de még Praxisnak sincs hatalma arra, hogy levakarja rólunk a spicai flottát.

– Valóban nincs – helyeselt Heart. – *De ő a főnök a Bíbor Regattán. Ő* dönti el, kit vegyenek be, és mi legyen az útvonal.

Alacrity a karjába kapta és szájon csókolta.

– A Csillagközi Békebíróóság főbírája is részt vesz a versenyen – mondta Victoria. – A Valutaszabályozási Igazgatóság elnöknője is. És a Fajok Közti Együttműködés fő döntőbírája!

– És a spicai védelmi koordinátor – fűzte hozzá Sintilla. – A regattát még a spicai haditengerészet sem merné megállítani. Shiva kezeire, amikor legutóbb valaki csak említeni is mert ilyesmit, a regattatagok nem hivatalos szankciókat léptettek életbe, és térdre kényszerítették a micsodát is? Ja, a Dungaling Koalíciót!

– De hát ez mégiscsak egy verseny – kételkedett Janusz. – Az emberi világúr leggyorsabb hajói vannak a regattában. Egyáltalán nem vagyok meggyőződve róla, hogy a *Stray* egyáltalán lépést tud tartani velük, és foton-vitorlázásra sem vagyunk képesek a verseny megfelelő szakaszában.

– De hát nem kell végigfutnunk az *egész* versenyt – emlékeztette őt Heart. – Csak addig kell velük maradnunk, amíg átmegyünk a spicaiakon, és elég közel jutunk a Földhöz.

– És ha valami rosszul sül el, még mindig marad a jó öreg Hawking – tűnődött Corva.

Alacrity az ádámcsutkáját vakargatva bámulta az erotikus freskókat, és jólesően dédelgette vakmerő gondolatait.

– A Hawking-motorunk marha nagy, azzal valószínűleg ki tudunk tartani fénysebességen túl. De a normál űrben túl sokat kéne követelnünk a hagyományos hajtóműveinktől.

– Pedig kénytelenek leszünk megkövetelni – elentette ki.Floyt rendíthetetlen meggyőződéssel. – Muszáj, Alacrity.

– Igazad van: tényleg muszáj – mondta Corva is. – Ne aggódj, Hobart: ki fognak tartani a motorok.

– Öhöm! – jegyezte meg Sintilla. – Eszébe jutott már valamelyikötöknek csak egy pillanatra is, milyen nehéz Praxis közelébe férközni? Mert nekem igen. Én már csináltam róla egy cikket. Megzsarolhatjuk, ha eljutunk hozzá, de hogyan jutunk el? Az ideje nagy részét a nenon-bazilikájába elvonulva tölti, az Én Sáncai mögött.

– Ha az apám bejutott Praxishoz, akkor én is be tudok – jelentette ki Heart, könyökével Alacrity vállára támaszkodva.

– Akkor nekünk is kapitányi sapkát kell fölvennünk, rajta kis rakétával? – gonoszkodott Sintilla.

– Kell hogy legyen valami kerülőút! – morogta Alacrity.

Praxis magasztos ábrázatába bámult, s többiek pedig körégyültek az *Astraea Imprimatur* hídjára. Utoljára mondom, fiatalember, ezt nem lehet megkerülni. A minősítés elnyeréséhez a kapitánynak részt kell vennie az Indítási Dáridón, és személyesen kell átadnia belépő-zálogát a lovagmesternek. Ez olyan merev tradíció, amit még én sem tudok megváltoztam.

– Csak trükk – mormogta Janusz.

Praxis nemes vonású arcán nem látszott, hogy bosszankodna.

– Ne legyen számár! Komolyan azt hiszi, hogy éppen most akarok jelenetet csinálni? Bevettük a versenybe – biztosíthatom, hogy nagyon heves tiltakozások ellenére! – és az útvonal is a maga kívánsága szerint alakul. Valószínűleg nemkívánatos személy lettem a Nagy Asztaloknál, és bizonyára ki fognak golyózni az emberi világűr minden

befolyásos pozíciójából, de megtartottam az egyezségünket.

– De ha megsérti a verseny szabályzatát, akkor kizárják. Ilyen egyszerűen. Csak magán múlik.

– Ne menjen el – Alacrity lekapcsolta a hangot. Mit gondolsz, Hó?

– Mit tehetne velünk bárki is így, a nyilvánosság előtt?

– Nem kell mind mennünk – mondta Sintilla. Színtiszta bolondság lenne, ha Janusz és Vicki mutogatnák magukat: túl magas labda a Langstretchnek.

– Attól tartok, én is kiesem – vallotta be Corva.

– Nos, a Tárház-béli információ alapján Hó és az én képmásomat még tulajdonképpen senki sem tárta körözés formájában a nyilvánosság elé. Pikkpakk elintézzük. Mi van bíborszínünk, amit fölvehetnénk?

– Praxis azt mondta, hogy a kapitány, az elsőtiszt és a kíséretük – mutatott rá Sintilla. – Szerintem ez minket jelent Hearttal. Talán még jobb is lesz, hogy nem egyedül kóboroltok majd ott a sok patrícius között.

– Nem! – mondta Alacrity eltökélten. – Nem akarom, hogy *ennyire* belekeveredjete.

– Pedig nincs más választásod – juttatta eszébe Sintilla. – Amellett Heart jobban kiismeri magát az ilyen helyeken, meg Tilla is.

Alacrity újra visszakapcsolt Praxishoz.

– Rendben, ott leszünk. Hmm, Dincrist felbukkant már?

– Nem. Őt és a *Celeste Aidá-t* törölték a versenyből. Legyenek a nagy pavilonnál fél óra múlva. Ha esetleg összefutnánk, ne szóljanak hozzám. És ha van egy csöpp eszük, akkor attól kezdve kerülnek.

– Ne vesztegesse az idejét fenyegetőzésre – felelte Floyd. – Túl sokan vannak maga előtt. De mondok magának valamit: néha azt kívánom, bár ne adta volna be a derekát, mert így most megtarthatja a titkait és a filmeket. Nagyon szívesen

lelepleztem volna.

Praxis sűrű fehér szemöldöke felszaladt a homlokára.

– Ó, azt elhiszem, fiatalember. Láttam az arcán, meg a barátjácán is már kezdettől fogva. Tudtam, hogy nem blöffölnek – Azzal kikapcsolt.

Janusz megveregette Floyd vállát.

– Mindennek ára van, Hobart. Egyes alkukat nehezebb megkötni a többinél.

– Indulnunk kell – szólalt meg Heart. – Hol az a belépő-zálog, amit Praxis adott?

Felforgatták az egész *Astraea Imprimatur*-t, plusz a *Hárpiá-t*. A két pár szinte az utolsó pillanatban hagyta el a hajót. Floyd belepréselte magát Sile egyik megfelelő színű egyenruhájába. Mivel egyenruhájának köszönhetően valódi regattakapitánynak látszott, a többiek úgy döntöttek, hogy ő adja át a zálogot. A gondolat kellemesen megborzongatta.

Sintilla a karján feszített a hozzáillő térdnadrágban, blúzban és köpenyben, mely ruhadarabok valaha mind egy szálíg Constance tulajdonát képezték. Alacrity az elmaradhatatlan kék hajózőruhát viselte egy rögtönzött, a regatta színében virító selyemömvvel, Heart pedig bíborszínű, testhezálló, fémszálas estélyit, szintén Constance ruhatárából. Az összejövetelen általános volt a színpadias, olykor bizarr arckikészítés, mindkét nem részéről: Alacrityt és Floydot is fantasztikusan kisminkelték Sile álcázó készleteiből és Constance kozmetikai szereiből. Heart és Sintilla szende fátyol mögé rejtették arcukat.

A Rialto egének nyugodalmas szépiaszíne a koros elegancia levegőjét kölcsönözte a bolygónak. Fő napja, a Moloch, ez a borostyánszín óriás éppen ereszkedőben volt az Orfeusz Tenger nyugodt barna vizei fölött, melynek partján a verseny indító táborát kijelölték. A Rialto kellemes, lanyha és túlcivilizált planéta volt, beltenyészett és meglehetősen zárkózott lakossággal. Az *Astraea Imprimatur*, mint kései

érkező, a zajos tábor peremén kapott helyet. A *Stray* küldöttsége a nagypavilon fenséges bíbor sátra felé indult.

Korosodó, mindkét nembeli kapitányok mellet haladtak el, akiket barátok, legénység és semmittevők kísérték. A résztvevők kettős fényben sütkéreztek: a regatta dicsőségében, és saját hatalmuk, gazdagságuk ragyogásában. Klikkjükbe csak a leghíresebbek, legbefolyásosabbak, leggazdagabbak vagy szexuálisan legkívánatosabbak tartozhattak. A hajójuk egyenruháját viselő legénységi tagok csak módjával élvezték ki különleges helyzetüket: a szigorú rialtói csendőrség keményen lesújtott a hazai vagy külvilági rendbontókra.

Alacrity titokban élvezte, hogy némelyik hajót közléről is szemügyre veheti. A járművek véletlenszerű összevisszaságban álltak. Némelyik olyan gyönyörű és annyira célratörően tökéletes volt, hogy valami reménytelen szerelem támadt fel benne irántuk, amitől összeszorult a gyomra. Minden stílus képviseltette magát, persze az aerodinamikai elvekhez alkalmazkodva, hisz a versenyzőknek a légkörben is helyt kellett állniuk.

Látott egy, a *Hárpiá*-nál alig nagyobb, gyönyörű áramvonalas jószágot, és a *Stray*-nél is hosszabb, de jóval karcsúbb, gonosz kinézetű járgányokat. Minden elfogultságával együtt is el kellett ismernie, hogy a *Stray*, az egyszerű, átalakított partizánbárka itt nem rúg labdába: egyszerűen nincs is ebben a kategóriában, ezen a színvonalon.

Itt mutatóban sem voltak vigécek, zsebtolvajok, kóklerek, újdonszok vagy törtető, akikre Floyd számított. A rialtói csendőrség és a magánstrázsák tettek róla, hogy távol tartsák az aljanépet. Ha valakit megfelelő iratok nélkül kaptak itt, az az illető azonnali kiebrudalását vonta maga után, meg esetleg egy törött kart vagy koponyát.

Az örök és biztonsági rendszerek már több ízben ellenőrizték az *Astraea Imprimatur* utasainak személyazonosságát egyszer a bolygó megközelítésekor,

egyszer leszállásnál, és azóta is kétszer, szűrőpróbaszerűen. De csak annyit tettek, hogy összevetették a személyi adatokat azokkal a hamis nevekkal, amiket Praxis adott meg a rendszernek.

Sok parancsnoknak és fontos embernek volt saját szórakozása is. Skót dudások, poéták, bokszolók, filozófusok társalogtak kötél táncosokkal, bohócokkal, karikaturistákkal és hasonló népekkel.

Alacrity felismert egyeseket azok közül, akiket útközben láttak, Heart pedig meglehetősen sokat, míg Sintilla szemmel láthatóan szinte mindenkit ismert. Követek, hűbérurak, katonai hatalmasságok, művészeti hírességek, ipari és kereskedelmi titánok nyüzsögtek mindenfelé, körülrajongott nagy elmék, akadémiai és tudományos szaktekintélyek mellett.

– Mi lesz, ha összefutunk valakivel a telepekről? – csúszott ki hirtelen Floyd száján.

– Majdnem végig maszkban voltál, rám pedig kötve hiszem, hogy valaki is emlékszik- nyugtatta meg Alacrity. – Én csak egy voltam a többi vasnyakörves félemler közül. Különbösen is az az érzésem, hogy a legtöbben közülük most lapítanak, amíg le nem nyugszanak a dolgok.

– És te, Heart? – kérdezte Sintilla a fátylán keresztül. – Tudja itt valaki, hogy ki vagy?

– Ebben a szerelésben nem ismernek föl – mondta Heart, és megigazgatta a fátylát.

– Túlságosan el lesznek foglalva azzal, hogy azt az észbontó bőrt bámulják – vélte Alacrity.

Megérkeztek a pavilonhoz, amely svédasztallal és bárral, valamint emberi szolgálkkal várta a vendégeket. Nyoma sem volt robotpincéreknek.

Az emberek összegyűltek a zálogok rituális beszédéhez. A slepp nagy része a verseny kezdete után előremegy majd a célhoz, ahol folytatódik a parti.

– Borogassatok – lehelte elhalón Sintilla. – Még sosem láttam ennyi nagymenő alakot egy helyen egyszerre, még a Spicai Avatási Napon sem. Nietzschek kéne látnia ezt a helyet, akkor aztán beszélhetne az akarakterőröl!

– Vasárnapi hobbi-úrpatkányok – acsarkodott megvetően Alacrity.

– Neked talán igen – mondta Heart. – De látod azt a gömbölyű kis fickót ott? Ő Van Baader Főtítkáár, az El Nem Kötelezett Bolygók Szövetségétől. A nő pedig, akivel beszélget, Gaultine Le Claire, a Bambusz Konföderáció pénzügyminisztere.

– Várj csak! – suttogta hevesen Floyt. – Alacrity! Miért nem vonjuk őket félre, és mesélünk el nekik mindent? Nem kell addig várnunk, amíg a Földre érünk.

– Azért, mert Gaultine-t nem említik a Kamarilla tagjai között, csak a sógorát, Maximilliant – magyarázta Sintilla. – És a Fajok Közti Együttműködés elnöke, ott – azokkal a csökött szárnyakkal és édes kis farokkal – elvileg tiszta, de hitves-királynő-főnöke nyakig benne van. Látod a problémát, Hobart? Lehetnek egyesek, akik becsületesek, de nem tudjuk, kik. Különben is, ha a helyükben lennél, te kire hallgatnál inkább: törvényen kívüliekre és névtelen senkikre, mint amilyenek mi is vagyunk, vagy a családotra és a barátaidra?

– Természetesen igazad van – adta be a derekát Floyt.

– Akkor essünk túl a dolgon – mondta Alacrity.

– Nem csodálom, hogy az apád annyira be akart kerülni ebbe a társaságba – mondta Sintilla Heartnak. – Aki velük haverkodik, annak már van mire támaszkodnia.

Egy teljes nagyzenekar játszott. A helység sztázis-rögzített vízszobrokkal és tíz méterre szökő szivárványtoll-szökókutakkal volt feldobva egy kissé. Oda sem pillantva rohantak el a különféle finomságok és feldobószeretek mellett: nem volt idejük arra, hogy megízleljék a kábítószeres gyümölcsfagylaltot vagy a drogozott édesgyökérpasztillákat.

Egy gargántuai termetű üstdobos bejelentette, hogy a zálogok begyűjtése és a verseny megnyitása hamarosan kezdetét veszi. Ekkor a versenyzőket és kísérőiket felkéri majd arra, hogy igyanak áldomást a vetélkedésre. Ezután a kapitányok legénységükkel együtt visszatérnek a hajóikra. A pálya útvonalát a versenybizottság egy rendkívül rangos tagja, a Bíbor Regatta kétszeres győztese ismerteti.

Floyt éppen körbe báméskodott, amikor Sintilla ujjai keményen megszorították a karját.

– *Látod ezt?* – suttogetta vadul a nő.

Két méternyire tőlük egy igen vonzó, középkorú hölgy állt figyelemreméltó dekoltázssal, és ijesztő sündisznó-frizurába tornyozott vérvörös hajzattal. Éppen partnerének, egy méltósággteljes idős úrnak áradozott, aki a két szélen copfba font ősz hajat és ötágú tuskébe sodort szakállat viselt.

– Egyszerűen *muszáj* elolvasnia! Helyenként olyan csintalan, és olyan bájosan közönséges, de pimasz is!

És az úriember kezébe nyomott egy példányt a *Hobart Ffloyt és Alacrity Fitzhugh a szupernóva amazon-rabszolgánők ellen* című könyvecskéből.

Sintilla úgy tett, mintha ájuldozna.

– Valaki kapjon el. Gazdag vagyok. Ott vagyok a Horizonton – jelentette ki.

– Majd később ünnepelj, jó, Tilla? – hűtötte le Alacrity. – Semmire sem mérsz a jogdíjaiddal, ha a Kam... ha bajba kerülünk – Magában feljegyezte, hogy új álnevet kell kitalálnia. – *Filléres ponyva!*

Kürtök harsantak fel. Egészséges taps köszöntötte az úrutazó sportembert, aki be fogja jelenteni a regatta útvonalát.

– Ó, a *pokol entrópiájába!* – lehelte Alacrity. Mason báró volt az.

A báró körbejárt a gazdagok és hatalmasok közt, hogy alkar-fogásokat, puszikat, tenyér-összeveréseket váltson velük.

– Nyugi, nyugi – kántálta halkán Sintilla. – Csak azért van itt, hogy megtegye ezt a bejelentést. Nem fog ránk ismerni. Nyugalom.

Alacrity a Páratlan szemébe nézett. Világos volt, mire gondol a lány: tartozása van Masonnal szemben, és az utolsó garasig meg akar neki fizetni.

– Egyszer majd még meglékeljük – biztosította a lányt Alacrity. Heart bólintott.

Mason a pavilon túlsó végén álló emelvényre lépett, és további hírességekkel parolázott. Alacrityt pillanatnyi kétely kerítette hatalmába arra a gondolatra, hogy kik ezek az emberek, akikkel éppen szórakoznak, de aztán megerősítette magát azzal, hogy az érem másik oldalára gondol: ki meri ezeket az embereket megállítani, vagy átkutatni, akár még a Föld közelében is? Újabb üdvözlések garmadája után Mason kinyitotta a legfinomabb papiréből készült lezárt borítékot, amely hivatalos pecsétekkel és számítógépes biztonsági kódokkal volt ellátva. Alacrity elképzelni sem tudta, hogy Praxis hogyan játszotta ki ezeket, bár sok minden lehetséges egy olyan valaki számára, akinek egy egyház feloldozása áll a háta mögött.

Elhallgattak az ugratások és koccintások. Mason némán elolvasta a papírt, kuncogott, és felvonta a szemöldökét.

– Úgy látom, valami olyan jön, ami még nem volt – mondta terjengősen. – Ezúttal talán egy kis történelmet csinálhatunk, barátaim, de az biztos, hogy a versenyzők legalább *lát*ni fognak egy kis történelmet. A pálya az emberiség gyökereihez, a Naprendszerbe vezet. És közeli látótávolságban halad el egy bolygó: a Föld mellett!!!

Egyesek levegőért kapkodtak Egy pillanat múlva Mason odabólintott egy szolga-félének, aki továbbadta a jelet. Kint a Myrmydionról, egy sok kilométernyire távolabb fekvő sziklás atollról küldönchajó szállt fel, gyorsabban emelkedve, mint egy elfogórakéta. Még a versenyzők hajóinál is gyorsabban

fogja megtenni a pályát, hogy benyújtsa a naprendszeri hatóságoknak azt a belépési kérvényt, amely a Regatta tagságának neveit tartalmazza, hogy a verseny fennakadás nélkül lefuthasson.

Újra megkezdődött az általános beszélgetés, vélemények cserélődtek és csaptak össze. A klubtagok emelkedettséget láttak ebben a választásban, ami kihangsúlyozza személyes és csoportos státuszukat. Egyetlen más létező szervezet sem adhatta volna meg nekik ezt az előjogot.

Valaki felkiáltott: *A Szolra!* és magasra emelt pohara megcsillan a fényben. Hamarosan a sátortető alatt tartózkodók zöme is követte példáját. Koccintás zaja és vidám füttyentés hallatszott. A kapitányok magasra emelték zálogaikat.

Tetszik nekik az ötlet, sőt, egyenesen imádják, – látta Alacrity.

– A pályára és manőverekre vonatkozó követelményeket a kiosztott kockákban találják – emlékeztette Mason a kapitányokat. – Meg kell mondjam, hogy a könnyűsíkló részben olyan nehéz manőverek vannak, ami még a regattán is ritkaság.

– Mint azt néhányan tudják, az utolsó pillanatban töröltünk valakit, aki végül az utolsó pillanatban újra belépett – mutatott végig széles mozdulattal a tömegben Mason.

– *Ó, jóságos ég!* – sóhajtott Heart.

Csinos, a regatta bíborában tündöklő gyakorló újrjáró-kapitányi uniformisban Dincrist feszített egy csoport tapsoló néző között. Integetve fogadta a bejelentést, és veszedelmes mosolyokat váltott Masonnal. Alacrity azon elmélkedett, hogy vajon milyen egyezséget köthettek egymással, és ki járt vele jobban. Dincrist mosolygott, tökéletes kép: nemes, udvarias túlzás.

– Nem maradhatunk itt – mondta Sintilla.

– Ácsi! Be kell adnunk azt a zálogot – emlékeztette Alacrity

színtelen hangon. Egy lila tollpálma árnyékába húzta őket.

Körülpillantva felmérte a harci helyzetet. Egy gyönyörű fiatal nő tűnt fel Mason oldalán. Kék és fekete bőrfilmet viselt, és egy metszett üvegtálat tartott. A kapitányok kezdték beledobálni a zálogaikat és elvették a pályaadatokat tartalmazó kockákat. A tálon érzékelők figyelték, kinek a záloga érkezett már be, és a minősített hajók nevét hatalmas képernyőkön jelenítette meg a pavilon falain. Mason lelépett az emelvényről, hogy újabb embereket üdvözljön. Oda sem figyelt a zálogok begyűjtésére.

– Hó, te fogod bedobni. Csak ne nézz Mason felé, és minden rendben lesz. Hearttal az északi bejáratnál fogunk várni – ott annál, amelyik a legmesszebb van Dincristtől.

Kezdetét vette az áldomás. Pincérek, pincérnők kínálták körbe a fűszeres grogot. Floyd és Sintilla a tálás lány felé vette útját, Alacrity pedig az ellenkező irányba indult, kézen vezetve a Páratlant.

Valami bombabiztos imán gondolkozott. Elrohantak egy pincérnő mellett, aki egy tálcán grogos poharakat vitt, aztán kiszüremlettek egy oldalsó kijáraton. Hatalmas, városháznyi méretű előtereket elhagyva a szolgálati térségbe értek, ahol ételalmok, italok, evőeszközök és egyéb felszerelések várahoztak.

– Erre körbemehetünk – szólta Alacrity.

Ásványvizes hordók sorai között mentek, amikor Alacrity, aki elől haladt, egyszer csak szemtől szembe találta magát Dincristtel. – *Azt a kurvamindenségit!* Nem valami... – eddig jutott.

Heart apja egy aktijotta egységet vett elő, és megnyomta. Alacrity egy kötél-korlátnak esett, és ott maradt lógva, kábán. Heart odaszaladt, hogy talpra segítse. Az apja eltökélt pillantással fordította felé a jottaegységet.

– Nem tudom, mit csinált veled, hogy így elvadított, de veled szemben is használni fogom, ha kell. Ha nem hiszel

nekem, nyugodtan kipróbálhatod.

Az ölébe vette Alacrityt. – Szóval tudsz a jottákról...

– Hát persze. Úgy gondoltam, hogy még ráérek leszámolni Fitzhugh-val, de azért ezt mindig magammal hordom, minden eshetőségre felkészülve. Mit akartál elérni azzal, hogy idejöttél velem? Engem próbálsz tönkretenni?

Dincrist lazított a testtartásán, két kézre fogta a jottaegységet, aztán az egyik kisebb sátorba terelte foglyait, ahol asztalok és székek voltak felállítva. Azonnal három felszolgáló sietett hozzájuk. Dincrist ráérősen zsebretette a kezét meg a jottaegységet.

– Ne felejtse el, hogy megöllek, ha kell, Fitzhugh – És egy szék felé irányította Alacrityt, akinek még mindig remegett a térdje a jotta-impulzustól. Az úrász engedelmeskedett.

Heart a felszolgálókkal kezdett foglalkozni, hogy ne kerüljön sor semmilyen incidensre. Leengedte, fátylát és három pohár grogot kert, az egyiket odaadta a reszkető Alacritynek. Dincrist elvett egy másikat, és elégedetten szürcsölve leült hozzájuk.

Alacrity annyira összeszedte magát, hogy ki tudja mondani:

– Akkor végül is megfogant az átok, minden úgy megy, ahogy maga akarja, nem?

Dincrist vállat vont. – Miféle átok?

– Amit a Fagyerődben mondott rám meg Hóra.

– Ezt tettem volna? Akkor jó, bár ez valószínűleg inkább saját önhittségetek miatt van.

Aiacrity reszketőket kortyolt a pohárból, – Uh, az az átok végig a sarkunkban volt. És most mi lesz? – húzta az időt. Még ott volt Mason is, és a remény, hogy Floytt és Sintilla még időben rájuk talál.

– Ez kézenfekvő. Csinálhatnám ravaszabban is, . de most kénytelen leszek itt hagyni a holttestedet így, ülve, a takarítóknak. Mint láthatod, más dolgokkal kell foglalkoznom.

Büszkén egy hajó felé mutatott. Semmihez nem volt fogható, amit Alacrity eddig látott: csupa lehajtott versenyvitorla és káprázatos áramvonal.

– Szóval mégis időben idehoztad a *Celeste Aidá-t* -jegyezte meg Heart. – És meglesz a regattád, annyi idő után. De velem mi lesz? Vagy rám nem is gondoltál?

Dincrist valódi bánkódással nézett rá.

– Hosszú időbe telt, amíg szembe tudtam nézni azzal a ténnyel, hogy vele vagy. Elvesztettelek, elvesztettem az én kis *Facetiae-mat*. Nagyon fájdalmas volt ezt megérteni, mintha az anyádat vesztettem volna el megint. És olyan plebejus. Uram! Teljességgel melodramai. "Azok után, amit érted tettem, ez a köszönet!" Hogyan hagyhattad, hogy ellenem fordítson?

– Nem Alacrity volt az oka – szipogta Heart. – És én nem gyűlöllek, bár meg tudom érteni azokat, akik gyűlölnek. Egyszerűen csak nem tudlak már elviselni – azt, amit csinálsz, és amit csinálni akarsz.

Dincrist bólintott, és kortyolt a fűszeres grogból.

– Ezt észrevettem. Tudom, miket csináltál, hogyan intrikáltál a hátam mögött. Egy csomó új kapcsolatra derítettem fényt. Gondolod, hogy maradékokot, akár egyesült erővel is, szembe tud szállni *velem*?

- Majd meglátjuk – felelte a lány közönyösen. Alacrity arra gondolt, hogy ha ráborítaná Dincristre az asztalt, azzal csak Heart sérülne meg, és a saját pusztulása jönne közelebb.

-Nem, nem látjátok meg – mondta dühösen Dincrist. – Vége ennek az ostobaságnak. Még mindig a lányom vagy. Mihelyst a versenynek vége, mindent elrendezek.

– Nem fog sikerülni. Már túlságosan el van kötelezve amellet, ami lett magából.

Alacrity ezt azért mondta, hogy valami akcióra serkentse Dincristet, és már feszítette is az izmait egy utolsó, elkeseredett ütésre. De Dincrist mintha meg sem hallotta

volna: révült, vagy talán zavart tekintettel bólintott.

A pohár kicsúszott a kezéből, és a homokszínű, sima padlóra ömlött. Keze görcsösen a jottaegység felé mozdult, de Heart megelőzte: megragadta az alkarját és eltolta a kezét.

– Legyél szíves engem is beavatni. Semmit nem értek – szólt Alacrity.

Heart mosolyogva odafordult hozzá, a jottaegységet az úrász övébe dugta, és megmozgatta előtte az ujjait, ezzel eszébe juttatván Alacritynek, hogy még mindig rajta van az Ouroboros gyűrű. És ő volt az, aki elvette a poharakat, aztán továbbadta őket az apjának és Alacritynek.

– Szeretlek, ahogyan csak egy ép bőrű férfi szerethet egy nőt, aki megmentette azt a bizonyos bőrt – jelentette ki hevesen. – Mennyi ideig lesz kiütve?

Két járórőző csendőrt pillantott meg, mire visszatette apja poharát az asztalra, és testével eltakarta Alacrityt, aki alvópózba rendezte Dincrist ernyedt testét.

– Biztosan nem tudom, de elég sokáig. Az adagolási utasítás meglehetősen homályos volt, de szerintem legalább egy óránk van.

– Frankó. Menjünk Hoékért.

Áttették egymáson Dincrist lábait, és a fejét a könyökére támasztották. Ugyanakkor Alacrity finoman leütötte és elkobozta az erszényét, amit az alkarján, egy zsebben hordott. A Páratlan arca elfelhősödött.

– Heart, mostantól *háború* van. Minden kis előnyre szükségünk van.

Sintilla igazított a fátylán, mikor Floyttal az emelvényhez és a tálhoz közeledtek, az utolsók közt voltak, akik beadták a zálogot.

A kecses társalgás és sétálgatás mögött szenzáció, sőt, botrány rejlett: a *Terra* és *Praxis* szavakat lehetett hallani mindenfelől. Floyd idegesen megtapogatta zsebében a kis

kerek zálogot.

Sintilla hanyag mozdulattal leemelt két grogos kupát. Floyd megragadta a kis fémkereket, kihúzta a zsebéből és a tálba tette.

– Tessék, drágám – nyomta a kezébe Sintilla az egyik poharat.

Mason nem volt a közelben. Floyd belekortyolt az italba, közben Sintilla is leeresztette a fátylát, hogy ihasson. Aztán Floyd karon fogta, és távozni készültek. Ebben a pillanatban a gyűjtőtátra felügyelő lány utánuk szólt:

– Álljon meg! Jöjjön vissza, tisztelt uram! Floyd a legszívesebben leszegette volna a fejét és rohant volna kifelé, de az emberek felfigyeltek, és megint az emelvényt nézték. Néhány csendőr is észrevette a mozgolódást. Érezte, hogy Sintilla megmerevedik, és úgy döntött, hogy egy sprint nagyon kétséges vállalkozás lenne. Floyd a tőle telhető legnagyobb méltósággal visszafordult, hogy lássa, mi lesz. Erősen kifestett arcát igyekezett nem Mason felé fordítani. A lány lelépett az emelvénytől, és felmutatta, amit Floyd adott neki.

– Valami tévedés történt, uram. Ez nem belépő zálog.

A lány ragyogóan rámosolygott.

– Ez egy terrai érme, látja, uram? *Terra: ötszáz éve az űrben.*

Megállt Floyd előtt, aki már ott szorongatta az igazi zálogot izzadt tenyerében.

– Nagyon értékes lehet, uram. Biztosan nem akarná elveszteni.

A közelben állók gyanakvó pillantásokat vetettek feléjük, és egymás közt suttogtak

– Ó, igen, igen – mondta Floyd, és lázasan gondolkozott valami magyarázaton, amivel elűtheti a kiáltó egybeesést. Sintilla csípőre tette a kezét.

– Neked adom a legbecsesebb kabala-örökségemet, csak

mert kiderül, hogy a Naprendszerbe mész, erre mit csinálsz? Az első dolgod, hogy elkótyavetyéld. Szép dolog, mondhatom!

A nézők erre nevetni kezdtek, főleg a nők, és Floyd megejtette a cserét. A nő diszkréten megrángatta a karját, és elvonszolta. Azzal a kijáráttal szemben mentek ki, amelyiken át Alacrityék távoztak. Még öt lépést sem tettek meg, amikor Mason báró termett előttük.

– Ó, ki más is lehetne? Hiszen végül is terrai volt az az érme.

Floyd igyekezett nem emlékezni a jotta tüzes érzésére és a nyakörv szorítására a nyakán.

– Mit akar?

Mason egy lépéssel közelebb ment.

– Hogy mit? Azt akarom tudni, hogy mit keres itt. Tudnom kellett volna, hogy maga valami nagyobb dologban van benne, mint pusztán Dincrist vagy a Blackguard. Talán még a regattánál is nagyobbban? Semmit sem gyűlölök jobban, mint ha sötétben kell tapogatóznom.

Lakonikusan egy pár járkáló csendőr felé biccentett.

– Azt ajánlom, mondja el.

Floyd megnyalta a száját, és érezte Sintilla szorítását a felkarján.

– Nem.

A bárói szemöldökök fölszaladtak.

– Vagy úgy. Ne kísértse a szerencséjét, Floyd polgártárs.

Floyd, a nagy együttműködési kvócienssel rendelkező terrai funkcionárius keményen Mason szemébe nézett:

– Amikor utoljára találkoztunk, nem volt ilyen nagylegény. Emlékszik? Füstölgő lyukat csinálhattam volna a fejből, és *kedvemre is lett volna!* Csakhogy...csakhogy nekem ez nem elég ok.

– Báró, nagyon kínossá válhat a maga számára, ha a

vallatóközpontban fogunk egymásra vádaskodni – mutatott rá Sintilla.

Floyt legyintett.

– Ugyan már! Báró, rendezheti az adósságát azzal, ha most félreáll az utamból, de nyugodtan elkezdhet kiabálni is, ha akar, ahogy a pervenük tennék. A közönséges felkapaszkodottak.

Floyt élete öt leghosszabb másodpercét állta végig ebben a dermedt tablóban. Aztán Mason udvarias biccentéssel arrébb lépett.

– Ki maga valójában, Floyt? És hogy lehet ilyen szerencsés?

– *Szerencsés?* – kacagott fel Floyt, egy kis vad felhanggal.

– Na hiszen, ha tudná!

A versenyzők már a végző előkészületeknél tartottak az indulás előtt: a nézők pedig a domboldali kilátópontokra sereglettek.

– Egy napon talán majd elmondja nekem, mi volt ez az egész – mondta Mason.

– Figyeljen minket a hírekben – ajánlotta neki Sintilla, miközben Floyt elvonzolta. – Most vár minket a verseny!

11.

Szakítószilárdság

– Ebben a sok izgalomban sose tudom. Hol álltunk a sorrendben, amikor Hawkingba mentünk? – kérdezte Alacrity, amint lerogyott Heart mellé az *Astraea Imprimatur* szalonjában.

– Nem túl jó helyen. De gondolom, rosszabb is lehetett volna, csakhogy a többiek a naprendszeri szakaszra tartogatják az erejüket.

– Ezt a bárkát úgy építették és alakították át, hogy elviselje. Corva meg tényleg primán kiismeri magát a gépteremben. Janusz sem az a kimondott amatőr. Újraszinkronizáltuk és lezártuk a mezőnyalábokat: bírni fogják. De a normál-úr hajtóművek nem hiszem, hogy még egyszer ki fogják bírni azt a strapát, legalábbis generálózás nélkül nem. Teljesen tönkremehetnek, ha így meghajtjuk őket.

– Hát Januszt aligha lehet érte hibáztatni -jegyezte meg Floydt a fotelből, amibe belesüppedt. Ő is épp olyan keményen dolgozott, mint a többiek, mielőtt a *Stray* átment Hawkingba. Most jeges teát iszogatótt.

– Nemigen volt más választása. Alacrity fáradtan megdörgölte a szemét.

– Nem igazán, ha az imádkozást leszámítjuk. A verseny Hawking-effektusos részét legalább olyan gyorsan meg tudjuk csinálni, mint a többiek, hacsak valakinek nincs valami újdonsága a hajó burka alatt. A fénysebesség alatti részben fogjuk inkább megszívni. Arról van szó, hogy ha lemaradunk, vagy ami még rosszabb, a normál motor készül ki, akkor valaki utánunk jön – talán még át is száll hozzánk. Ha ki kell szállnunk a versenyből, akkor akár vissza is mehetünk Hawkingba, és örökre eltűnhetünk; nem kell sok idő ahhoz, hogy híre menjen a Tárház kifosztásának, és a Kamarilla valami szélsőséges tette szánja el magát.

Sintilla, aki keresztbevetett lábbal üldögélt a padlón, azt

mondta:

– És mi van, ha nem bírják a motorok? Azzal senkinek sem teszünk jót, ha átrobbantjuk magunkat a túlvilági életbe.

– És mi van, ha elmulasztjuk ezt a lehetőséget, hogy reflektorfénybe állítsuk a Kamarillát? – ríposztzott Alacrity. – Soha sem lesz még egy esélyünk.

Kinyújtotta a karját, és a Páratlan vállát kezdte masszírozni.

– Amellett Janusz nem úgy néz ki, mintha feladta volna a reményt. Remekül csinálja a dolgát – Ezt félig Victoriának mondta, aki éppen a hídról jött, de nem látszott reagálni. – Lássuk, milyen mondanivalója van – fejezte be Alacrity.

– Hol van Janusz? – érdeklődött Victoria. Alacrity rendületlenül masszírozott.

– Corvával vitatkozik az energia-részlegben. Vicces, ahogy ezek ketten elvannak egymással.

Floyt vigyorogva bölintott. Sintilia felhorkant.

– Ti sem vagytok semmik!

– Szóval szerintem valami ötletük támadt, csak azt nem tudom, mi. Összedugták a fejüket, de ezek szerint még nem érett meg a nyilvánosságra.

Heart egy memória-ostyával játszadozott. Alacrity megnézte a válla fölött. -Mi az?

– Az apám erszényéből való. Éppen fel akartuk törni Sintillával, ugyanúgy, mint Sile anyagait. De ráér.

Janusz és Corva lépett be.

– Együtt a legénység – jelentette be Sintilla. Janusz leült, Corva pedig egy holovetítő mellett álldogált, és szórakozottan bámulta a freskókat. Janusz megszólalt:

– Elvégeztünk néhány becslést számítógépes modellekkel és kalkulációkkal, elemeztük a műszereket, az anyagszilárdságot, mindent. Semmiképpen nem tudunk lépést tartani a regattával: a versenyzők sokkal gyorsabbak annál, mint ahogy elképzeltük.

– De nem adhatjuk fel – mondta Victoria. – *Ez az egyetlen lehetőségünk.*

– De hisz nem is beszélt senki arról, hogy feladjuk – szólt közbe Corva. – Janusznak van egy terve, ami szerintem megvalósítható.

– Hallgatjuk- mondta Heart.

– Csupa fülek vagyunk – cifrázta Floyt.

– Egyszerűen elmondva – kezdte Janusz – eszembe jutott, hogy a Sfray-nek van két rakétahajtómű sora, még hozzá elég erősek. Szerintem ezeket fel lehetne használni arra, hogy kiségsítsük a rendes motorokat a Terráig.

– Két rakéta... – Alacrity először elrévedt, aztán kigúvadt szemekkel közölte: -Ez a legszemenetebb húzás, amit életemben hallottam! Ha ti ketten komolyan gondoljátok, márpedig szerintem igen, akkor biztos túl ritka itt a levegő, attól van.

-Tulajdonképpen miről beszélünk ? – érdeklődött Floyt.

– A rakétákról, az Ani V-ökről – mondta lassan Victoria. – Ugye erre gondoltatok? Igen, igen! Megoldható.

– Álljon meg a körmenet, oszoljon a hitközség! – rikkantotta Sintilla. – Arról beszéltek, hogy az Anik hajtóműsorát szereljük rá a *Stray-re*? Ez lehetetlen: nincs rá idő, és különben is Hawkingban vagyunk.

– Ez igaz – hagyta rá Janusz. – Ezért arra gondoltunk, hogy beékeljük a rakétákat a csövükbe – inkább, mint hogy átrakjuk a hajtóműveket – és ott használjuk fel őket, ahol vannak. A *Stray* fő motorjaival fogjuk korrigálni az irányt. A fő gond az, hogy nem tudjuk szabályozni a sebességet: csak beindítani lehet, aztán menni vele.

– Akkor nagyon pontosan kell irányba állítani a rakétákat, és kiegyensúlyozni a tolóerőt – elmélkedett Heart.

– Beszerelhetünk egyszerű motor-megszakítókat -jegyezte meg Corva. – És egyszerűen csak bekapcsoljuk őket, ha pályát

kell módosítani. Átnéztük a raktárat meg a használható anyagokat. Meg lehet csinálni, bár kénytelenek leszünk hozzá egy kicsit szétdúlni a hajó belsejét. Hatalmas bilincseket és gyűrűket kell csinálnunk.

– És ki fog tartani ez a barkács-muhka? – tételődött Heart.

– Ez a beépített anyagok szilárdságán múlik. *Szerkezeti dinamika. Fáradás. Terhelési tolerancia. Nyomásponatok.*

Floyd kis híján belebotlott Corvába a főfedélzet középső folyosóján, de belekapaszkodott egy rácsba, így talpon maradt.

– Ó, bocsánat! Azt hittem, hátul vagy, és átprogramozod az irányítási segédleteket.

A humanoid kimerültén veszkődött talpra.

– Igen, igen, itt csak a csomópontokat ellenőrzöm.

– Én azt hittem, hogy azok csak létfenntartók meg közhasznú rendszerek.

Corva felágaskodott egy panelhez.

– Miben segíthetek, Hobart?

– Megint megpróbálnánk felrakni azt a gyűrűt, ha segítenél. Különben Alacrity meg Janusz megszakadnak.

– Mindjárt ott leszek – Corva visszatért a panelhoz, Floyd kíváncsian figyelte. Corva felnézett. – Mindjárt megyek, Hobart.

Floyd vállat vont, és Sintilláékért indult.

Energiakorlátok. Merev határidő. Töréspontok

– A szerencsére – emelte fel mangódszűzos dobozát Victoria. – És reménykedjünk, hogy ezúttal könnyebb dolgunk lesz.

Először voltak együtt mind a heten a szalonban azóta, hogy elkezdték Janusz tervének megvalósítását. Apró szundításokkal megszakítva úgyszólván szünet nélkül végigdolgoztak vagy negyven órát.

– Az frankó lenne – szólt savanyúan Alacrity. – De sajnos megeshet, hogy a hajó egyszerűen szétnyílik, mint egy

felvágott béka. Mivel lehetne még aládúcolni?

– Leszedjük az elülső keret egy részét, meg valamennyit a pajzsból – magyarázta Corva magátólértetődő természetességgel, ásítva. – Valahol itt vannak a tervek.

– Az egész bárka széjjel fog esni, ha begyűjtjük azokat a csillagszórókat – vélte Sintilla. – És a fal túloldalán elég ritkás a levegő.

– Mindnyájan szkafanderben leszünk- nyugtatta meg Corva. – És szükség esetére ott lesz a *Hárpia* mentőhajónak. De előbb mindenki vesse alá magát egy általános kivizsgálásnak az orvosi automatában, hogy személyre szabottan beállíthassuk a szkafandereket, és hogy ne legyen semmilyen sürgős egészségügyi probléma, ami a szkafanderben nem látható el. Csináltassatok nyomtatott orvosi jelentést, és adjátok oda Alacritynek: ez az ő feladata lesz.

Alacrity nem tudta magában tartani a nevetést.

– Jól ellátjuk munkával a vén teknőt.

– Már így is rengeteget adott nekünk – emlékeztette Victoria. – Remek hajót örökölt, Floyd polgártárs.

Floyd bólintott: erre ő is egyre inkább rájött.

– Mi az ott nálad? – kérdezte Alacrity, Heart megint a memória-ostyával játszadozott. Erre belerakta egy leolvasóba.

– Feltörtem – mondta büszkén.

A leolvasó oszlopok, vonalak menük és listák kusza holoképét jelenítette meg. Úgy tűnt, sok ezek közül értékpapírokkal, vállalati diagramokkal, irányító pakettekkel, részvényesek szavazásaival és kivásárlásokkal van kapcsolatban. Egy szimbólum különösen gyakran bukkant fel az anyagban, amit Heart átfutott. Floyd olyan virágszerű máltai keresztnek nézte, vagy a fehér ólom atommodelljének: feketén, fehér körrel a közepén. Egy ívre volt rajzolva, mint egy bolygó vagy egy égitest-háttér.

Ismerősnek látta, de nem tudta hova tenni. Egyre inkább nehezebbé esett összpontosítani.

– A Fehér Hajóról szól – mondta Heart. – Az apám igyekszik megkaparintani a projektet. De nem fogja, erről gondoskodom. Egy napon ez a hajó majd feltárja a Prekursorok titkait, és mi fogjuk meghatározni, merre fejlődünk és mivé válunk – ami az élet teljes értelme.

– Nem is hallottam róla, hogy az öreged benne van a Fehér Hajó projektben – csodálkozott Sintilla.

– Szigorúan titkos az egész, és még nem késő megállítani. Óriási a verseny, mint ahogy ez mindig van: kormányok, kartellek, egyházak, titkos társaságok vetélkednek érte.

Floyt csak úgy szívta magába a hallottakat. Amikor Alacrityre nézett, hogy lássa a reagálását, észrevette, hogy barátja csak a képernyőt bámulja – és azt a furcsa szimbólumot.

– Ha most lépsz fel az apád ellen, akkor az életeddel játszol – állította Victoria. – A vérségi kapcsolat csak annyiban számít, hogy annál inkább gyűlölné miatta. Nagy a hatalma, Heart.

– Nem vagyok egyedül – felelte a lány, Alacrityre nézve. Ha azt várta, hogy az úrász ráduplicál, csalódnia kellett. – Más családtagok is vannak velem, mag az apám néhány üzleti ellenfele és versenytársa. Az elmúlt évek alatt volt időm rá, hogy rengeteg információt gyűjtsék össze, és részletes terveket dolgozzak ki. Igazság szerint megkönnyebbültem, hogy többé nem kell színlelnem, bármi is volt az ára.

Megfogta Alacrity kezét. Az úrász hagyta, de nem reagált.

Fémkifáradás. Emberi kifáradás. Inerca választó küszöb. Üzemzavarok.

– Ez az utolsó szavad? – Alacrity nem Heartra nézett, hanem arra, amit a lány csinált: az Ani V rögtönzött irányítószerkezetét rögzítette le, és a kézi vezérlést

próbálgatta. A hajó jelenlegi megváltoztatott és barkácsolt állapotában nem lehetett szóbeli irányítással működő rendszert használni.

– Nem hagysz nekem sok választási lehetőséget – ellenkezett a lány. – Én csak tettem néhány olyan ígéretet, amit nem hagyhatok figyelmen kívül. Ezt el kell fogadnod.

– De nem tudom elfogadni – fordult szembe Alacrity a lánnyal. – Nekem is megvan a magam határidőnaplója, és kemény pofonok árán tanultam meg, hogy senki máséval, nem tudom összeegyeztetni. Abból, ami a szüleimmel történt.

Inkább hitetlenkedtek, mint dühöngtek.

– Sajnálom azt, ami velük és veled történt. Átvállalnám a fájdalmadat, ha tudnám. De vannak dolgok, amiket nem tudok befolyásolni: ahol nem mehetek a saját fejem után.

– Sajnálom, de akkor én is akadályozni foglak. Én is azt teszem, amit elterveztem.

– Nem fogom hagyni, Alacrity.

– Nincs más választásod.

Heart szomorúan elmosolyodott, amúgy felárbócosan.

– Nem hagyunk egymásnak túl sok manőverezési terepet, mi?

Ez volt az a pillanat, amikor megjelent Floyt. Kopogtatott a zsilipajtó keretén, és kelletlenül beóvakodott. – Ne haragudjatok a zavarásért, de Janusznak sürgősen szüksége van rád, Alacrity. Az egyik kilövőcsőben van.

– Rögtön ott vagyok, Hó. Kösz – Amikor Floyt elment, megkérdezte Heartot: – Beszélhetnénk erről még egy kicsit később?

– Beszélni beszélhetünk. De ne harcoljunk.

Hajótest-egység. Erők elosztása. Hibatúrés.

Szkafanderekből bőséges volt a választék. Alacrity kiválasztotta a legerősebbet és legtartósabbat, és elkezdett a beállítással izzadni. A legnehezebb dolga Sintillával és

Corvával lesz.

Körbement összeszedni az orvosi eredményeket, hogy minden egyes viselőnek beállítsa a megfelelő keveréket és megtalálja a megfelelő méretet. Amikor Victoriához ment, a nő egyedül üldögélt a hídon és a semmibe bámult. Alacrity azonban nem tárgított.

A nő nekitámadt:

– Hagyjon békén, a fenébe! Magam is be tudom állítani azt a nyomorult ruhát! *Tűnjön el!*

Alacrity meghátrált.

– Javítson ki, ha tévedek, de maga meg én nem kötöttünk fegyverszünetet? – Indulni akart: az adatok úgymint benne vannak az orvosi számítógépben.

– Jöjjön vissza. Nem úgy értettem, Alacrity. Kérem, jöjjön vissza.

– Ugyan, hagyjuk. Mi a baj?

A nő kutató pillantást vetett rá, aztán odaadta neki a kinyomtatott eredményt. Alacrity átfutotta, de egy helyen megállt, és a nőre pillantott.

– Tudja még valaki?

A nő lassan megrázta a fejét.

– De ez semmin sem változtat. Attól még ugyanúgy a Terrára megyünk.

Alacrity leült a másodpilóta székébe.

– Ha olyan biztos benne, hogy tényleg így akarja.

– Így. Csak hallgasson róla.

Alacrity felsóhajtott.

– Hát így elég nehéz teljesíteni a csillagközi igazság misszióját.

Ismeretlenek. Elemezhetetlen változók. Elégtelen adatok. Biztonsági korlátok túllépése.

Anyagerősség.

A versenybizottság előfutár-hajója jó munkát végzett: mindössze néhány órával a figyelmeztetés után a pályát már megtisztították a hétköznapi forgalomtól. Mindez nem volt példa nélkül álló, de még csak meglepő sem. A Világközi Banktröszt elnöke is a versenyzők közt volt, a banktröszt pedig éppen azt fontolgatta, hogy hatalmas vállalozási kölcsönt nyújt a Szolár Fejlesztési Társaságnak a külső bolygók és környékük beépítésére. Egy másik résztvevő a Százak Ligájának vezetője volt, aki viszont éppen egy egész flotta új irányítórendszerét készült megrendelni egy naprendszerbeli cégtől. Ott volt a Bascomb Egyesült fő ügyvivője: a helybeliek erősen bíztak benne, hogy a Naprendszerben fogja kiválasztani új, hatalmas gyártelepeinek helyét.

Az út "nap-iránt" tehát szabad volt. A veszteglő spicai flotta, amely az udvariassági látogatások miatt különféle helyeken volt szétszóródva, nem tehetett mást, mint hogy alávetette magát a Naprendszer utasításainak.

Az *Astraea Imprimatur* meglepően elől ért ki Hawkingből, de gyorsan romlott a pozíciója. A Praxis által kidolgozott pálya csak a Mars környékén vitte normál úrben a versenyzőket: a Nap felé vezető szakaszon a verseny foton-vitorlás része következett.

– Srilli adásokat fogtam – jelentette be Victoria. Úgy vettem ki, mintha nekik is lenne itt valami csapatuk, de ők is félreálltak az útból.

– Akkor nem számítanak – mondta Janusz.

– Ennél nagyobb sebességet nem tudunk kicsalni a fény aifatti motorokból – jelentette Alacrity a másodpilóta székéből:

– Ideje meghúzni a csengőt.

Janusz a pilótaszékből helyeselt, aztán mindenkit felszólított, hogy még egyszer ellenőrizzék a szkafanderüket és a biztonsági gubót, ami körülvette őket. Ő Alacrityvel megnézte a távkapcsolókat, amelyek a karfába voltak építve

odaerősített kezük alá: ezek közül is a legfontosabb volt az a megszakító, ami a két rakéta hajtóművét szabályozta.

Floyd mozdulatlanságra kárhozható gubbasztott szkafanderében és gubójában a pót-hídon, Sintilla és Heart vastagon bebugyolált alakja mellett. Visszajelzett Janusznak, aztán Sintilla vonalára kapcsolta át az interkomját.

– Csak azt bánom, hogy most, amikor az egyetlen alkalmam lenne, nem láthatom a Naprendszer többi részét. Még csak a közelébe sem megyünk semminek, amíg a Földhöz nem érünk – Finnagle szerelmére, még egy aszteroidát sem fogunk látni!

– Miért nem aggódsz egyszerűbb dolgok miatt? – ajánlotta Sintilla. – Mint például az életben maradás?

– Nos, ha az inerciaválasztó beadja a kulcsot, úgysem fogjuk soha megtudni a különbséget, nem ezt mondta Alacrity? Akkor miért ne legyek egy kicsit becsvágyóbb a nyavalygással?

– Corva, jól vagy? – kérdezte Janusz a fővonalon keresztül.

– Igen, köszönöm, egész jól – felelte Corva a *Hárpiá-ból*. Több szempontból is ő volt az egyetlen biztonsági tartalékuk: ha valami baleset következésképpen el kell hagyniuk a hajót, Corva azonnal indítani tudja a *Harpia* rendszereit, sőt, még fel is szedegetheti őket abban a valószínűtlen esetben, ha a hajó úgy menne tönkre, hogy nem halnak meg azonnal. Amellett, ha a hajó eltérne a pályájától, és van rá mód, a srilli a kormányzásba is be tud segíteni a *Hárpiá-val*.

- Egyre jobban lemaradunk – mondta Victoria. Indulnunk kell, mielőtt túlságosan felhívjuk magunkra a figyelmet.

– Gondolod, hogy akkor kevésbé leszünk feltűnőek? – morfondírozott Sintilla.

Janusz még egy szer végigfutott mindent, és mindenkitől megkapta a készen-állók jelentést. Aztán megnyomta a gombot.

Nem történt semmi.

Megpróbálta még egyszer, aztán további két-háromszor, nehézkesen végigtapogatta az irányítópanelt gubója belsejéből, mit sem törődve a sisakja belső kijelzőjével.

– Nem működik – Visszaállította a kapcsolót alaphelyzetbe.

– Valamit észlelek – mondta Alacrity. – Egy hajó jön ki Hawkingból.

– Megnézem az összeköttetéseket – szólt Corva.

– Maradj a helyeden, erre most nincs idő – mondta Janusz kurtán, és lekapcsolta a hajó hajtóműveit. A *Harpia* védőrendszere sokkal bonyolultabb volt, mint az *Astraea Imprimatu-ré*: a srillineksokkal több idejébe telne kibontania magát, újra beindítania a védelmet.

– Én megyek -jelentette ki Janusz. – Alacrity, te maradj készenlétben – Csak Alacrity, Janusz és Górvá tudta igazából, hogyan működik az Anik módosítása. Alacrity nem vitatkozott.

– Szerintem az a másik hajó egy versenyző mondta Alacrity.

– Jó, jó – mormogta Janusz, miközben előrehaladt a hajóban.

– Úristen, ez baromi gyors! Egy percen belül rajtunk lesz! – tette hozzá Alacrity. Erezte, hogy ez így nem lesz jó. Mindössze egyetlen ilyen kései indulót tudott elképzelni.

Janusz jelentette, hogyan halad, miközben az elülső kapcsolások felé sietett. Ekkor előzte meg az új versenyző a *Stray-t*, és újabb probléma jelentkezett.

– Janusz, nekem itt valami nagy van a radarernyőn. Szerintem ez egy spicai hadihajó.

– Milyen messze van, Alacrity?

– Még van egy pár percünk, de nagyon jön.

– Kikapcsoltam a vezérlőket, szerintem még van idő – mondta Janusz.

– Már rajta van a közeli érzékelőkön is – szólalt meg Heart.
– Ó, Di *buttana!* Ez a *Celeste Aida!*

Alacrity csúnya grimaszt vágott a sisakja alatt.

– Van egy fogadásom, hogy tudja, kik vagyunk.

– Tűzrendszerek készen – jelentette Victoria. Sokra *megyünk vele álló hajtóművekkel*, – gondolta.

Alacrity. A versenyzők általában meglehetősen jól fel voltak fegyverkezve arra az esetre, ha valami probléma adódik útközben. Lehet, hogy bele fog telni egy kis időbe, de Dincrist mindenképpen elintézi őket.

De nem ez történt. A *Celeste Aida* nem tért le a regatta útvonalát leggazdaságosabban követő, kiszámított pályájáról, és eközben sosem közelítette meg az *Astraea Imprimatur-t* néhány ezer kilométernél jobban.

– *Micsodaa?* – hüledezett Alacrity.

– Apám évekig várt a lehetőségre, hogy versenyezhesen a regattában – rezonált Heart hangja a sisaküregében. – Tudod, mi mindent megtett érte, és milyen sokat jelent neki. Gyűlöl veszíteni: egyszerűen nem adhatja fel.

– Az már szentigaz – mondta Alacrity.

– A másik problémánk viszont még nem múlt el – közölte Victoria. – Spicai hadihajónak látszik, és elfogó pályán közeledik. Azt kérdezik, hogy bajban vagyunk-e, és fedélzetre szállási engedély kérnek. Janusz, *Meddig tart még?*

- Kész! – kiáltotta Janusz. – Alacrity, húzd meg a csengőt!

– Menj vissza a gubódba!

– Arra nincs idő. így is biztonságban vagyok, Alacrity. Húzd már meg azt a csengőt!

Alacrity leolvasta a kijelzőket, és látta, hogy tényleg nincs idő. Beindította a fő hajtóműveket, és a hajó kilőtt nap iránt. Aztán meghúzta a csengőt. Ezúttal mind a két rakéta begyulladt. A Földi Örökség előreszökkent.

Kimondott zökkenés volt érezhető az inercia választó mező

ellenére, és Alacrity visszafojtott lélegzettel olvasta le a sebesség-mutatót. És egyre csak gyorsultak. Összeharapta a száját, amikor belegondolt, mekkora erők szabadultak most el az *Astraea Imprimatur-on*. Jutányos alkut ajánlott a Végtelennek.

A sebesség kúszott felfelé, és ez a hajón eszközölt tákolmány-módosításokon is kezdett meglátszani.

Sok kijelző kiakadt, vagy túlterhelést jelzett: mindenki meghibásodás- és vészüzeneteket kapott. Alacrity lekapcsolta a főhajtóműveket, de így is folytatódott a gyorsulás.

– Senki ne mozduljon. Most jön még csak a java csikorogta.

A sebesség felszökött: a hajó maga mögött hagyta a spicai cirkálót, és átzúgott a Naprendszeren. Csontvelőt rázó vibrálás kezdődött, az *Astraea Imprimatur* legmélyéből. A remegés egyre erősödött, ahogy az inercia-választó mező olyan erővel próbált megbirkózni, amik meghaladták a képességeit. A rezgésből heves rázkódás lett. Az egész hajó vészjelzők és figyelmeztetések színes-hangos káosza lett.

– A *Celeste Aida* mellett haladunk el, többé-kevésbé – tájékoztatta a többieket Alacrity. A többé-kevésbé helyes kifejezés volt: minden keserves számolgatás és igazgatás ellenére az Animus V nem jó irányba állt. A sebességük ugyan pillanatról pillanatra nőtt, de ugyanakkor egyre jobban kezdtek kisodródni is.

– Tudunk korrigálni? – kérdezte Janusz erőlködve. Alacrity feltételezte, hogy Janusz valamihez odakötözte magát, de erővel is kapaszkodik.

– Most próbálok rájönni – felelte Alacrity.

– Lassan azon is el kéne gondolkozni, hogy mikor és hogyan tudnánk megállni – indítványozta Corva.

– Szerintem kapcsoljunk le mindent, és nézzük meg, hogy állunk – szólt Alacrity.

– *Nem!* – kiáltott fel Janusz. – Ezek a rakéták nem olvasólámpák, a fenébe is! Lehet, hogy többet az életben nem tudjuk beindítani őket. Le ne állítsd!

– Újabb spicaiakat látok, szét vannak szóródva a pálya mentén – mondta Victoria. – Jobb lesz, ha bekapcsolva hagyjuk.

És Alacrity bekapcsolva hagyta. A sebesség csak nőtt, míg végül az inerciaválasztó mező kezdte feladni a harcot. Rájuk telepedett a gyorsulás, a hajó orrát érezték *fölfelé*-nek, ellapult az arcuk, összenyomódott a húsuk.

Corva azt mondta, szerinte ez a rakéták valami olyan tervezési tulajdonsága, amivel nem számoltak. – Normális körülmények között sokkal gyorsabban kéne haladniuk, ezért igyekeznek annyira.

A hajó felnyögött. Mindnyájuknak besüppedt a szemgolyója, és nehezen lélegeztek. Floyt érezte, hogy eszméletlen zsibbadásba kezd süllyedni.

Az inerciaválasztó mező megfagyott, rájuk pedig könyörtelen nyomás nehezedett. Az utolsó percek lázas sietségében a rögzítésből kifelejtett tárgyak röpöntek a levegőbe, és nekivágódtak mindennek: falaknak, műszereknek, gubóknak.

Floytéak hallották, hogy Janusz felhördül majd felkiált: a vészrendszerek levegőszivárgást jeleztek. Mindnyájan egyszerre kezdtek el ordítani a törvényen kívülinek, hogy mi történt, de csak zűrzavartámadt. Amikor Victoria mindnyájukra ráparancsolt, hogy maradjanak csendben, csak Janusz kínlódo légzésének zaját hallották.

Alacrity elhatározta magát: megmozgatta az ujjait, és rácsapott a megszakítóra. A két rakéta dübörgése abbamaradt. Alacrity bevetett minden ellen-erőt, amit csak a hajó elbírt. Továbbra is sodródtak kifelé, de a *Stray* megint majdnem normálisnak tűnt.

Victoria tört ki elsőnek a gubójából, és azonnal orvosi

felszerelést meg vész-foltozó készletet kapott föl. A vészjelek abbamaradtak, amikor az automatikák eltömték a kisebbfajta szivárgást. Alacrity szólt Floytnak, Corvának és Heartnak, hogy maradjanak a helyükön, aztán Victoria után rohant, a nyomában Sintillával.

Januszt egy zsilipválaszfalhoz rögzítve találták az egyik rakétaállvány mellett, ahonnan szemmel tarthatta a vezérlőkapcsolókat, ha esetleg hiba történne. Eltalálta egy elszabadult termolámpatelep, és annyira eltalálta a védőruhája felső részét, hogy meg is repesztette. Janusz szájából és orrából vér szivárgott.

– Nézzék meg az alapvető funkcióit, de ne mozgassák – utasította őket Victoria, miközben a szkafandert bontogatta. Sintilla egy hordozható rezonátor-leképezőt húzott elő.

– Alacrity – mondta Heart olyan közönyös hangon, hogy Alacrity belesajdult. – Egy újabb hajót látunk...még hozzá kettőt. Erre jönnek, de nem gyorsan. Elég nagyok, valószínűleg hadihajók.

– Bordája nem tört – állapította meg Victoria a rezonátort figyelve, miközben Sintilla letisztította Janusz sebeit, és alvasztót rakott rájuk. – De a válla megroppant, és nem tudom, nincs-e agyrázkódása.

– Vigyük be és kötözzük be, amilyen jól csak tudjuk. Itt nem maradhatunk – Alacrity nyitogatni kezdte a gyűrűket, amikkel Janusz lerögzítette magát.

Victoriának megvillant a tekintete. – Nem hallotta, amit mondtam? Meg van sérülve.

– Ha itt kint kapnak minket, akkor még sokkal jobban meg fog sérülni. Nem hallotta Heartot? *Heart, Heart...* – Ha átszállnak ide a hajóra, akkor a legjobb esetben is letartóztatják, ami jelen esetben igencsak ártana az egészségének.

Sintilla abbahagyta a szorgoskodást, amikor Janusz feje egy kissé felemelkedett. Valamennyire magához tért.

– Menjetek. Minden rendben... Alacrity kétkedően nézett Victoriára.

– Nem gondolja, hogy egy kicsit már elkésett az óvatossággal? Mindenki rengeteget kockáztat ezen a futamon.

A nő Januszt nézte néhány pillanatil, aztán azt mondta:

– Biztonságba helyezhetjük a kapitányi kabin foteljében, és lekötözhetnénk rakodóhálóval. Szerintem nem kéne azzal próbálkozni, hogy gubóba rakjuk.

Janusz végig eszméletlen volt, mialatt beljebb vitték, de többször is felnyögött a fájdalomtól. Félúton Floytt is felbukkant segíteni. Sietve kényelembe helyezték Januszt, megfoltózták a szkafanderét, aztán lekötözték. Felnyitották és hátravetették sisakjukat, hogy könnyebben tudjanak dolgozni. Victoria előkészített egy injekciós fecskendőt. Aztán érzéstelenítette a törött vállat, és beadta a nyugtatót.

Alacrity segítette a nőnek visszazárni a szkafandert.

– Talán nyolc percünk van addig, amíg lőtávolságba nem érnek – figyelmeztette őket Corva.

– Mindenki a helyére – mondta Alacrity. – Ha senki sem ellenzi, igazítok egy kicsit ezen a csövön, aztán még egyszer megpróbáljuk. Már, ha be tudom gyújtani a rakétákat.

Senkinek sem volt ellenvetése. Victoria kelletlenül hagyta, hogy Alacrity elvonszolja Janusz mellől.

– Vegye át Ho helyét a pót-hídon! Siessen! Amikor a nő elment, a többiek még lerögzítették

a meglazult tárgyakat, és ellenőrizték, hogy Janusz elég biztosan be van-e szíjazva.

– Milyen furcsa – tűnődött Floyd. – Megesküdött, hogy letartóztatja, ha élve megússzák, és tessék, most meg így aggódik érte.

– Ez szerelem – mondta ki a diagnózist Sintilla.

– Meg még valami – mondta Alacrity, miután meggyőződött róla, hogy a sisakrádiója ki van kapcsolva. –

Megcsináltatta az orvosi jelentést.

– Mint mindenki – közölte Sintilla. – És akkor mi van?

– Terhes, az van. De most már menjünk Alacrity átvette Janusz helyét, Floytot pedig a másodpilóta székébe ültette. Átvillant rajta, hogy igazából Victoria joga lenne a helyettesítés, de megnyugtatóbb volt így, hogy a nőt a pót-hídon tudja.

A tűzoltórendszert több különböző helyről is lehetett vezérelni. Hogy Heartot miért nem akarta maga mellett tudni a vezérlőteremben, abba inkább nem gondolt bele túl mélyen.

Corva és a Páratlan már kiszámolták a szükséges pályamódosítást. Alacrity meggyőződött róla, hogy mindenki a helyén van, aztán, miközben a pulzusa olyan kétszázra szökött fel, meghúzta a csengőt. Az *Astraea Imprímatuf* megint meglódult. A két Animus V lökte előre az úton, amit Weir olyan régóta megtervezett neki.

A *Stray* messze letért a verseny útvonaláról, és a Terra felé tartott, akkora sebességgel szelve az éjszakát, amelyet a Naprendszer nem gyakran láthatott. Alacrity megint lekapsolta az Anikat, amikor a gyorsulás megközelítette a veszélyes szintet, és a rendes hajtóműveket járatta óvatosan, de az *Astraea Imprímatuf* tovább recsegett, mintha szét akarna hasadni. Újra felharsantak a vészjelek, és két újabb szivárgást jelentettek, aztán már hármat. A kiszökő levegő törmeléket és forgácsokat kavart fel.

A hajtómű kijelzői lassan felvillantak, és a *Stray* megpendült, mint a mandolinhúr. Floytt pukkanásokat hallott, ahogy mindenféle nyomás alá kerülő fémdobozok durrantak szét.

– Nem lehetne valamit csinálni *ezzel*? – ordította a kiáramló levegő süvítésén keresztül.

– Most semmit sem tehetünk. Csak azt, hogy kitartunk – kiáltotta vissza Victoria.

– Azért örülök, hogy senki se normális ezen a hajón – mondta Sintilla – mert ez éppen illik a helyzethez.

– Ne aggódj, Tilla, oda fogunk érni – mondta Alacrity, hangjában furcsa meggyőződéssel.

– Te könnyen beszélsz! Ki vakarná meg az orrodát, ha nem mi?

– Komolyan mondom – erősködött Alacrity. Mondhatni, már látom is.

– Meg tudod nekünk mondani a jövőt? – mondta Heart baljóslatúan.

– Valahogy úgy.

Ezt hallva Floytnak a párás, rugalmas sisak alatt eszébejutott Alacrity, ahogy az oksági hárfa csillagmasszájába hajol.

Éppen ebben a pillanatban, bár ez senki nem érezte meg, visszafogta a hajót, és a fő motorokat fékezésre használta. Világúri fogalmak szerint már szinte megérkeztek. A *Stray* remegve tiltakozott.

– Jeleket fogok – mondta Heart. – Most egy naprendszeri járórhajótól. Azt mondják, táguljunk a Terrától, és a csillaghajó-tilalmi rendeletet idézik.

– Kezd érdekessé válni a buli – jegyezte meg Alacrity. Kiveszködött a gubójából, megbizonyosodott róla, hogy a számítógépek urai a helyzetnek, és a lehető leggyorsabban át tudnak menni Hawkingba, ha menekülésre kerülne sor.

– Tedd a dolgod, Hobart – biztatta a terrait Sintilla. – Meg tudod csinálni, édes!

Floyd megnyalta a száját, és elővette azt az információs ostyát, amit a Szabad Import Levélből és a többi irataiból csináltak Hang-üzemmódra kapcsolt, és megkezdte az adást.

– Hobart Floyd polgártárs vagyok, a Terráról Hangja gyengén és bizonytalanul csengett. Alacrityra pillantott. Az úrász ünnepélyesen visszahunyorított rá. Floyd nagy levegőt

vett, aztán folytatta.

– Most küldöm át önöknek a minősített felhatalmazásomat arra, hogy ezt a hajót levigyem a Földre. Kérem vegyék figyelembe, hogy ezt a Szabad Import Levelet a naprendszeri hatóságok annak rendje s módja szerint bejegyezték, és *nem lehet érvényteleníteni*. Küldöm a hajó feletti tulajdonjogomat igazoló dokumentumokat is.

Kezdett belelendülni.

– Kérem, engedjenek át békével. Haza megyek.

Kifelé menő adásról visszakapcsolt a hajó kommunikációs hálózatára.

– Jól beszéltél, Hobart – mondta lágyan Heart.

– Jól megmondtad nekik, földi – Sintilla hangja egy kissé kásásnak hangzott.

Alacrity is áthajolt, hogy vallón veregesse a barátját.

– Valami megindult – jelentette Victoria. – Az a naprendszeri hajó olyan lázasan társalog valakivel, hogy szinte izzik az úr. Kódolva van, de szerintem a spicaiknak megy, meg a Lunának.

– Nem fogják bevenni – mondta Floyt. – Nem igazán győzte meg őket.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos – szólt közbe Corva. – Az a járőrhajó már nem elfogó pályán van.

Hamarosan megszólaltak a hangszórók:

– *Astraea Imprimatur*, itt a *Hajrád* naprendszeri járőrhajó. A közelítés engedélyezve. Arról viszont nem tudunk, hogy leszállási engedélyük van-e. Ezzel együtt folytathatják az útjukat, ami a Szolár Véderőket és szövetségeseit illeti.

Alacrity bekapcsolt minden jelző fényt – kivéve a vészjelzőket –, ami még működött, és nekilátott, hogy kiszámítsa a leszállás adatait. A hajó belső kommunikációs hálózata csakúgy zsibongott a nevetéstől és ujjongástól.

– Még nem végeztünk – mondta Alacrity. – Ha közel

értünk, rá kell kapcsolódnunk a *Satnet* rendszerre, hogy érintkezésbe léphessünk Hamu polgártárssal. Azt akarom, hogy Ő várjon minket, ne pedig egy zászlóaljnyi békefenntartó.

– Már csinálom – közölte csípősen Victoria, ő készült hozzáférési procedúrákkal és kódokkal, részletes behatolási tervet is készített langstretchi és srilli titkos anyagok és technikák felhasználásával, és Floyt számottevő közreműködésével.

Azért egy ideig így is eltartott a fénysebességű kommunikáció lassúsága miatt. Victoria kapcsolatot teremtett a Föld *Satnet* rendszerével, és saját ügyessége meg a hajó legmodernebb jelkövető rendszere segítségével megszerezte a hozzáférést is. A *Satnet* segítségével lokalizálta a Föld ítéletvégrehajóját – aki egy utah-i urbanplexben tartózkodott – és egy Floyt által készített hangfelvételt juttatott el hozzá: – Hamu polgártárs, itt Hobart Floyt polgártárs beszél. Nincs időm megmagyarázni, de találkoznom kell önnel. Jelenleg egy űrhajó fedélzetén közeledem a Terrához, és tudnom kell az ön tartózkodási helyét. Nagyon kérem, fogadjon engem. Tudom, hogy amit most teszek, az sérti a törvényeket és a hivatalos protokollt, de mindezt egy magasztosabb és fontosabb kötelesség jegyében teszem, amellyel mindketten tartozunk a Földnek.

Kiküldték az üzenetet, aztán a türelmetlenség és izgatottság különféle szintjein leledzve várták a választ, az egy Janusz kivételével. A másodpercek elviselhetetlenül hosszúvá nyúltak, Floyt hite már éppen megint lohadni kezdett, amikor felcsendült a hang, amire oly jól emlékezett.

– Rendben van, Floyt polgártárs. Ennek az urbanplexnek a tetején fogom várni. De ajánlom, hogy igyekezzen, és figyelmeztetem, hogy felelnie

A hang statikus zöreijbe fulladt.

– Szálljatok ki – mondta Heart. – Megpiszkálták a *Satnet*-

et!

- Azért én rajta maradok-jelentett ki Victoria.

- Akkor hát megvan – nyugtázta az eredményt Alacrity. – Mehetünk – Még egyet fricskázott a hajón.

Floyt felpillantott, és észrevette, hogy milyen nagy már a Föld a nézőpanelen. Nem volt benne semmi olyan heves érzélem -vágyakozás, félelem, honvágy, vagy szeretet – amire számított volna. Inkább valami dagályszerű érzés támadt benne, aminek nevet sem tudott adni.

- Baj van – közölte Heart azon a nagyon visszafogott hangon, amit az Alacrityvel vívott szócsata óta használt. – Befogtam egy....spicait, azt hiszem. Hátulról jön, elfogó pályán.

Alacrity a számítógéphez fordult. A válasz meglepően hamar megérkezett, de irgalmatlanul.

- Elkap minket, hacsak nem megyünk át Hawkingba. A naprendszeriek, úgy nézem, nem fognak közbelépni, legyőzni meg nem tudjuk.

Floyt szemében égető érzés támadt, amikor a Földre nézett. – Nem hagyhatjuk, hogy elkapjanak minket. Majd máskor. Gyerünk Hawkingba, Alacrity. Gyorsan!

A többiek csüggedt hallgatásba burkolóztak. Aztán Corva ember módra megköszörülte a torkát, ami az ő részéről meglehetősen furcsán hangzott.

- Azt hiszem, még egy tényezőt kihagytál a számításból: ezt a hajót, amiben én ülök.

- *A Hárpia!* Hát persze! – rikkantotta Alacrity.

- Nem értem -bosszankodott Victoria.

- *A Hárpia* lopakodó hajó! – örvendezett Alacrity. – Hát nem érted?

Üldözzék csak a spicaiak a *Stray-t* – majd jól elcsaljuk őket a Terrától, és amíg csak lehet, feltartjuk őket, mielőtt átmennének Hawkingba...

– ...és közben a *Hárpia* lesurran a Terrára – fejezte be Victoria. – Világos.

– Csakhogy – vetette föl Sintilla – ki marad, és ki megy el a *Hárpia*-val?

– Azt hiszem, a *Hárpia*-buli ránk vár Hóval mondta Alacrity. – A mi kötelességünk ezt elvégezni.

– Engem sem kötelez kevésbé az esküm – szólt közbe Corva csendesen.

– Ha nem szerzem meg ezt a sztorit, felvágom az ereimet – mondta Sintilla. – Amúgy sem vennék sok hasznomat egy csillaghajón.

– Inkább az a kérdés, hogy ki marad az *Astraea Imprimatur*-ral – mutatott rá Victoria. – Janusz nem mehet el a *Hárpia*-val, én pedig nem hagyom magára. De szükségem van még egy értő kézre, hogy el tudjam vezetni a hajót ebben a jelenlegi sérült és félig szétesett állapotában.

Bizsergető hallgatás telepedet rájuk.

– Ó, Fitzhugh – mondta Heart. – Néha az átkok tényleg az utadba állnak, igaz? Most örülsz, vagy bánkódsz? Nem, ne válaszolj – nem akarok azon gondolkodni, hogy hihetek-e neked vagy sem.

Percek leforgása alatt átrakodták a Tárház adatait és néhány tulajdonukat. Másra nem is igen volt idejük.

Az *Astraea Imprimaturán* teljes volt a felfordulás. Nyomásálló konténerek robbantak miszlikre garancialeírásukat meghazudtolva; szemét és törmelék borított mindent. Az egyik csatorna-tartály és részben a cső is széttört, folyékony tartalma felforrt a vákuumban, és gusztustalan lerakódásokat képezett a hajó középső részeiben. Mindenhol meglátszottak a nyomai annak a roppant feszültségnek, amit a hajó kiállt.

– Azért menni fog – döntötte el Victoria a *Hárpia* zsilipjénél. – Legalább egy részét újra nyomás alá

helyezhetjük. Rendesen el fog vinni minket – Kesztyűs kezével szelíden megveregette a falat.

– Tudok egy biztonságos helyet – mondta Heart. – Ott kapunk segítséget, és... – A kabin felé pillantott, ahova Januszt helyezték el. – ...és szerintem maguk ketten is elintézhetik, amit kell.

Még a rádión keresztül is kihallatszott Victoria hangából a zavar és az érzelmek kavargása.

-Mindnyájatoknak jogotok van hozzá, hogy tudjatok erről, azok után, amiken együtt keresztülmentünk. Megváltoztattam a döntésemet. Bizonyos újabb...lehetséges igazságtalanságokat és viszonylagos értékeket kellett mérlegre tennem. Januszt nem fogják letartóztatni.

Alacrity, amennyire a szkafander engedte, átfogta Victoria vállát. A sisakjuk egymásnak ütődött.

– Vigyázzon magára, kislány.

– Indulnunk kell – hallatszott Corva hangja a *Hárpia* pilótafülkéjéből.

Amíg a többiek sietősen búcsúzkodtak egymástól, Alacrity kikapcsolta a rádióját, és ugyancsak elbúcsúzott Hearttól. Sisakja nézőlemezét a lányéhoz nyomta. Megkeresték egymás tekintetét.

– Meg foglak találni. Nekünk még van mondanivalónk egymás számára.

– Remélem, hogy ezt komolyan mondtad, Alacrity – hangzott Heart hangja gyengén, távolian.

12.

Első az egyenlők közt

A *Hárpia* eltávolodott az *Astraea Imprímatúr-tól*. Még mindig hajtotta a nagyobb hajó lendülete, ahogy az *Astraea* tovasuhan új pályáján. A továbbra is közeledő spicai hajó szintén pályát módosított, hogy a nyomába szegődjön. Hamarosan kikerült az űrcsónak látótávolságából, amely elsötétítve, csak a létfontosságú rendszerek működésével haladt. A Föld immár hatalmasra nőtt a fejük fölött.

– Na, most majd kiderül, hogy a spicaiaknak jobb detektoraik vannak-e, mint a Blackguardnak vagy az Epiphanynak – elmélkedett Alacrity.

Végre levehettek a sisakjukat. Össze gyűltek Corva körül, és a képernyőket figyelték. Szabadesésben lebegtek. Floytnak ez volt az első súlytalansági tapasztalata, de túlságosan aggódott ahhoz, hogy túl sok figyelmet szenteljen neki azon túl, hogy igyekezett nem elszállni.

Szótlanul nézték a pilótafülkét bevilágító képernyőkön futó néma történetet. A spicaiak egyre inkább megközelítették a *Stray-t*, imigyen elcsalatra az űrcsónaktól és annak Föld felé tartó pályájától. Alacrity némán formálta a szavakat: – *Gyerünk, tűnés már!* – Corva bekapcsolta a hajó belső gravitációs mezejét, mire lehuppantak a padlóra.

A srilli óvatosan beindította a hajtóműveket, és a Lopózás Isteneihez fohászzkodva a kék-fehérben tündöklő Terra felé vette az irányt, amikor a spicaiak két nagy-hatótávolságú rakétát lőttek ki. A menekülő *Stray* visszalötte a maga

elhárítórakétáit, mire a spicai rakéták kibocsátották a saját rakétaelhárító-elhárító rakétaikat és védő sugaraikat, ahogy a *Stray* rakétái is. Mielőtt azonban a tűzijáték-vetélkedő szárba szökkenett volna, Victoria és Heart Hawkingba vitték az *Astraea Imprimatur-t*.

Alacrity kifújta időtlen idők óta benntartott levegőjét.

– Lehet, hogy úgy lesz, ahogy mondtam, és mégis írni fogok Januszról, meg Victoriáról – sóhajtott a Sintilla. – "A szerelem mindent legyőz", ez lesz a címe. Az ilyesmit mindig veszik, mint a cukrot.

– Azért a természettől is kaptak egy kis segítséget, amire végül Vic eldöntötte, hogy mit csináljon – emlékeztette Alacrity.

Floyt feleszmélt a képernyőbámulásból, és felnevetett. Úgy érezte, évek óta először.

– Szerintem nem csak a természet segített nekik. Nem igaz, Corva?

A srilli szokatlanul zárkózott volt. Serényen ügyködött a kapcsolókkal.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz, Hobart.

– Arról, hogy természetesen megtörténhet, hogy Victoria éppen most esik teherbe. Azt hiszem, el is hittem volna, csak éppen azok *nem* az irányítási segédletek voltak, amiken dolgoztál, amikor beléd botlottam. Tudom, mert utánanéztam. A közhasznú rendszerek voltak, köztük az orvosi számítógép összeköttetésekkel.

– Corva, én azt hittem, hogy a megállapodásodban vállaltad: nem avatkozol közbe – mondta a Sintilla, csak hogy megtörje a csendet.

– Én nem avatkoztam közbe – tiltakozott Corva a szó szoros értelmében nem. De még egy bűnbánat-lovag is megengedhet magának egy kis jószándékú csalást.

Sintilla megcsókolta a szőrös fejet.

– Kíváncsi vagyok, mi lesz, ha rájön, hogy mégsem terhes – morfondírozott Alacrity.

– Kétesélyes a dolog. És én azt hiszem, tudom, melyiket fogja választani – felelte Floyd. – Jó munka volt, Corva.

– Szóra sem érdemes. Most pedig mondja meg valaki, mi az a "Utah".

A spicai akció valóban az utolsó pillanatban történt. Hamarosan beléptek a Föld felső légkörébe. A *Hárpia* detektorai jelezték, hogy a bolygó ősrégi riasztórendszerei teljes készségben vannak, de őket senki sem érzékeli.

– Engem a te Hamu polgártársad aggaszt – mondta Sintilla. – A Konspiráció már akár el is kaphatta őt, és ellehette az útból.

– Te nem ismered Hamu polgártársat – jegyezte meg Alacrity, amikor az utolsó úrruhát is elrakta. Különb is, az Alfák eddig csak az *Astraea Imprimatur*-ról tudnak, és azt hiszik, hogy az meg már elment. Kétlem, hogy tengelyt mernének akasztani Hamuval.

Detektorok ugyan nem érzékelték Őket, de szemek megláthatták a hajót.

Corva szólt nekik, hogy kössék be magukat, és a hajó sívítva fűrődött az atmoszférába.

– Mit fognak ránk küldeni? – kérdezte Alacrity a másodpilóta székéből.

– Honnan tudjam? – felelte Floyd a rádión. – De nem hinném, hogy valami nagyon modern dolgot.

– Rakétákat, vagy valami hasonló dolgokat érzékelek – mondta Corva. – És erős energia-tömörüléseket is látok, talán részecskesugár-fegyverek.

De a rakéták és az elfogó darazsak becsapott irányítórendszerükkel nem tudtak az űrcsónakra tapadni: Corva óvatosan lavírozott nehogy véletlenül belefusson az egyikbe. Szerencsájük volt, hogy a Terra nem valami még

ennél is elavultabbat küldött ellenük, amit esetleg távoptikai érzékelők vezéreltek. A számítógépek, amelyeknek célra kellett volna irányítaniuk és el kellett volna sütniük a sugárfegyvereket, váltig állították, hogy nincs semmi, amire lőhetnének.

– Nagyméretű felszíni robbanást érzékelek mondta Alacrity.
– Azt hiszem, az egyik sugárvető állás túltöltötte magát és szétrobbant.

A Terra egét kétszáz éve nem hasította ilyen gyors hajó. Közeledtek a Utah urbanplexhez, a másik félgömbre.

– Hogy fogjuk megtalálni Hamut? – bökte ki Sintilla. – Ügy értem, hogy hol van?

– Victoria kiszedte Hamu hívójának indexét a *Satnet-ről* – magyarázta Alacrity. – A hálózat nem kapcsol minket oda, de Hamu ravasz fickó: adáson hagyta a hívóját, így követni tudjuk.

– Duplacsavar – mondta Sintilla. – Úgy tesz, mintha bizakodó, hiszékeny, nyílt eszű és legyőzhetetlen lenne egyszerre.

– Mi pedig rendelkeznék a Meggyőzés Ajándékával – fűzte hozzá Corva.

A Földszolgáltatnak valahogy sikerült kirukkolnia három ormótlan, felfegyverzett békefenntartó légi transzporttál, amelyek gyakorlatlan támadóalakzatban repültek a *Hárpia* felé. Az űrcsónak fokozatosan lassulva haladt az urbanplex irányába. Két kilométerrel alattuk, az adminisztrációs központ tetején – a műszerek szerint – ott kellett lennie Hamu polgártársnak.

Az űrcsónak nem vehette volna föl a versenyt egy spicai járőrrel, de toronymagasan vert mindent, amit a terraiak elő tudtak szedni. Corva nem akart semmit sem megrongálni, ha nem feltétlenül szükséges, részint szánalomból, részint azért, mert az előttük álló feladat még épp elég gondot fog okozni. Elkerülte a transzportok tüzét – robbanóvezérléses

energiafegyverek és néhány faltörő lövedékeit – mialatt Alacrity fűgén lepörkölt néhány rácsot és falat a *Hárpia* ágyúival. Két transzport megsérült és visszavonult, a harmadik pedig sértetlenül, de fegyelmezetten követte őket.

– Idefigyeljenek – mondta bele Alacrity a rendőrségi komhálózatba – Békés szándékkal szállunk le, de figyelmeztetem magukat: veszélyes fegyverek és hadianyagok vannak a fedélzeten. Ha ránk támadnak, bármi megtörténhet.

Egy kicsit még eljátszadózott a sávkeresővel, és észrevette, hogy már elég közel vannak ahhoz, hogy közvetlenül fogják Hamu hívójának jeleit.

Alacrity rákapcsolódott a békefenntartók hálózatára.

– Itt Hamu polgártárs beszél. Elrendelem, hogy minden békefenntartó egység vonuljon vissza és tartson távolságot. Szűnjön meg minden további akció az illető hajó és utasai ellen.

A helyi békefenntartók parancsnoka válaszolt:

– Stemp Alfa-Hivatalnoktól van parancsom.

– De én felülbírálok. Ne akadályozzon engem hivatali kötelességem teljesítésében.

A támadással amúgy sem értek el semmit, és a parancsnok a legtöbb terraihoz hasonlóan mélyen gyökerező félelemmel szemlélte a külvilági fegyvereket, amellet igencsak kényelmetlen volt a számára Hamu polgártárs felbukkanása. Visszahívta a transzportokat, de azért készenlétben tartotta az egységeit.

A *Hárpia* élesre állított detektorokkal és fegyverekkel ereszkedett le a tetőre.

– Ez az adminisztrációs központ – morogta Alacrity. – Muszáj volt pont az ellenség szemétdombját kiszűrni? – Az adminisztrációs központ az urbanplexnek csak egy kis részét foglalta el, de a tetőzete negyven hektárja tele volt hatalmas ki- és bevezető nyílásokkal, légvezetékekkel, mindenféle

kupacokkal és meglevegő-elvezetőkkel.

A hajó az egyik nagyobbacska nyílt területre szállt le, egy körülbelül 150 méteres oldalhosszúságú, négyzet alakú térségre, liftaknák házai mellé. Alacrity a nézőpanelen kitekintve töméntelen mennyiségű megfigyelő- és biztonsági berendezést szűrt ki.

– És most? – kérdezte Sintilla.

– Mit gondolsz, Hobart? Azok ágyúk, vagy nem? – érdeklődött Corva. – Vannak támadófegyverek is a biztonsági érzékelők mellett?

– Lehetnek. Ez zárt terület. De nem azért jöttünk, hogy lövöldözzünk, nem igaz?

– Ez nem jelenti azt, hogy a végén nem kerülhet sorra – mondta Alacrity, és felcsatolta a pisztolyát. Floyt tekintete egy pillanatra megpihent a Webleyn, de aztán otthagya az ülésen. Corva és Sintilla sem fegyverkeztek fel.

– Odanézzetek! – mutatott ki az egyik nézőpanelen Sintilla. Hamu polgártárs volt az. Szokás szerint feketében bő, fodros ujjú, pliszírozott nyakú ingben, lefelé szűkülő nadrágban és ragyogóan fényes cipőben. Minden sietség nélkül lépkedett feléjük. Volt rajta egy ujjatlan, elöl nyitott felöltő is, karcsú derekát pedig szaténöv ölelte körül, ugyancsak gondosan megválasztott színben. Átlagos földi termetű volt, Floytnál két-három centivel magasabb, napbarnított, és jóképű is volt, a maga – a terraiak által még mindig mediterránnak nevezett módján.

Bajuszát gondosan nyírva viselte.

– Nem kéne valakinek itt maradni a hajóban? – kérdezte Sintilla.

– Maradhatsz, ha akarsz – felelte Corva. – Én már túl régen várok erre a pillanatra. Most kell győzelemre vinni az ügyünket. Mindenkinek tanúságot kell tennie, aki ezt szükségesnek érzi.

Mind a négyen a hajó a hajó zsilipjéhez léptek, miközben Hamu polgártárs egyre közeledett. Floytnak ki lépett ki elsőnek, derekán az Örökösök Övével, kezében egy zacskóval, ami tele volt kamarillai anyagokkal.

– Úgy látszik, egyikük sem tétlenkedett – mondta Hamu mintegy üdvözlésképpen Floytnak és Alacritynek, akik éppen leugrottak a hajóról. Mindketten soványak és törődöttek voltak.

De Alacrityben még mindig maradt egy halvány mosolyra való.

– Ne haragudjon, hogy csak-így rátörtünk önre.

– Mondhatnám azt, hogy csak egy percet szeretnénk elrabolni az értékes idejéből – mondta Floytnak Hamunak –, de akkor nem mondanék igazat.

Hamunak már a nyelvén volt a válasz, de hirtelen elfeledkezett róla, és elsápadt. Corva bukkant fel a zsilipben, és lesegítette Sintillát.

– Hogy merészelik – mondta Hamu kísértetiesen monoton hangon. – Egy srilli. Bármilyen fog most történni magukkal, megérdemlik. Mondják, amiért jöttek. Szóval ezt akarta adni nekünk Weir.

– Nem. Ezt – nyitotta ki Floytnak a zacskót, és megmutatta az iratokat. – Meg ezt! – mutatta fel egy tárgyalóasztal kétdimenziós holoképét. A képen a megszűnt Terrai Egységes Fegyveres Erők, a Spicai Gyarmati Flotta tisztjei – és srilliek látszottak. Az arcukról és a testtartásukról sejteni lehetett, hogy titkos találkozóorról van szó.

– Kétszáz évvel ezelőtt kezdődött, amikor a Földet feldúlták – erősítette Floytnak, és igyekeznie kellett, hogy a szavai eléggé igaznak hangozzanak. – *De még ma is tart,* Hamu polgártárs! Nálunk van a bizonyíték, és tudjuk, hol lehet még többet találni. Érti, miről beszélek? A Földet nem gyűrték le, nem verték meg: feláldozták Elárulták. És a Terra nem a dolgok természetes rendje következtében van ilyen korlátozott

körülmények között, hanem azért, mert szándékosan így tartják.

Egy újabb dokumentumot nyújtott át, az eredeti kamarillások által aláírt megállapodást. Sintilla összefonta az ujjait Alacrity ujjával, és erősen megszorította. Hamu a kétdimenziós képet bámulta. Aztán lassan, kellenlenül a második iratot is elvette Floyttól. Aztán a harmadikat is. Majd a negyediket.

A liftakna-ház kijelzői felvillantak. Hamarosán félresiklott a lift ajtaja, és Stemp Alfa-Hivatalnok rontott ki rajta, nyomában Chin Alfa-Hivatalnokkal és Bear ellenőrrel. A legmagasabb rangú békefenntartó tisztek kísérték Őket, akiket Floyt valaha is látott.

– Ne mozduljanak! – dörögte Stemp, és néhány békefenntartót fedezékképpen maga előtt taszigálva sietett feléjük. – Ezennel véget vetek ennek az illegális találkozóznak. A külvilágiak és Floyt Harmadosztályú Funkcionárius le vannak tartóztatva!

Hamu csak várta, hogy jöjjenek, de amikor közel értek, feléjük nyújtott tenyerével megállította őket.

– Ne jöjjenek közelebb. Éppen egy kihallgatást folytatok le.

Az elől masírozó béke fenntartók masszív, bikanyakú ezredesek voltak, mégis elbizonytalanodtak, lassítottak, és Stempre néztek további utasításokért. Stemp félretolta őket.

– Az ítéletvégrehajtói hivatalhoz nem tartozik hozzá a kihallgatás! Invázió, ok nélküli támadás, és összeesk...azaz összejátszás esete forog fenn, felforgató célzattal.

– Ugye összeesküvést akart mondani"- morogta halkan Corva, de mindenki meghallotta. Bear és a békefenntartók a srilli megpillantásakor nem tudták biztosan, mi a teendő, ezért csak lopva nézegették. Stemp újra támadásba lendült.

– Maguk árulók – recsent rá Floytra és Alacrityre. – Maga, Fitzhugh! Meghagytuk az életét, és maga így hálálja meg, így

tartja a szavát! Maga pedig, Floyt, maga az élő példa arra, hogy a *Külvilág* milyen méreg a földiek számára, így hátba szúrni a Földet! Egy srillivel! És maga próbált meg leszállni egy csillaghajóval! Maguk rosszabbak, mint a veszett kutyák!

– Elhoztuk a Földi Örökséget – ellenkezett Floyt.

– Éppen most mutattuk meg Hamu polgártársnak. Akarja látni? – próbálkozott Alacrity.

Stemp elfehéredett, de Chin Alfa-Hivatalnok folytatta a handabandázást:

– Itt most nem erről van szó! Maga és a kísérete le van tartóztatva. Katonák! – intett a békefenntartóknak.

Hamu erre már egy kissé elkomorult, de makacsnak látszott. Metronómszerűen meglengette az ujját a békefenntartók felé, hogy visszatartsa őket.

– Azt hiszem, még többet is fogunk hallani erről a Kamarilláról.

– Ez nem az ön hatásköre -bármiről is legyen szó – vitatkozott Stemp. – Az ön hivatalos felhatalmazása erre nem terjed ki. Ez az eset magára a Legfelsőbb Bíróságra tartozik. Igen, ez békefenntartók vizsgálóbizottságának és az Igazságügyi Osztálynak az ügye. Önnek erre nem szól a megbízása. *Még Magára* is vonatkoznak bizonyos korlátozások, ezt ne feledje.

Az egyik ezredes diszkréten, figyelmeztetően köhintett.

– Stemp Alfa-Hivatalnoknak igaza van, uram. Ez az eset nem az ön hatáskörébe tartozik – A fegyverére tett kézzel nézett szembe Alacrityvel.

A megfigyelő-szerkezetek és a fegyver-állások Alacrity most már látta, hogy bizony azok – már mind egy szálig feléjük fordultak.

– Adják ide azt a fegyvert, meg ami még maguknál van, és adják meg magukat – mondta az ezredes. – Le vannak tartóztatva.

– Ez egy gyanúsítási eljárás – közölte Hamu. Kérelmezem önöktől, békefenntartóktól és Alfa Hivatalnokoktól, hogy térjenek el a hivatalos eljárás menetétől. Szeretném itt és most elosztatni minden kételyemet az ügygel kapcsolatban.

– A kérelem visszautasítva – vakkantotta Stemp feléledt önbizalommal. – Tudja meg: ön személyesen akadályozza az igazságszolgáltatást.

Hamu végignézett mindenkin: az Alfákon, a békefenntartókon, Corván, Sintillán, a *Hárpián* – végül Floyton és Alacrityn. Búskomorság kerítette hatalmába. Az ítéletvégrehajtó hatalmát csak az ítélet végrehajtói Hivatal által megvalósított mély és erőteljes magatartás-programozással lehetett átruházni – ahogy azt Hamu elődei is tették.

– Igazuk...igaza van – vallotta be Hamu. – Én is bizonyos határok között tevékenykedem. Az én fennhatóságom nem terjed ki erre a helyzetre, bármennyire szeretném is, hogy másképp legyen. Nem segíthetek maguknak.

Már adta volna vissza a bizonyítékokat Floytnak, de Stemp odaugrott és érte nyúlt:

– Ezt azért elveszem.

Az ezredes éppen megint kérni akarta Alacrity

Pisztolyát. Alacrity a katonákat meg a fegyverfészeket méregette, és a saját esélyeit számolgatta egy esetleges lövöldözésnél. Nullát kapott eredményül. Floyd hirtelen megmozdult, kétségbeesésében, nehogy az iratok Stemphez kerüljenek. Azon kapta magát, hogy félrelök egy Alfa-Hivatalnokot. Stemp hátratántorodott, az egyik ezredes ölelő karjaiba. A békefenntartók Floyd felé indultak.

– Várjon! Hallgasson ide! – kiáltotta Floyd Hamunak. – Van még valami más is: Alacrityt ártatlanul keverték bele! Azzal a macchu pichu-i gyilkossággal! Bizonyítékaim vannak: nálam van az üzenet egyik másolata. Elkeseredetten küszködött, mert tudta, mi fog történni vele meg a barátaival, és a bizonyítékkal, ha egyszer az Alfák ráteszik a kezüket. A békefenntartók már

majdnem rajta voltak, amikor Hamu kezébe nyomta a kivonatot, amely beszámolt arról, hogyan ejtették csapdába Alacrityt a Pásztor Terv számára.

Hamu egy szemvillanással átfutotta a papírt, aztán magához – maga mögé – húzta Floytot. A katonák habozva torpantak meg.

– Mostantól fogva átveszem az irányítást -jelentette be az ítéletvégrehajtó. – Stemp polgártárs, ön mostantól fogva érdekelt fél – és résztvevő fél, mivel az ön ügynöksége is szerepel az ügyben. Ön és azok a másik hivatalnokok azonnal vonuljanak vissza, és álljanak készen a vallomástételre.

Stemp arcából kifutott minden szín. – Na ne mondja! – Intett a békefenntartóknak. – Vegyék őket őrizetbe! Gyerünk, tegyék, amit parancsoltam!

A katonák csak úgy tessék-lássék cihelődtek, mintha engedelmeskednének. Hamu leszegte a fejét, mint egy dühös bika.

– Utoljára figyelmeztetem: a helyzet egy emberölési ügygel van kapcsolatban. Ennek pedig még a lazítás és összejátszás vádjával szemben is elsőbbsége van.

Stemp valamit belemondott Alfa-modellű hívójába.

– Ez az utolsó esélye, Hamu. Aztán lövetni fogok magára a fegyverállásokból!

Hamu körülnézett. A katonák kezdtek visszavonulni, hisz tudták, mi fog következni. Alacrity megpróbálta kitalálni, miért nem velük lövetnek. Aztán eszébe jutott, hogyan viselkedett Hamu, amikor először találkoztak^ Szinte biztos volt benne, hogy az ítéletvégrehajtó a szokványos alsóruházatnál valami jóval veszélyesebbet rejteget az alatt a baljós szerkó alatt.

A terrai kézfegyverekkel szemben védve lehet, de a nehézfegyverek ellen semmi hordozható dolog nem óvja meg.

Hamu ezzel együtt sem látszott túlságosan aggódni.

– Maradjanak mellettem – vetette oda Hamu négyüknek. Amazok nyomban szorosan felzárkóztak mögéje. Floyt érdekesmód csöppet sem találta furcsának, hogy Corva ott van szinte a nyakában, a kezei Floyt vállán. Sőt, szinte még meg is nyugtatta a jelenléte.

Stemp arca szederjes színt öltött. Chin és Bear azoknak az embereknek a mélységes dühével néztek, akik attól félnek, hogy haragjuk hamarosan rettegéssé változik. Stemp fölemelte a hívóját. Kimondott néhány olyan szótagot és kódszámot, ami még Floytnak sem mondott semmit, pedig ő egész felnőtt életében az Terra rendszereivel foglalkozott. Az Alfa utolsó szava ez volt:

-Tűz!

Hamu hangja úgy csattant fel, mint egy idegkorbács. – Állj! – kiáltotta bele egyenesen az egyik gépfegyver-oszlop hangérzékelőjébe. Aztán hozzátett még egy füzérnyi misztikus kódszót.

A fegyverek lassan elfordultak, és Alacrity rájött, miért választotta Hamu épp ezt a helyet a találkozóra. Stemp úgy nézett, mint aki jottaimpulzust kapott. Chin a lift felé kezdett hátrálni, Bear pedig, úgy tűnt, menten elájul.

Stemp más parancsokkal próbálkozott. Belehadarta őket a hívójába, aztán amikor semmilyen hatást nem tapasztalt, a hangérzékelők felé kezdett ordítani. Azt hitte, utánozni tudja Hamu varázslatát. Mindhiába.

– A zsaruk. Most a zsarukkal fog próbálkozni ellenünk – morogta oda halkán Floytnak Alacrity. Fegyverét takarta az előtte álló Hamu. Még mindig titkon, előhúzta a Kapitányi Oldalfegyvert.

A békefenntartók tétováztak. Hamu titkos szavakat mondott a puszta levegőnek. A megfigyelő érzékelők mind működtek, és rögzítették a jelenetet, annak ellenére, hogy Stemp megparancsolta: kapcsoljanak ki.

Stemp leengedte a hívóját, és Hamura vicsorított:

-Mit csinál?

– Az érzékelők rá vannak kapcsolva a fő hálózatra – magyarázott Hamu, mintegy magától értetődően. – Mindenhova eljutnak ennek az incidensnek a képei.

Cynthia Chin azt tapasztalta, hogy a liftajtók nem hajlandók kinyílni neki, és babrálni kezdett a saját hívójával. Semmire sem ment.

Stemp is ugyanarra a következtetésre jutott, mint Alacrity, és noszogatni kezdte a békefenntartókat, hogy tegyék a dolgukat. Amazok pedig még mindig abban a hitben voltak, hogy egy Alfa szavára ugrani kell. Floyt egy vad pillanatában elképzelte, hogyan nézik mindenhol az emberek ezt a leszámolást. A zsaruk fegyvereikhez kaptak.

Reménytelen keresztűznek ígérkezett a dolog, de Alacrity úgy érezte: túl sok mindenem ment már keresztül ahhoz, hogy harc nélkül adja fel. Felemelte a pisztolyát, és szabad kezével egy kicsit félretolta Hamut, hogy célba vehesse Stempet.

Hamu meglepő erővel csapta le a karját. Az arca csak úgy feketételt a haragtól

– Eszelős! Mindnyájunk halálát akarja? – Könnyedén kitépte a pisztolyt Alacrity kezéből, és messzire elhajította. Az időlegesen ledermedt békefenntartók lövésre emelték fegyverüket.

Hamu valami furcsa hangot hallatott. A fegyverállások minden oldalról, elképesztő pontossággal villantak fel, és egy kurta pillanatig csak úgy ontották magukból azt a fajta idegbénító sugarat, amivel Alacrityt is meglőtték annak idején a Földszolgálat kondicionáló klinikáján.

A békefenntartók alakja egy pillanatra élesen kirajzolódott a ragyogó sugár-burokban, aztán a katonák görcsös rándulással összerogytak, és mozdulatlanul fekvé maradtak a tetőn.

Egyszerre minden nagyon csendes lett, csak a terrai szellő susogott.

Stemp teljesen megzavarodva hátrálni kezdett. Fogalma sem volt róla, mit csinál. Bear dermedten állt a helyén. Chin a liftajtónál állt. Karját keresztbe fonta a melle előtt, és közönyösen várt.

– Ez mióta van a tarsolyában? – kérdezte Alacrity halkán, félénken.

Az ítéletvégrehajtó nem fordított felé a fejét.

– Egyes dolgokat az ember az elődeitől tanul, egyes dolgokat a nyomozások során, vagy ha valaki alkuval akarja kivágni magát egy helyzetből, akkor cserével. Higgye el, az én hivatalomnak is vannak buktatói, viszont megvannak a maga forrásai is.

– Meg a maga jó kis adujai – gondolta Floyt. Ezek a szavak visszatérítették az örökké gondolkodó, örökké figyelő Hamut a tulajdonképeni ügühöz.

– Nos, igen. Remélem, sok mondanivalója van a számomra, Floyt polgártárs. Remélem, mindnyájuknak sok van – Felemelte a zacskót, és a kezével méregette a súlyát.

– Hmm – dünnyögte Alacrity, és fejével Stemp, Bear és Chin felé bökött.

– Ó, igen – mondta Hamu, mintha csak most kapna észbe. – Lennének olyan kedvesek segíteni nekem? Nem lenne jó, ha kárt tennének magukban.

13.

Az oksági hárfa titka

– Fogadjunk, hogy ez az – mondta Alacrity, és kezével beárnyékolta a szemét, úgy nézte a közeledő légikocsit. – Tiszta, új és fényes: örülnék, ha ez lenne a miénk.

– A miénk valószínűleg veszélyeshulladék-szállítónak van álcázva – kötözködött Floyd. – A Föld lakosságának fele szerint fel kéne akasztani és négybe kéne vágni minket azért, hogy elkezdtek ezt az egész kalamajkát.

– Felakasztani és négybe vágni?

– Ezek a halálbüntetésnek azon fajtái, amit a légszilippel nem rendelkező emberek gyakorolnak.

– Ó – De a kocsi nem úgy nézett ki, mintha feljűk tartana. Floyd azt a szmokingot viselte, amit végig magával hurcolt a csillagok között, és furcsamód vissza is hozott – fehér csokornyakkendő, fekete frakk –, az Örökösök Övével együtt. Alacrityn jól bevált jégkék hajzóruhája volt, a lábán pedig imádott surranója.

– Éppen most beszéltem velük. A járművük hamarosan itt lesz – mondta Hamu, aki ekkor bukkant fel mögöttük. Floyd remélte, hogy az ítéletvégrehajtó nem hallotta a halálbüntetéses bemondását, de nem nagyon hitt benne: Hamu figyelmét a legritkább esetben kerülte el bármi is.

– Bízhatok benne, hogy idejében megjelennek a következő vallomásfelvételre? Ne hagyjanak pácban, már így is épp elég bajom van azzal, hogy összefogjam a dolgokat.

Egy tucatnyi második szintű földi vezetőre mutatott, akik a leszállópálya egyik oldalán várakoztak falkába verődve, abban

a reményben, hogy néhány szót válthatnak Hamuval. Egy csapatnyi békefenntartó tartotta kordában őket. A katonák Floytot erősen emlékeztették a severeemiekre. Kezében a bizonyítékkal, lába alatt gyakorlatilag az egész földszolgálati médiával, és a letartóztatásban lévő Alfákkal most Hamu volt a terrai kormány tényleges feje. A naprendszeri, srilli és spicai erők egymást tartották sakkban, és pillanatnyilag távolmaradtak a válságtól.

A Földön változások voltak készülöben. Az Alfák kezüket-lábukat törték, hogy alkut kössenek Hamuval: pillanatnyilag biztos volt a pozíciója.

Floyd és Alacrity nagy megkönnyebbülésére többek közt Hamu is felismerte, hogy változtatásokra van szükség, és nem mutatott hajlandóságot a diktátorkodásra.

– Nem hagyjuk – ígérte Floyd. – És kérem, mondja meg Corvának és Sintillának, hogy mire a kihallgatásuk véget ér, visszajövünk.

– Úgy lesz.

Újabb légikocsi bukkant fel, egy mértéktartóan kackiás, jelöletlen békefenntartó járgány. Hamu polgártárs búcsút intett nekik, és otthagya a leszállópályát.

A kocsi földet ért, két húsos, civilruhába öltözött magas rangú katonával. A vezető a műszerfalnál maradt, a másik tiszt pedig kiszállt, és bosszankodva nézte a nyüzsgést.

– Maguk ketten Floyd polgártárs és Alacrity Fitzhugh? – Floyd igenlően bólintott. – Oké, akkor befelé – csapott a hátsó ajtóra.

– *Befelé?* – lépett előre Alacrity. Magasabb volt a tisztnél, karcsú és veszedelmes kinézetű. Egy kicsit szöszmötölt az ismeretlen zárszerkezettel, aztán föl tép te a vezető ajtaját. A sofőr dermedten nézett föl rá.

Alacrity megragadta a szerencsétlent olcsó földszolgálati öltönyének nyakánál fogva.

– Gyerünk hátra, homokzsák! Floyd kapitány mindig maga vezet!

A békefenntartó valami tiltakozásfélét kezdett hebegni. Alacrity a pálya betonjára lódította. A másik tiszt keze reflexszerűen a fegyvere után mozdult, de aztán félúton megállt. Hamu polgártárs a szélről figyelte őket, és mostanság a Földön mindenki tisztában volt vele, mi minden történhet, ha ő dühödik fel.

– Maguk ugye azelőtt az Alfa-testőr csapatban dolgoztak, fiúk? Jobb lesz, ha nem kísértik a jószerencséjüket – bökött Alacrity a hátsó ajtóra. A két civil ruhás vasvilla-pillantással, se szó nélkül mászott be a hátsó ülésre.

Alacrity kitérte a vezető ajtaját, és feszesen szalutált Floydnak.

– Parancsoljon, kapitány – A két figyelő tiszt teljesen ledöbbsent.

– Hmm, Alacrity, tényleg azt hiszed, hogy ez annyira jó...

– Duálvezérlés – morogta Alacrity félhangon. Gyerünk.

Floyd gondosan szétvetette frakkja szárnyait, nehogy véletlenül ráüljön, aztán becsusszant a vezetőülésbe. Alacrity körbektatott, és másodpilóta műszerfalához ült.

– Látod? Vacak kis babakocsi – sziszegte megnyugtatólag Alacrity Floydnak a szája sarkából. Az úrász megnyomott egy gombot, mire a kocsiajtók szolid kattanással becsukódtak.

A kocsi nem sokban különbözött a légiszedántól a Blackguardon Floyd felszállása mégis egy kissé ingatagra sikeredett. Alacrity erővel tartotta magát vissza, hogy ne nyúljon a saját műszereihez. Floyd az urbanplex fölé kormányzott.

A pszichoprop holोजeleteket és infofénytablákat vagy kikapcsolták, vagy átprogramozták valami semlegesre és nem-idegengyűlölőre. Az első forradalmi és tüntetési hullámot elfojtották már, de mégis szinte mindenhol gyülekeztek és

vitatkoztak az emberek, és eddig Hamu hagyta is.

A műszerfalon volt egy egyszerű Satnav-kijelző, amit könnyen lehetett követni. Floyt hamar ráérezett a vezetésre. Könnyedén siklottak tova magasan a Föld felett, nem is siettek különösebben. Csak úgy itták magukba a színeket, az élményt.

Floyt megtalálta azt a gombot, ami egy elsötétített válaszfalat emelt az első és a hátsó üléspár közé.

– Hamu polgártárs mondott valamit arról, hogy mikor mehettek el innen, Alacrity?

– Huh – Alacrity az alattuk elterülő tájat tanulmányozta behatóan. – Lassan és megfontoltan halad. Még nem adta ki az összes általunk hozott bizonyítékot a külvilágiaknak – Felkacagott. – Hallottad? *Külvilágak!* Sokért nem adnám, ha tudnám, mi megy most a srilli és a spicai haditengerészetnél.

– De az elől mindig kitér, hogy megmondja, mikor mehetünk el. Legalább Tilla és Corva boldogok.

– Azok – helyeselt Floyt, és élesen bedöntötte a gépet. A beszíjazott békefenntartók nem tiltakoztak.

Corva jóvá tette az egész srilli faj kártéteményét – de legalább is megindította a folyamatot. Hőstette új tartalmat adott bűnbánat-lovag létének. Arra készült, hogy a hamarosan tanúskodni érkező srilli küldött szolgálatába áll, és részt vesz a Hamu által kezdeményezett földszolgálati kihallgatásokon.

Sintilla pedig hidegvérrel felvett mindent, ami a utahi urbanplex tetején történt. Valahogy sikerült rávennie Hamut, hogy ő lehessen a külvilági sajtó kizárólagos képviselője a kihallgatásokon. Ezenkívül két, a történekről szóló könyvön is dolgozott, a *Hobart Floyt és Alacrity Fitzhugh szembenéz a galaktikus illuminátusok fenyegetésével*.

- Sokat nem adnék érte, ha tudnám, mi van a Stray-jel – mondta Alacrity. – A feneség az, hogy már azzal is bajba sodornám a többieket, ha csak megkérdezném – Floyt tehetetlenül nézte az elsuhanó terrai tájat: nem tudott semmi

vigasztalót mondani Alacritynek.

Az a szerepjátszó kommuna, ahol Floyd felesége, Balensa most éppen élt szeretőjével, a Hemingway-követő Arlo Mote-tal, az urbanplex egyik külső, alsóbb részének tetején tanyázott. A kommuna a Föld első két világháborúja közti időszakban élt különféle művészeti és irodalmi személyiségek körül forgott: hatalmas, kusza padláshelyiség volt széles felső ablakokkal, körötte miniatürizált párizsi háztetőkkel és kilátással.

Floyd egész jól ráközelített a leszállásra: a műszerek és a leszállófények úgyszólván kizárták a tévedés lehetőségét. Balensa a terrai múltkedvelők fogadóbizottságának élén várta Floyd lányával, Reesával, és Arlo Mote-tal.

Balensa egy, az itáliai reneszánszra szakosodott nagycsaládban-elméleti csoportban nevelkedett, de most ennek ellenére apacs táncosnak volt öltözve. Reesa, aki Floyd indulása idején még a pleisztocén-kori élet gyönyöreibe volt nyakig merülve, most divatos bakfis-ruhában pompázott. Mote megfakult szafari-nadrágot viselt. Mögöttük a kommuna további tagjai álldogáltak, akik nem akartak elmenni, vagy nem tudták, hogy Floyd jönni fog. Akadtak cowboyok és hippik is a csődületben, a legtöbben azonban a megfelelő, korhú öltözékben virítottak.

Floyd, a huszadrangú kis hivatalnok, akit az erőszakos Földszolgálatnak úgy kellett páros lábbal kirúgni a Terráról, most menő Alfa-kocsiból szállt ki, de nem ám az utasülésről, hanem a vezetőéről. Tisztán hallatszott, ahogy a tömegben bennszakad a lélegzet. Alacrity felzárkózott Floyd jobb válla mögé. Hajózóruhája szabása hagyta szabadon lobogni ezüstszürke sörényét, hatalmas sárga szemeit sem takarta semmi. Nem sokkal ezelőtt még cselből támadást rendeztek meg ellene a Macchu Pichun. Most a sokadalom számos nőtagja igyekezett azon, hogy beható szemkontaktust létesítsen vele.

Balensa bizonytalanul lépett oda hozzájuk. Mit sem változott a néhány hónap alatt, ami némiképp meglepte Floytot. Hosszú barna haja volt, karcsú teste mint egy tinédzseré. Reesa is odajött, csillogó szemmel.

Balensa megállt Floyttól úgy egy méterre.

– Mi a baj? Mit bámulsz?

– Nagyon megváltoztál – mondta az asszony.

– Ugyan már. Csak egy kicsit. Kihagytunk egy pár étkezést.

– Nem, Hobart, nem csak erről van szó. Tényleg te repültél azzal a micsodával?

– Csak nem hiszi, hogy *rám* merné bízni a vezetést? – kérdezte Alacrity.

Reesa kuncogni kezdett. A többi terrai is átvette a nevetést, sőt, lopva maga Alacrity is elmosolyodott.

Semmin sem változtatott, de sok mindenben enyhített, ahogyan Balensa azt mondta Floytnak:

– Örülök, hogy épségben visszajöttél, Hobart. Légy üdvözölve – Odalépett *hozzá*, és barátilag megcsókolta, aztán Reesa következett.

Reesa még ennél is továbbment, és Alacrityt is megölelte. Mikor Floyt felvonta a szemöldökét, Alacrity némán odatátogta neki: *Nyugi!* Reesa egyik karját az égimeszelő Alacrity, a másikat Floyt karjába fűzte, és azt mondta:

– Gyertek, lépjete be.

Alacrity füttyentett, hogy felhívja a tiszték figyelmét, és intett nekik, hogy jöjjenek. Amazok egymásra néztek, aztán engedelmeskedtek.

Floyt igyekezett nem nagyon bámulni Balensát. Az asszony már visszatért Mote-hoz, és megfogta a kezét. Floyt ^hagyta, hogy a lánya bevezesse a kommunába. Újraélte azt a feltámadó, dagály-szerű érzést, amit akkor tapasztalt, amikor megpillantotta a Földet a *Hárpia* nézőpaneljén át, és most sem tudott vele mit kezdeni.

A szerepjátszó kommuna régimódi terrai bulival köszöntötte őket: volt dzsessz, franciás ételek, bor, és színelőadás. Alacrity semmit sem értett belőle, de fantasztikusan jól szórakozott. Floyd is, bár az idő nagy részében máson járt az esze.

A terraiak sztorikért könyörögtek. A külvilág iránti érdeklődés, ami pár nappal ezelőtt még közönséges, ha ugyan nem egyenesen törvényellenes dolog volt, most általános mániává vált. Alacrity a Way Longon lejátszódott katasztrófális temetési ceremóniával kezdte. A Széndioxid Kollégium újra megalapította terrai tanszékét.

– Tényleg vezettél kalózhajót? – kérdezték Floydot. – Tényleg átmentél egy felrobbanó csillagon?

Táncoltak, remek kenyeret ettek, koccintottak egymással; a maguk visszafogott módján még a civilruhások is jól érezték magukat. A végén Floydnak kellett emlékeztetnie Alacrityt, hogy rövidke kimenőjük hamarosan véget ér: a békefenntartók annyira eltérültek, hogy elfeledkeztek róla. A kommuna tagjai visszakísérték őket a leszállóhelyre. Mindkét civil ruhás egy-egy rúd francia kenyeret vitt a hóna alatt.

Némi kavarodás támadt, amikor az emberek odasereglettek, hogy megnézzék a kocsit, és elbúcsúzzanak Alacritytól. Biztatták, hogy jöjjön máskor is, és vele együtt fotóztatták vagy filmeztették magukat. Alacrity a *Noblesse Oblige* jegyében nyugodtan tűrte mindezt.

Floyd kihasználta az alkalmat, és egy kicsit félrevonta Reesát.

– Kezdenek arról beszélni, hogy újra kiengedik a terraiakat a külvilágba, legalábbis vezetett programok keretében. Ne kérdezd, hogy miért ilyen hamar, kedvesem. Nem tudom, hogyan tudnák elkerülni. Akár tetszik, akár nem, a szabályok meg fognak változni.

A lány elszontyolodott.

– Azt akarod mondani, hogy te és Alacrity ilyen hamar

elmentek megint?

– Nem! Nem, Hamu és a többiek azt tervezik, hogy éppen itt fogunk dolgozni egy ideig.

Megfogta a lánya kezét. – Én arra gondoltam, hogy *te* akarsz-e menni?

Azt hiszem, el tudnám intézni. Vannak befolyásos emberek – befolyásos *lények* – akik meg tudják szervezni, és akik, azt hiszem, az én kedvemért megteszik.

– Nem is tudom, mit mondjak! Szeretnék elmenni, azt hiszem. Most mindenki erről beszél, amióta hazajöttetek. De...ilyen hirtelen...még nem látom tisztán a dolgokat.

– Tudom. Gondolhattam volna. Nekem megkönnyítették a döntést: egyszerűen kirúgtak a Földről. *Hozd el nekünk az örökséged!*

Mindketten nevettek, szipogtak. A sírás határán álltak. Alacrity már beindította a légikocsit. Floyt felfordította a lánya egyik tenyerét, és beletett valamit.

– Ezt tartsd meg magadnak, hallod? Ne szólj róla senkinek. Ez a Földi örökség egy kis része, amit neked szántam.

Apró erszény volt, tele a novamag-drágakövekkel, amiket Floyt a Way'Longon keresett, meg Amarokkal amit a Viadalon nyert.

– A tiéd. Használd, ahogy jónak látod – hajtotta rá a lány ujjait.

Összeölelkeztek, aztán Floyt visszament a légikocsihoz. A többi földi Alacntytt hallgatta, aki kocsira támaszkodva udvarolt és mesélt a népnek.

Balensa és Arlo Mote Floytra vártak, hogy beszéljenek vele.

Mote egy kissé feszengett, bár ő és Floyt már régen békét kötöttek. Egyik hüvelykujját bőrutánzat övébe akasztotta, melynek a nácikét mímelő övcsatján a Gott *mit uns* felirat ékeskedett.

– Mondd meg, ha valamiben segíthetünk – szólt Balensa.

– Itt mindig szívesen látunk, amikor csak kedved van elvonulni a világtól – tette hozzá Mote. – Itt úgy jársz-kelsz, ahogy kedved tartja.

Floyt tudta, hogy Balensa semmilyen kibékülés után nem megy vele: látta az arcán, és hallotta a hangjából. Eltűnődött rajta, hogy vajon ez azért van-e, mert túlságosan jól ismert valaki helyett most túlságosan ismeretlen lett. Az a dagályszerű felbuzdulás újra mocoogni kezdett benne, mint a *Hárpiá-n*.

- Nagyon kedvesek vagytok. A Földön senki sem volt ilyen nagylelkű hozzám, amióta visszajöttem Indult volna, de aztán eszébe jutott valami.

– Idehallgassatok! Jó okom van azt hinni, hogy a Terra nyitni fog, legalábbis egy kicsit, a külvilágiak felé, méghozzá nem is olyan sokára. Amit most elmondok, az bizalmas információ, és még nem tudom, mire lesz jó nektek, de van egy szerény javaslatom.

A másik kettő közelebb hajolt.

– Lourdes – mondta nyomatékosan Floyt. – Vagy tudok egy még jobbat: Vichy. Ahol azok a gyógyító vizek voltak. Meg Japánban. Egy csomó külvilági van, aki még mindig hisz a Fold gyógyító erőiben, misztikus szinten. Ez a dolog nem biztos, de talán ötletet ad nektek.

– Gondolkozni fogunk rajta – ígérte Balensa. Megölelte Floytot. – *Mi, a fene,* - gondolta Floyt, és kezét rázott Mote-tal. AÍacrify már hívta: Mote a szokásosnál egy kicsivel tovább szorította a kezét.

– Ide süss, öreg. Milyen *igaziból* ott kint?

Floyt már számtalanszor hallotta ezt a kérdést megérkezése óta. Először zavarba jött és ellentmondásos válaszokat adott, amiknek nem sok köze volt az igazsághoz. Most, hogy Balensa és Mote ilyen várakozva bámult az arcába, először

adta rá azt a feleletet, amit ezután mindenkinek mondott.

– Próbáljátok ki, és ti is megtudjátok.

A Nazca ürrepülőtér ugyan forgalmasabb volt, mint amikor legutóbb jártak itt, mégis ugyanannál az indulási kapunál kötöttek ki, és ugyanazt a lunai kompot várták, amivel először is elhagyták a Földet. De mintha az egész egy másik életükben történt volna.

A nyüzsgés zöme az újra meginduló leszállásoknál, a szervíznél és a terminál-szolgáltatásoknál koncentrált.

– Mi folyik ott? – mutatott Alacrity a leszállótér másik végébe, ahol egy roppant méretű épületet újítottak fel éppen. – Az egy csillaghajó-hangár, nem? Na ne...

– A kompforgalom máris megnégyszereződött, és ez csak a naprendszeri és spicai delegációk miatt van-mondta neki Hamu. -Még senki sem jelentette be nyilvánosan, de nem látom be, miért ne mondhatnám meg: újra fogadjuk a csillaghajókat – Egy pillanatra elgondolkodott. – A legtöbb emberhez hasonlóan nekem is vegyesek az érzelmeim ezzel kapcsolatban. A pszichoproposok egy generációra előre meghatározták a gondolkodásunkat.

– Ami engem még ennél is jobban meglep – szólt közbe Floyt – azok – A terrai hivatalnokokra és tisztségviselőkre célzott, akik most ott tülekedtek a várakozási övezetben, politikáról beszélgettek és a jó helyekért küzdöttek. Várták, hogy megrohmozhassák a percekben belül érkező külvilágiakat. – Alig két héttel – vagy még annyival sem – ezelőtt azok a külvilágiak maguk voltak az megtestesült átkok Megigazította szmokingját, és megtapogatta az Örökösök Övét.

– Nos, igen, de egyvalamiről elfeledkezel – mondta Alacrity. – Mindnyájan politikusok, és követik az írást a falon. Az új graffiti neve pedig: Nyitott Föld. És ha már külvilágiakról beszélünk...

Sintilla vágatott feljűk Corvával a nyomában, és futtában mondta bele benyomásait a proteuszába, miközben a másikkezében egy audvid felvevővel a terepet pásztázta. A terrai méltóságok leplezetlenül és kíváncsian tekintettek a srillire, a nők némelyikének tekintetében még bizonyos...elismerés is felcsillant. Corva alakja meglehetősen ismertté vált a terrai képernyőkön, és a földi gyerekek máris utánozni kezdték görnyedt csoszogását, félig hunyt tekintetét, és fanyar, nazális danolászását. A szűlők persze megbotránkoztak ezen, de annál jobb volt a mulatság.

Sintilla, mikor odaért hozzájűk, kifulladásra kezdte darálni:

– Az a pletyka járja, hogy Stemp, Chin meg a többiek valójában földön kívűliek a Galaktikus Mag térségének egyik szuperfejlett civilizációjából, emberi álcában, akik valamilyen rejtélyes oknál fogva csak azért tették meg ezt a rettentő hosszú utat idáig, hogy keresztbe tegyenek a Földnek.

– Ez érdekes – mondta Floyd. – *Én* úgy hallottam, hogy *mi* vagyunk az idegenek.

Hamu épp csak el nem mosolyodott.

– *Mi?* Ebben én is benne vagyok?

– *Főleg ön*, legalábbis a pletyka így tartja. Hamu arca egy villanásnyira elfelhősödött. Aztán így szűlt:

– Én olyan jelentéseket hallottam amelyek szerint klónok vagyunk, akiket az Illuminátusok irányítanak, akárkik is legyenek ők.

Alacrity és Floyd két különböző irányba nézett, Corva köhintett a keze mögött. Sintilla maga volt a megtestesűlt ártatlanság.

– Lunai komp érkezik hatvan másodperc múlva – közölte a hangos bemondó.

A tülekedés hevesebbé vált, de a békefenntartók visszafogták a tömeget.

A *Hárpia* négy utasát, akik Hamu polgártárs mellett álltak,

nem érintette ez a megalázó tömeg-terelés.

– Hamarosan nekünk is be kell indítanunk egy saját kompot – tűnődött Hamu, kezét összekulcsolva a háta mögött. – Gondolja, hogy a *Hárpia* megfelelne, Alacrity? Már csak a kalandozók büszkesége miatt is.

Alacrity hümmögött.

– Egy ideig megteszi. Főleg a fontos vendégeknek. De jobb lesz, ha elkezdi összeszedni a legokosabb kölyköket, és tájékozik a külvilági repülőiskolákról.

– Ó, igen – tolta félre a témát Sintilla. – Én inkább arra lennék kíváncsi, Hamu polgártárs, uram, hogy mikor tudnánk leülni arra az interjúra, amit már időtlen idők óta ígéret nekem. Szerintem nem tudja teljesen felmérni, milyen ünnepezt hírességet fogok csinálni magából, maga fantasztikus ember!

Hamu ezen részint elandalodott, részint megsebződött.

– Nagyon hamar, erre szavamat adom. Majd eljön annak is az ideje, elvégre maga előtt is még hetek, hónapok tanúskodása áll.

– Hónapok? – visszhangozta Alacrity. – Még most is *hónapok*? Még hónapokig mondogassuk el ugyanazt újra és újra? Amit már ezerszer meghallgatott és felvett?

– Attól tartok, így áll a dolog – mondta Hamu. Tudom, hogy ez nem valami méltó jutalom, de ez az ügy lassan kezd önálló életet élni.

– De itt van hozzá Corva, Sintilla meg Ho! Meg a bizonyíték, amit hoztunk, és az Alfák vallomásai! Engem nem engedhetne el, polgártárs? Nagyon fontos lenne: vannak dolgok, amiket el kéne intéznie.

Hamu egy kicsit kimutatta, hogy bosszankodik.

– Azt hiszi, én nem örülnék, ha elengedhetném? Tudta, mi vár magára, amikor visszajött. Ne varrja az egészet az én nyakamba!

Alacrity ezen elrágódott egy darabig.

– Igen, igaza van. Ez így fair.

Hamu lecsillapodott.

– Igyekezem mindenben megkönnyíteni a dolgát, Alacrity. Mind a négyükét. És nem bántani akarom magukat, mert ha minden elrendeződik majd, akkor látni fogják, mennyire hálás vagyok maguknak és a többieknek, akik benne voltak. Mint ahogy mindenki más is hálás lesz, akinek sikerült elkezdni tisztán gondolkodni.

– Mi megértjük- mondta Górvá mindnyájuk helyett. – És mindnyájan nagyon, nagyon örülünk, hogy segíthettünk a Földnek újra elérni a csillagokat – Amikor ebben a megfogalmazásban hallották, rögtön mind egyetértettek. -Úrkomp érkezik – jelentette a hangos bemondó.

– Gondolod, hogy fel vannak készülve rá? – kérdezte Floyt, amikor a terrai notabilitások megigazgatták az övüket, lesimították a hajukat, megköszörülték a torkukat, és izzadt tenyerüket beletörölték a nadrágjukba.

– Fel kell, hogy legyenek készülve – felelte Hamu. – Ahogy Alacrity is mondta, ott az írás a falon. A külvilágiakhoz és a nem emberi lényekhez fűződő kapcsolatuk a kulcsa az új rendben elfoglalt helyüknek.

– Politikusok – mondta Sintilla. – Várjatok csak egy kicsit, és látni fogjátok, milyen pillanatok alatt alkalmazkodnak.

A *Hangulat* névre hallgató lunai komp, dübörgő hajtóművekkel ereszkedett le, az utolsó métereken szelíd vonósugárral. Ez a hajó egy szemernyit sem változott, állapította meg Alacrity: rozoga, mint mindig. A békefenntartók kiterjesztett karral nyomták vissza a mohó tömeget.

Az első két kiszálló, egy spicai katonai attasé és egy naprendszeri külügyminiszter udvariasan oldalra álltak, hogy utat nyissanak a delegáció rangosabb tagjának: a Srilli

Jóviszony különleges főmegbízottjának. A küldött besuhogott a fogadóterületre. A terraiak udvarias tapssal üdvözölték. Integettet és méltóságteljesen biccentett, miközben egyre újabb utasok jelentek meg, és elkezdődtek a kézrázások és üdvözlések. A főmegbízott körülnézett, és észrevette Alacrityékat.

– *Ning-ning-a-ning!* Éljenek az Idegen Attraktorok! (Már ha egyszer az életben a bajon kívül mást is tudnak attraktálni!)
A-ning!

- Azt hiszem, itt már minden rendben lesz jegyezte meg Floyt örömmel.

Máska admirális először hozzájuk ment oda, és senkinek sem volt érkezése mást javasolni neki. Alacrityvel megejtették a szertartásos pirospaceizást, amit Floyt a Fagyerődben is látott tőlük. A srilli aztán Floyt kezét fogta meg fájának különleges üdvözlésében.

– A jó történetek megkönnyítik az élet terheit mondta Máska. – Remélem, ti gyerekek majd leveszitek ennek a tehernek egy részét az én öreg vállaimról azzal, hogy meséltek nekem, amíg itt vagyok.

– Hát persze, de csak ha te is elmeséled, amit Caspahr Weir mondott neked az Idegen Attraktorokról – alkudozott Alacrity.

– Ez jól hangzik – Máska mélyen, emberi módra meghajolt Sintilla előtt, és ujjhegyét a szája elé emelte. Floytnak és Alacritynek sosem tapasztalt látványban volt része: Sintilla elvörösödött, és nem tudott mit mondani. – az pedig egyenesen pompás, hogy önt viszontláthatom, ifjú hölgy.

Máska valahogy ellenállt annak a nyilván erős kísértésnek, hogy kántáló örömtáncba kezdjen unokaöccsével. Alacritynek az volt az érzése, hogy később azért majd sort kerítenek rá. A két idegen lény ujjcsavarós, dupla kézpaskolást váltott.

– Szép tőled, hogy folytatod a családi hagyományokat – mondta Máska az unokaöccsének – már ami a kíváncsiságot, intrikálást és ármánykodást illeti.

– A genetikai öröklődés az oka mindennek – gúnyolódott finoman Corva. – Meg persze Weir doktor.

– Hát igen. De erről majd később beszélünk még.

Corva meghajolt és ellépett az útból. Máska admirális Hamu polgártárshoz ment. Terrai módra fogtak kezét. – Üdvözlöm önt és köszönöm a rokonom iránti kedvességét – mondta Máska. – Ez az én személyes üzenetem. A Srilli Jóviszonytól pedig jókívánságainkat hozom, és egy szavunkat: *tsaalffi*, ami jelent gyógyítást, építést és újrakezdést.

Mindnyájan Hamut nézték. Alacrity nem emlékezett rá, hogy valaha is látta az ítéletvégrehajtot ilyen mereven kimértnek, és a legrosszabbtól tartott, de legalábbis langyos fogadtatást várt.

De Hamu túljárt az eszén.

– Átnéztem az arhívumainkat, részben Hobart Floyt segítségével. Valaha nagyszerű egyetértés volt a Föld és Srilla között. Nagyon jó volna, ha ez újjáéledne egy új terrai kormányzat alatt. *Ts...ts...tsaalffi!* – hajolt meg. Máska hasonlóképpen cselekedett.

– Már elnézést, de milyen kormányt akar csinálni? – kérdezte Alacrity Hamutól.

Hamu megdöbbsent.

-Én?

-Hátki más?

Ez a találat ült: ki is csalt egy mosolyt Hamuból.

– Hobart ennek is utánanézett.

A politikusi tömegek nyomása lassan palotaforradalommal fenyegetett: Hamu karon fogta Máskát, hogy ellássák kötelességüket, Corva pedig a másik oldalról karolt bele nagybátyjába. Sintilla vadászkutyaként loholt a nyomukban, felvételeket készítve és csipkelődve.

– Nem is mennek rosszul a dolgok ahhoz képest, hogy útközben mennyi átok ült rajtunk – jegyezte meg Floyt.

– Meglehet – nézett le Alacrity a surranóira. – A gond az, hogy Hamu és a többiek számára ez a kezdet. Nem látják, hogy közülünk, akinek más az időciklusunk, némelyeknek ez befejezés.

Floyd lassan bólintott, és nézte az idegenekkel keveredő emberiséget.

– Én mégis azt gondolom, hogy ebből jó fog kisülni, te nem, Alacrity?

Alacrity! Mi a...Alacrity!

Aztán Floyd észrevette az úrjárót, aki lezseren sétált a háttérben, jócskán a tömeget terelő békefenntartók és a vámtisztek háta mögött, akik a küldöttek csomagjaival és papírjaival voltak elfoglalva. A szállóalagút szájánál mintha megállt volna; Floydon kívül senki sem figyelt fel rá a váróteremben dülő zűrzavarban.

Alacrity a lunai fedélmesterrel kezdett cseverészni. Floyd csak most látta, hogy a lunai ugyanaz, akivel odafelé mentek Valaki elkezdett egy díszbeszédet. A lunai ásítva körbepillantott: felmérte a helyzetet.

Alacrity eléggé furán kezét rázott vele. A fedélmester a tenyerére pillantott, és a látvány érdemes volt arra, hogy felvonja a szemöldökét. Lustán bólintott.

Alacrity átnézett a csarnokon, egyenesen Floyd szemébe. Nem kellett mutogatnia: egyszerűen belépett a csőbe, gonoszodón elvigyorodott, és némán formálta a szót: jössz?

Floyd már indult is, mielőtt meggondolhatta volna magát: már tudta, mi az a dagályszerű érzés, és most ez vitte előre. Alacrity hátranyúlt valami láda mögé, és előhúzta a katonaszákját, az esernyőjével együtt.

– Majdnem kifutunk «z időből – figyelmeztette Floydot, amikor az odaért.

– Mi *mindig* majdnem kifutottunk az időből – vont vállat Floyd.

– Ja, ezért hiszik mindig azt, hogy szerencsénk van, amikor pedig ügyesek vagyunk, Hó. De most *tényleg* sietnünk kell, érted? – A fedélzetmester felé bökött, aki a komp zsilipje felé vette útját.

– Alacrity, ezek úgysem fognak elengedni minket.

– Mindjárt meglátjuk. Figyelj.

Hamu polgártárs, akinek épp a naprendszeri védelmi miniszter susogott a fülébe, egyenesen rájuk nézett. Alacrity behátrált a beszállócsőbe.

Floyton egy pillanatra átfutott, hogy élete további részét egyetlen bolygón fogja leélni, aztán követte az úrasz példáját.

Hamu izzó pillantása befogta őket, szája egyetlen szót formált: *menjete!* Mintha halványan rájuk mosolygott volna, aztán elfordult, hogy tovább tárgyaljon arról a közös kereskedelmi tervezetről, amelyet a Terra ajánl fel a Naprendszer többi részébe.

Sintilla, aki többé-kevésbé Hamu polgártárs karján csüngött, észrevette a néma üzenetváltást. Fel is kiáltott volna meglepetésében, ha Floyt nem emeli egy ujját figyelmeztetően a szája elé. Erre Sintilla csak bős mosollyal megrázta a fejét: barna fürtjei csak úgy repkedtek. Egy könnycsepp indult el a szeme sarkából.

Semmirekellők! – ordította feléjük némán. Alacrity futó csókot dobott neki.

Máska és Corva is őket figyelték, ezt Floyt jól látta, de mindent elkövettek, hogy udvarias módon bár, de magukra tereljék a figyelmet.

Floyt nem volt egészen biztos benne, hogy jól látta, de Máska mintha némán azt mondta volna: *idegen attraktorok!*

Floyt és Alacrity váll váll mellett hátráltak vagy öt lépést, ki a fények, hangok zsongásából. Akkor megfordultak, és hanyatt-homlok rohanni kezdtek a zsilip felé. Floyt még élénken emlékezett rá, amikor ugyanezen a csövön úgy kellett

átuszkolnia őt Bear ellenőrnek és a segítőinek.

– Aha! – hümmögött a fedélzetmester, és előretartott ujjával megállította őket. Alacrityék farolva torpantak meg.

– Ó, bocsánat. Elfelejtettem – mentegetőzött Alacrity. A zsákjába túrt, és átadta a Kapitányi Oldalfegyvert meg a Webleyt. Még Floyt sokoldalú túlélőszerszámára is gondolt: azt is beszolgáltatva. A lunai gyanakvóan végigmérte Floyt övét, de végül meghagyta.

– Jól van, urak, üljenek le ahol helyet találnak. A *Hangulat* azonnal indul.

A felszállásig minden egyes pillanatot végigizzadtak. Aztán végre fellángoltak a tűzcsóvák: a Nazca-vonalak a mélybe süllyedtek alattuk, hogy ismét a szemük láttára vegyék föl totemikus formáikat.

Alacrity egy pakli kártyát varázsolt elő.

– Akarod tudni, hogyan kell jól osztani és nyerni a blackjackben?

– Igen – mondta Floyt. – Ha megmondod, hogy mi köze ennek valahogy a Fehér Hajó megszerzéséhez.

Alacrity keze megállt az osztásban.

– Honnan jöttél rá erre?

– Abból a szimbólumból az adatállományban, amit Dincristtól szerezted, – amin összevesztetek Hearttal. Beletelt egy kis időbe, de aztán a helyére tettem azt a Fehér Hajó szimbólumot. Ugyanaz, mint ami a Kapitányi Oldalfegyver markolatába van vésve, nem?

– Bizony ugyanaz, Hó.

– És ezért ugrottatok össze?

– Az a hajó nem Dincristé, de nem is Heart csapatáé. *Hanem az enyém!* Azt a hajót arra kell használni, amire szánták, különben minden elromlik. A családom most már három generáció óta törekszik erre. És én leszek az, akinek sikerülni fog.

Floyd a csillagokat nézte. -Mi történt?

– Történt? Balszerencse volt: emberi entrópia, viselkedési dinamika. Néha előfordul, hogy éppen az erősek...A nagyapám hagyta szétesni a dolgokat, pedig éppen ő volt az, aki mindenét beleölte annak a hajónak az elkezdésébe. Apám – ez már a leszálló ág története, az alján pusztulással, elkeseredéssel. De már úgysem ez a lényeg.

– Tudom, Alacrity.

– A lényeg a Fehér Hajó: az édes *Freya!* Ha valami fel tudja törni a prekursorok rejtélyét, akkor az ez a hajó. És az enyém lesz, Hó. Többé nem vesztek: annak vége. Most már tudom, hogyan szerezzem vissza, és ami még ennél is fontosabb, tudom, hogy vissza *fogom* szerezni.

Floyd óvatos lett: tartott a folytatástól.

– Tudod? Ebben nem lehetsz biztos, Alacrity.

– De igen. Emlékszel az oksági hárfára?

– Hát persze. Te és Heart most ellenfelek vagytok?

– Versenyársak. Neki is megvannak a maga tervei a Fehér Hajóval kapcsolatban, de nekem is, és ezen nem tudok változtatni.

Elővette egy másolatát annak a az info-ostyának, amit a Rialtón szerzett Dincristtől.

– Még a *Stray-n* másoltam le. Csak úgy a kezembe került. Nem bizonyít ez is valamit? A hárfa igazat mondott.

– Hogy jön ide a hárfa?

– Úgy, hogy ezt kérdeztem meg tőle, Hó! Magamat meg a Fehér Hajót, a viszonyunkat – a sorsomat, ha drámaiban fogalmazunk Magad is láttad, mi volt a válasz. Te is benne vagy, ha akarod.

– Nagyon nagylelkű vagy, Alacrity. Köszönöm.

– Ugyan már, ne vacakolj. Nem vagy éhes? Szerzek valami kaját – Körülnézett, hol egy hívó csengő.

Floydnak nem volt étvágya, csak bámult ki a végtelenbe, és

az oksági hárfára gondolt, azon gondolkodott, hogy vajon tartozik-e Alacritynek a brutális valósággal, ugyanis miután Alacrity betáplálta a kérdését, Floyt akaratlanul is megváltoztatta a dolgokat. Elment a *várjon, dolgozom* feliratú képernyő mellett, és az *írja be a következő teszt tárgyát:* feliratúnál állt meg. Abból a szögből Floyt nem láthatta, mire készül Alacrity a hídon, viszont mint gyakorlott adatkereső, a földi hamar rájött, hogyan kérdezheti meg a rendszert az *Astraea Imprimaturról*. A hárfa tudomásul vette, hogy ők ketten rákapcsolódtak- kiváltképp Alacrity – és ezt jelezte azzal a túlradó hang- és fényjelenséggel.

Nem sokkal később, amikor Floyt a lifthez támogatta Alacrityt, Floyt észrevette, hogy az első képernyő, amibe Alacrity programozta bele a Fehér Hajó-kérdést, megint vörös, és hogy *az* a képernyő írja ki, hogy *várjon, dolgozom*. Visszatekintve Floyt rájött, hogy valószínűleg Redlock eszközölte a változtatást, hogy megnézzze, mit akar Alacrity.

Végül is valószínűleg a Fehér Hajóra vonatkozó kérdés volt az, amitől a végén elhallgatott és elhomályosult a hárfa. *Ez* volt a válasz Alacrity kérdésére, és reményeire, hogy visszaszerezheti a Fehér Hajót: azaz *nem*.

- És apád miért adta fel? – kérdezte Floyt váratlanul, még mindig a csillagokba meredve.

- Hmm? – Alacrity már szólt a fedélzetmesternek, és most megint kevergetni kezdte a paklit. Hirtelen nagyon fiatalnak és nagyon szomorúnak látszott. – Az emberek néha elvesztik a reményt, tudod? És különben is, mit számít bármi is? Én mondom neked, nincs ennél rosszabb.

Floyt hátradőlt, és kényszerítette magát, hogy elernyedjen, tudatosan, egyenként lazítva ki az izmait.

- Kár, hogy apád már nem láthatott téged ott az oksági hárfánál.

-Hátigen....kösz, Ho. De vége a múltbanzésnek. Hm, figyelj csak, mennyi pénzed maradt? Majdnem mindenem

ráment, hogy lejattoljam ezeket a lunaiakat.

– Komolyan mondd? Minden novamagodat nekik adtad?

– Nem, dehogya! Csak azt a kettőt, ami még maradt. A többit Victoriának adtam. Tudtam, hogy Heart nem fogadná el, viszont azt is tudtam, hogy szükségük lesz rá.

Még mindig nem tudta elhinni, hogy elvesztette a lányt: az oksági hárfa jóslatai nem szóltak közeledő szerelemről, de ami még fontosabb, a szerelem elvesztéséről sem. – *De ha megszereztem a fehér hajót, megkeresem Heartot. Valahogy el kell érnem, hogy újra szeressen...*

– Alacrity, én majdnem mindenemet odaadtam a lányomnak, kivéve ami a Daimyo vérdíjából megmaradt, azt viszont a szállásunkon hagytam. Nem tudtam, hogy ilyen hamar útra kelünk megint.

Sivár hallgatás telepedett rájuk.

– Azt hiszem, akadnak olyan Örökösök, akiknek tartozásuk van velem szemben – mondta végül Floyt. – És végtére is nekem *van* egy csillaghajóm, ott kint valahol.

– Nos, galaktikus értelemben lehet, hogy gazdagok vagyunk, Hó, de itt és most pillanatnyilag rövidtávú Kézpénz-problémával állunk szemben.

– Azaz?

Alacrity gépész-fogásba rendezte a lapokat a kezében.

– Azaz: *így* kell tartanod a lapokat, látod? Aztán pedig...

VÉGE